

TEK VURUS

CAROLINA COMETS SERİSİ

TEAGAN HUNTER

"HAMİLEYİM."

Takım arkadaşımın karısının ablası,
tek gecelik ilişkimizin ardından bunu söylemişti.

Hollis'i bir daha görmeyi beklemiyordum.
Kaldı ki onunla bir çocuk büyütmeyi
hiç ama hiç beklemiyordum.

Bazı temel kurallar koymuştuk.
Bebeği birlikte büyütecektik ama hepsi bu kadardı.
İlişki olmayacaktı, gelecek planları olmayacaktı
ve kesinlikle öpüşmek yoktu.

Fakat birlikte daha fazla vakit geçirmeye başladıkça,
öncesinde çizdiğimiz sınırları hatırlamak zorlaşıyordu.

Buzun üstünde ve dışında tekli vuruşlarımla biliniyordum
ancak Hollis'le oynadığımız bu oyun
çok daha karmaşık bir hale gelmişti...

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

/pukkayınları

Çeviren: Gülsena Karaca

PUKKA
YAYINLARI

TEK VURUS

TEAGAN HUNTER

TEK VURUŞ

Orijinal Adı: One Timer

Teagan Hunter

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Çeviren: Gülsena Karaca

Editör: Tuğba Atıcı Coşar

Düzeltili: Dila Öz

ZM

Son Okuma: Damla Çağlı

Orijinal Kapak Tasarımı: Emily Wittig

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Nisan 2024

ISBN: 978-625-98393-2-5

Sertifika No: 73186

Copyright © 2021 by Teagan Hunter

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.

No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

GÖKSU MATBAA

Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.

Nurhan İş Merkezi No:28-30A

Bayrampaşa/İstanbul

Sertifika No: 47617

BÖLÜM 1

Düğünlerde mutlu olmamız gerekirdi. O günler gülümsemelerle, sevgiyle ve mutluluk gözyaşlarıyla dolu olmalıydı.

Düğünlerin sonsuz bir hüznün ve acı gözyaşlarıyla bir alakasının olmaması gerekirdi.

Fakat şimdi burada, arabamda oturmuş hüngür hüngür ağlıyordum çünkü küçük kız kardeşim bu hafta sonu hayatının aşkıyla evlenirken ben haftanın başında boşanma belgelerimi imzalamıştım.

Dışarı çıkmak ve her şeyle yüzleşmek için hazır hissetmiyordum.

Beni yanlış anlamayın, tabii ki küçük kız kardeşim adına fazlasıyla mutluydum. Harper, hayatı boyunca aşka inanmayan biri olduğu için şu anda evleniyor olması muazzam bir şeydi. Bir NHL* yıldız oyuncusu olan Collin Wright ile evlenmesi daha da büyük bir olaydı ama bu tamamen başka bir konuydu.

Peki ben beş yaşından beri düğünümü planlayıp sonsuza kadar mutlu yaşayacağımı düşünürken onun hiç istemediği mükemmel hayata kavuşması? Evet, bu acıtıyordu.

*Ulusal Hockey Ligi. Kuzey Amerika'da buz hokeyinin en üst düzeyde oynandığı organizasyondur.

TEK VURUŞ

Yine de kocanızın metresi olduğunu ve evliliğinizden *önce* onunla yattığını öğrenmek kadar acıtmadığı kesindi.

Gözyaşlarımı silerken onlara -göz yaşlarıma, eski kocama ve metresine- öfkelen dim. Harper, eve gelip anneme nişanlandığını söylediği zaman bunun çok utanç verici olduğunu bilmeme rağmen ağlamıştım. Tam önünde korkunç bir abla gibi davranmış, gözyaşlarına boğulmuştum.

Tüm bu karmaşadan sonra içeri bu şekilde girmemin imkânı yoktu.

Yanağımdan bir damla daha yaş süzüldüğünde hemen sildim. Kız kardeşimin en önemli gününü ağlayarak *mahvetmeyecektim*.

Külüstür bir kamyonet, arabamın camlarını sarsacak kadar yüksek sesle açtığı müzikle otoparka girdi ve sanki buraya aitmiş gibi arabasını yanımdaki boş alana park etti. Aslında buraya ait olmadığını biliyordum.

Öfkeyle kaşlarımı çattım, kamyonetin içindeki pislik müziğin sesini kısıma zahmetine bile girmemişti. İçeride birbirine deliler gibi âşık iki insanın, yarın birlikte yeni bir hayata başlayabilmek için tören provasını yaptığını bilmiyor muydu?

Ahh.

Bu düşünceyle gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Gözlerimi sımsıkı kapatarak kaybettiğim şeyleri düşünmemeye çalıştım ve berbat bir halde olduğuna emin olduğum yüzümü tekrar sildim. Ne durumda olduğumu görmek için aracın güneşliğini indirerek içindeki küçük aynaya baktım. Evet, kesinlikle berbat bir haldeydim. Yanaklarımda siyah çizgiler, gözlerimin altında makyaj kalıntıları vardı. Ve evet, *tabii ki* en sevdiğim maskaram suya dayanıklı değildi.

Tabii buna çok da şaşırmamak gerekirdi. Beni aldatan eski kocam tarafından sırtımdan bıçaklandığımdan beri hiçbir şey yolunda gitmemişti.

Kamera *olmayan* bir otoparkta arabama çarpıp kaçmışlardı.

Sepetimdeki çikolata paketinin benim olmadığını söyleme rağmen bana inanmayan kasiyerle tartışmış ve bu yüzden, hırsızlıktan gözüaltına alınmışım.

Ah, peki kendimi şımartmak için gittiğim kuaförde başıma gelenler? Saç kesimim felaket olmuştu ve sonunda hiç *istemediğim* küt saç kesimiyle yaşamak zorunda kalmışım.

En hafif tabirle, birkaç ayım oldukça zor geçmişti.

Yaşadıklarımın en olumlu tarafı, bu boşanmanın gereğinden fazla uzamamasıydı. Thad, mesajlarının bir kopyasının da bende olduğunu fark ettiğinde boşanmayı kabul etmişti. Avukat olduğu için izlerini saklamakta daha iyi olacağını düşünebilirdiniz ama hayır. Her şeyi ortada, görebileceğim şekilde bırakmıştı. Aslında bir yanımda bunu kasıtlı yapıp yapmadığını merak ediyordu. Düğünümüzden önceki aylarda sergilediği tavırlar -planlamalarla ilgilenmemesi, sürekli tartışma çıkarması gibi- benim için bir uyarı niteliğinde olmalıydı. Fakat bu ilişkiye yıllarımı verdiğim ve gelecekteki isteklerime kendimi çok kaptırdığım için gerçekleri görememişim.

Yalanlarını.

Söylediği tüm o koca yalanları.

En iyi arkadaşım Emilia, Thad'ın güvenilmeyecek bir pislik olduğunu söylediğinde onu dinlemeliydim. Tabii bunu sarhoşken söylemişti ama sarhoşken söylediğimiz şeylerde doğruluk payı olurdu, değil mi?

“Adı Thad, Hollis. Bundan bile o pislik hakkında her şeyi anlayabilirsin.”

Şimdi düşününce... gerçekten haklıydı.

TEK VURUS

Keşke şu an yanımda olsaydı, daima beni güldürmenin bir yolunu bulurdu. Fakat bu geceyi tek başıma atlatmak zorundaydım.

Ancak yarın... yarın birlikte içecektik. Ve sonra biraz daha içecektik. Şimdiden buna ihtiyaç duyacağımı biliyordum.

İç çekerek BMW'mun -Thad'in, yaptıklarını şirketteki arkadaşlarının duymasını istemediğinden sessiz kalmam için aldığı bir hediyeydi- torpido gözünü açtım.

Ve... hiçbir şey yoktu.

Kahrolası torpido gözü bomboştı.

"Bu resmen bir sürü Starbucks peçetesini oraya tıkıştırma-dığım tek sefer..."

Torpidoyu kapatarak başımı koltuğa yasladım ve tekrar ağlamamak için çabaladım. Bunca boktan şeyin arasında, bir de bununla uğraşmak istemiyordum.

"Ahh. Kendine gel, Hollis. Saçma sapan davranıyorsun. Sadece bir peçete. Bu kadar. Sadece bir peçete."

Yaşlar gözlerimi tekrar yakmaya başladı çünkü bu *sadece bir peçete değildi*, aynı zamanda bir düğündü. Kesinlikle hüngür hüngür ama doğru sebeplerle ağlamayacağım türden bir düğündü.

Aklımdan geçen olumsuz düşünceleri engellemek için gözlerimi sıkıca yumup derin bir nefes aldım.

Sonra bir nefes daha.

Ve bir tane-

"AMAN TANRIM!"

Yanıma park etmiş, kahrolası müziğiyle *hâlâ* arabamın camlarını titretmeye devam eden külüstür kamyonete baktım. Kamyonetinin o kadar ezik, çizik ve koli bandı gibi bir şeyle sabitlenmiş olan tamponuyla bu kadar yüksek sesli müzik

*Alman otomobil, motosiklet, motor ve bisiklet üreticisidir.

çalmasını ve buna rağmen hâlâ parçalanmamış olmasını anlamıyordum.

Camlarında karartma vardı ama içeriği göremeyeceğim kadar koyu değildi. Sürücü hiçbir şey umurunda değilmiş gibi arkasına yaslanmıştı ve taktığı koyu renk güneş gözlükleriyle yakın zamanda hareket etmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Bu pislik ciddi miydi?

Bu çok sinir bozucuydu. O çok sinir bozucuydu.

Harper ve Collin'in, şu anda içeride bu rahatsız edici gürültünün ne olduğunu merak ettiklerine emindim. Bu pisliğin kız kardeşimin provasını bozmasına izin vermeyecektim.

Arabadan inerek pisliğin kamyonetine doğru yürüdüm ve şoför tarafına gelip avucumu cama vurdum.

Hareket etmedi.

Ne sikim oluyordu?

Cama tekrar vurdum.

Tepki yoktu. İrkilmemişti bile.

Aptal herif uyuyor muydu?

Üçüncü defa cama vurdum ve... yine hiçbir tepki gelmedi.

Kafamı havaya kaldırarak öfkeli bir soluk verdim. En sonunda aklımı kaçırmış gibi bir kez daha cama vurdum ancak bu kez cam ortadan kaybolmuştu ve yumruğum direkt olarak tanımadığım adamın yüzüne çarpıp gözlüklerini yamultmuştu.

Ben... Ben birine vurmuştum!

"Ah, kahretsin!" Çığlık atarak tek elimle ağzımı kapattım.

Daha yeni boşanmıştım ve hayatım darmadağın olmuştu. Şimdi ise tanımadığım birine vurmuştum ve muhtemelen saldıırı suçundan hapse girecektim. Hayatım bundan daha da kötü olabilir miydi?

Az da olsa tanıdık gelen ama tam olarak nereden tanıdığımı çıkaramadığım adam, beklemediği darbe karşısında çenesini

ileri geri hareket ettirdi. Oldukça büyük olan elini kaldırıp yüzüne yaklaştırdı ve uzun parmaklarıyla elimin yüzüyle temas ettiği noktayı okşadı. Göğsü yükseldi ve ardından derin bir iç çekişle alçaldı.

Ağır hareketlerle pilot gözlüğüne benzeyen gözlüklerini indirip şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici yeşil gözlerle bana delici bakışlar atarken nefesimi tuttum. O kadar eşsiz ve güzellerdi ki dışarıdan duyulabilecek kadar yüksek sesle iç çekmiştim.

Neyse ki daha fazla utanmamı engelleyecek şekilde elim hâlâ ağzımın üzerindeydi, bu yüzden çıkardığım sesi duyduğundan şüpheliydim.

Çam rengindeki muhteşem gözleri kısıldı ama bu bile beni onlara bakmaktan alıkoyamadı. Daha önce gördüğüm her şeyden çok daha farklılardı. Onları bu kadar eşsiz kılan ise sadece renkleri değildi. Bu kadar dikkat çekmesinin sebebi, gözlerinin içinde saklanan acı ve sırlardı. Bu adam kendisini fazlasıyla güçlendiren şeyler yaşamıştı.

Dudaklarım anlayışlı bir şekilde büzüldü çünkü onu anlayabiliyordum. Ben de beni güçlendiren şeyler yaşamıştım.

“Siktir, sen ciddi misin?”

Ve böylece ona karşı hissettiğim tüm anlayış yok oldu.

Sesi keskin ve öfkeliydi. Ve evet, teknik olarak ona vurduğum için öfkeli olması normaldi. Yine de içeride kahrolası bir düğün provası varken otoparka gürültülü bir şekilde dalan pislik oydu. Zaten kabaydı ama buraya ait olmadığı için böyle davranması daha kabaydı.

“Oldukça ciddiyim. Boktan müzik zevkin oldukça gürültülü ve de rahatsız edici. Ayrıca burada olmamalısın.”

Zevki hiç de boktan değildi. Aslında çalan şarkıyı seviyordum. Herkes severdi. Queen'i sevmemek suç falan olabilirdi ama bunu o pisliğe itiraf edecek değildim.

Koyu renk kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Bu özel bir etkinlik."

"Demek özel bir etkinlik?"

"Evet ve..."

Alaycı bir şekilde gülüp camını kapatmak için düğmeye bastı, böylece benimle iletişimini tamamen kesti.

Kamyonete bakıp tekrardan gözden kayboluşunu izlerken ağzım açık kaldı.

Bu adam kim olduğunu sanıyordu?

Lanet cama tekrar vurmak üzereydim ama yapamadım. Araçtan gelen gürültü aniden kesildi ve iterek kapıyı açtı. Hızlıca geriye çekilerek kapının bana çarpmasını engelledim. Sanırım çarpmasına izin versem daha adil olurdu.

Kamyonetten dışarı çıkıp tepemde dikildi. Boyu o kadar uzundu ki ona bakabilmek için başımı arkaya doğru eğmek zorunda kalmıştım. Kafasındaki beyzbol şapkasını çevirirken bu hareketini çekici bulduğum için kendime sinirlenmişim, özellikle de bu kadar çekilmez biri olduğu için.

Pilot gözlüklerini hâlâ çıkarmamış olmasına rağmen öfkeli bakışlarını *hissedebiliyordum*. Geri adım atmayı reddederek kollarımı göğsümde bağladım ve ona ters bakışlar attım. Şu anda ne kadar komik göründüğümü düşünmemeye çalışıyordum. Diz hizasında bir elbise ve prova için giydiğim topuklularıma rağmen ondan en az on beş santim daha kısa duruyordum.

"Bu *özel* bir etkinlik. *Özel* kelimesinin neyini anlamıyorsun?"

Otoparkın kapalı olduğunu açıkça belirten tabelayı işaret ettim fakat hiç umursuyor gibi gözükmüyordu.

*İngiliz rock grubu.

TEK VURUS

Gerçekten umursamıyordu.

Hatta dudakları seğirmişti.

Bu durum onu çok eğlendiriyordu ve bu benim sinirimi daha çok bozmuştu.

Kirli, külüstür kamyonetine yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. Sanki buraya yerleşmiş ve burada olmaması gerekmesine rağmen gitmeyi planlamıyormuş gibiydi. “Sanırım anlamını bilmiyorum. *Özel* kelimesinin ne anlama geldiğini açıklayabilir misin?”

Dudaklarımı büktüm. “Davetli değilsin demek. Buraya ait değilsin.”

Başını salladı. “Buraya ait olmadığımı tam olarak nereden biliyorsun? *Benim* tek bildiğim buraya ait olmayan *sensin*.”

Kıyafetimi işaret ettim. “Kıyafetim aksini söylüyor.”

“Anladım. Peki kıyafetin neden bu kadar önemli?”

“İşte!” Parmağımla onu işaret ettim. “Eğer buraya ait olsaydın, böyle bir soru sormazdın. Neden böyle giyindiğimi bilird-”

“Yani sıkıcı biri gibi mi?”

Bu adamla tanıştığımdan beri ikinci kez sözleri karşısında yüksek sesle iç çektim.

Sıkıcı biri gibi mi?

Thad, iş yemeklerinde fazla dekolteli giyinmeme sinirlenirdi. Onu daha da fazla sinirlendirmek istemediğim için daha kapalı giyinmeye başlamıştım.

Ancak kıyafetlerimin daha önce hiç *sıkıcı* görüldüğü düşünmemiştim.

Gözlerimi küstüm ve iğnelemesini görmezden geldim. “Güvenliği çağırmadan önce gitmen gerek.”

Burada güvenlik olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu ancak o bunu bilmiyordu.

Alçak ve derin bir sesle güldü. “Hadi. Güvenliği ara.”

Kendinden emin tavrı hiç hoşuma gitmemişti. Kimseyi aramayacağıma fazlasıyla güveniyor gibiydi.

“Arayacağım.”

“Güzel. Bekliyorum.”

Kamyonetine iyice yaslanarak beni izlemeye başladı.

Bekledi.

Ve beklemeye devam etti.

Tek kaşını kaldırarak, “Eee?” diye sordu. “Arayacak mısın?”

“Telefonum yanımda değil.”

“Sorun değil, benimkini kullanabilirsin.”

Elini arka cebine uzatıp son model iPhone’unu çıkardı ve bana uzattı. Şaşkınlıkla bakakalmıştım çünkü kullandığı arabanın aksine telefon oldukça yeniydi. Son model bir şeye sahip olacak biri gibi gözükmüyordu, özellikle de kamyoneti kelimesinin tam anlamıyla bir şeylerin yardımıyla sabit kalmaya çalışırken. Ayrıca o aynanın kenarındakiler, kablo muydu?

Telefonunu bana doğru sallamaya başladı. “Hadi. Ara.” Uzattığı cihazı almak gibi bir hamle yapmadığımda dudakları yavaşça kıvrıldı. “Ah, anlıyorum. Aslında kimseyi aramayacaktın. Sadece beni korkutmaya çalışıyordun, değil mi?”

“Hayır, arayacağım.”

Telefonu tekrar salladı fakat yine almadım.

Alçak sesle bir kahkaha attıktan sonra telefonunu arka cebine geri koydu. Kollarını tekrar göğsünde bağlarken aptal dudakları saçma bir sırıtışla kıvrılmıştı. “Dinle tatlım, ben-”

“Ben, senin *tatlım değilim*. Senin hiçbir şeyin değilim.” Ona doğru yürümeye başladım, yüzümü bana taktığı lakap karşısında buruşturmuştum. Parmağımı ona doğrultup aramızda birkaç adım kalacak şekilde durdum. Hiç korkmuşa benzemiyordu. Hatta beni sinirlendirmekten oldukça keyif alıyor gibiydi ki bu daha da çok sinirlenmeme sebep oluyordu. “Özel bir etkinliğe izinsiz giriyorsun ve ben-”

Bir elini kaldırarak konuşmamı yarıda kesti. “Bakalım doğru anlamış mıyım? Bana vurdun ve *bana* kızgın olan *sensin*, öyle mi?”

“Sana isteyerek vurmadım! Ayrıca sana vurmamın sebebi kahrolası müziğin sesini kısmanı sağlamaya çalışmaktı çünkü bu özel bir etkinlik ve sen-”

“Dur tahmin edeyim... İzinsiz mi giriyorum?” Başını sallayıp yaslandığı kamyonetten uzaklaştı ve benimle göz göze gelecek şekilde eğildi. Burunlarımız neredeyse birbirine değmek üzereydi ve bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için korkmam gerekirdi. Fakat korkmuyordum. Korkamayacak kadar öfkeliydim.

Ayrıca altdudağının, üstdudağına göre daha kalın olduğunu ya da dudaklarının ne kadar yumuşak göründüğünü fark etmemeliydim.

Öte yandan etmiştim.

Sadece bir saniyeliğine de olsa...

Sonra o dudakları açtı ve geriye öfke dışında hiçbir şey kalmadı.

“Eh, sana bazı haberlerim var *tatlım*; izinsiz girmiyorum. Benim-”

Aniden mekânın kapılarının açılmasıyla ikimizin de dikkati oraya yöneldi.

“Aman Tanrım! Geldin!” Küçük kız kardeşim ellerini çırpıp heyecanla zıpladı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Bu hali beni de gülümsetmişti. Collin ise arkasında durmuş, elleri ceplerinde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Harper’ın hızlıca bana doğru gelişini izliyordu.

Harper bana sıkıca sarıldığında kollarımı ona dolayarak sıcaklığında huzur buldum. Bir an için neredeyse az önce olanları ve birkaç adım uzağımda duran pisliği unutacaktım.

Geri çekilip beni incelemeye başladı. "Sen..."

"Berbat görünüyorum, değil mi? Farkındayım." Gözlerimin altında biriken maskarayı sildim. "Üzgünüm. Duygusal bir sabahı."

Dudaklarında anlayışlı bir gülümseme belirdiğinde bundan nefret ettim. Bana acımasını istemiyordum.

Özellikle de bu hafta sonu.

Geçştirir gibi elimi salladım. "Bu kadar yeter. Senin adına çok mutluyum, Harper."

Hüzünlü ifadesi anında yok oldu ve gözleri parladı.

"Teşekkür ederim. Ben de kendi adıma çok mutluyum. Ayrıca ikinizin şimdiden tanışmasına da çok sevindim," dedi ve arkamızda duran adama doğru başını salladı.

Collin, "Bulduğuna sevindim," deyip omzuna vurduğunda gerçek hayata dönmemi sağladı.

Arkadaki adam sırtarak, "Neredeyse bulamıyordum," diye karşılık verdi. Sanki aralarında bizim bilmediğimiz bir sır var gibiydi.

Üçüne bakıp nereden tanıştıklarını anlamaya çalışırken Harper'a, "Neden şimdiden tanışmamıza sevindin?" diye sordum.

"Ah, o Collin'in takım arkadaşı. Koridorda beraber yürüyeceksiniz. Hadi gel." Koluma girerek beni binaya doğru sürükledi. "Geç kaldınız ve yapmamız gereken bir prova var."

Hafta sonu boyunca bana eşlik edecek olan kavaljem, o muydu?

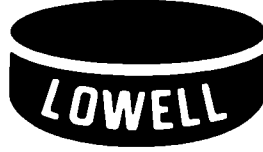
Bu adam? Az önce suratına vurduğum?

Profesyonel hokey oyuncusu muydu?

Arkama dönüp ona baktım. Merdivenleri yavaşça çıkarken yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtiş vardı.

Siktir!

BÖLÜM 2

Collin, onu kardeşim gibi gördüğüm için kendini şanslı saymalıydı çünkü bu saçmalığa katlanmamın tek sebebi oydu.

İlk olarak, sezon dışında olmamıza rağmen tüm hafta sonumu takım arkadaşlarımla geçirmem gerekiyordu. Beni yanlış anlamayın, tabii ki onları seviyordum ama kendime zaman ayırmak da hoşuma gidiyordu. Şimdi ise bana tüm hafta sonunu birkaç dakika önce yüzüme yumruk atan kızla geçirmem gerektiğini söylüyordu.

Müziğin sesini sonuna kadar açıp otoparka girmemin hatalı bir davranış olduğunu biliyordum ama sırf bunun için tanımadığım biri tarafından yüzüme yumruk atılmasını hak ettiğimi de düşünmüyordum.

Özellikle de kendi iş yerime ait bir otoparkta.

Saldırganıma doğru bir bakış attım. Başını geriye atmış, takımın sosyal medya yöneticisi olan Emilia'nın söylediği bir şeye gülüyordu.

Yüzündeki maskara izleri ve çılgın bakışları olmadan onu incelediğimde, Harper'ın kız kardeşi olduğunu fark etmem gerektiğini daha net anlamıştım. Akraba oldukları çok belliydi. Aynı yüz hatlarına, dolgun dudaklara ve kalkık buruna sahiplerdi. Hatta kahrolası saçları bile kahverenginin aynı

tonundaydı. Aralarında iki yaş olduğunu bilmesem ikiz olduklarını düşünebilirdim.

Peki bu bilgileri nasıl mı biliyordum? Tabii ki Collin sayesinde. Müstakbel karısı hakkında konuşmadan duramıyordu. Fakat sanırım, doğru kişiyi bulduğunda olması gereken buydu.

Bir zamanlar ben de doğru kişiyi bulduğumu sanmıştım. Ancak o kadar yanılmıştım ki... Doğrusu, utanç verici derecede çok yanılmıştım.

Hollis üzerindeki bakışlarımı hissetmiş gibi bana baktığında yüzündeki gülümseme anında silindi ve saniyeler içinde kaşları çatıldı. Ruh halinin böyle hızlı değişmesi beni güldürdü ve tabii ki bu, daha çok kızmasına yol açtı. Varlığımdan rahatsız oluyor gibiydi.

Bana ters ters bakmaya başladığında gülümsemem daha da arttı. Arkasını tamamen döndüğünde ise kısık sesle güldüm.

Yarınki düğün için birkaç prova yaptık ve Hollis, kol kola girdiğimiz her seferde daha çok gerilerek benden uzaklaştı. Durumu fark eden Harper ise onu kenara çekti. Açıkçası ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama dördüncü provamız sırasında her şey çok daha iyi olmuştu.

Provalar bittikten sonra Hollis'in soğuk tavırları geri gelmişti. Aslında bu oldukça saçmaydı, tanışma şeklimizi düşününce kızgın olması gereken kişinin *ben* olmam gerektiği açıktı.

“Eğleniyor musun?”

Takım arkadaşım Rhodes, yanıma gelip elindeki şampanya kadehinden bir yudum aldı ve sanki tüm bunlardan en az benim kadar yorulmuş gibi uzun bir iç çekti. Aramızda en çok evlenen kişinin o olduğunu bilmek aslında bu durumu daha da komik bir hale getiriyordu.

Yüzündeki yara izine baktığımda bir an için kendimi kötü hissettim çünkü onu bu kadar uzun zamandır tanımama

TEK VURUŞ

rağmen hâlâ gözüme çarpan ilk şey, o oluyordu. Sanırım gözü-nüzün altından dudağınıza, oradan da çenenizin altına doğru inen bir yara iziniz olduğunda *ve* bu yara izi onunki kadar derin, pürüzlü olduğunda beklenen bir durumdu.

Bakışlarımı fark ettiyse bile bir şey söylemedi. Onun yerine, bir içki daha alıp önümüzdeki küçük kalabalığı incelemeye başladı. Çok kalabalık sayılmazdı, yaklaşık yirmi beş kişi falan vardı ama şu anda burada olmak istemediğim için bana yüz kişi varmış gibi geliyordu.

Sorusuna homurdanarak cevap verdim.

Güldü. “Kalabalığın içinde en az benim eğlendiğim kadar eğleniyor gibi görünüyorsun.”

Carolina Comets’taki en iyi defans oyuncularımızdan biri olan Adrian Rhodes, pek sosyal biri olmasıyla bilinmezdi. Buzdaki istatistikleri kadar maç sonrası yapılan röportajlara katılmamasıyla da ünlüydü. Basınla işi olmazdı. Kalabalıklarla ise hiç işi olmazdı.

Tanrım, hatta karısı Ryan’dan önce onu maç sonrası bizimle -kendi takım arkadaşlarıyla- bira içmeye gelmesi için ikna etmek için çok fazla çabalamamız gerekirdi. Her ne kadar hâlâ onu daha sık dışarı çıkmaya ikna etmek için çabalasak da geçen yıl bizi zorlamadan gelmeyi kabul ettiği zamanlar olmuştu.

Yine de adam hâlâ kalabalıktan nefret ediyordu. Benim için ise sorun kalabalık değil, etkinliğin ta kendisiydi.

“Ryan’m bana kravat taktırmamasına sevindim. Sezon boyunca yeteri kadar takmıştım.”

Siktir, bu konu hakkında söyleyecek çok şeyim vardı... Takım elbisemi ve kravatımı yakabilecek olsaydım, emin olun bunu yapardım. Bazılarının maçlar için şık giyinmeyi sevdiğini biliyordum ama ben onlardan değildim. İşte bu yüzden, şu anda koyu renk bir kot pantolon ve gömlek giyiyordum.

Yarınki etkinlikte zaten şık giyinmek zorunda kalacaktım, bir de bugün giyinemezdim.

“Dostum, düğünümüzde bu resmi saçmalıkları yapmak zorunda kalmadığımıza memnunum.”

“Eh, dürüst olmak gerekirse Vegas’ta evlendin... İki kez.”

O anları hatırlarmışçasına sınıtı. “Ve bunu hiç düşünmeden bir kez daha yaparım.”

“Evlendiğiniz ilk seferi bile mi?”

“*Özellikle* ilk seferi. O sayede Ryan’a kavuştum.”

Tüm bu sevgi gösterisi karşısında yüzümü buruşturdum.

Rahatsızlıkla dolu ifademi fark eden Rhodes sınıtı. “Biliyor musun, ilişkilerden bu kadar nefret eden biri olarak kız kardeşinle birlikte en popüler düğün mekânlarından birine sahip olman oldukça komik.”

“İnan bana, durumun ne kadar çelişkili olduğunun ben de farkındayım.”

Kısa bir süre önce küçük kız kardeşim Stacie, büyüdüğümüz kasabada -ki arenadan sadece iki saat uzaklıktaydı- sahip olduğumuz bira fabrikasının yanma düğün mekânı açma önerisiyle gelmişti.

İtiraf etmek gerekirse, düğün mekânı açma fikri için beni biraz ikna etmesi gerekmişti. Yani bira fabrikamız varken neden bir de düğünlerle uğraşacaktık ki? Ancak bu fikir için çok hevesli olduğunu anladığımda onu desteklememin adil olduğuna karar vermiştim. Ne de olsa o, benim hayallerim ve profesyonel hokey oynama arzum için çocukluğunda bazı fedakârlıklar yapmıştı.

Bu yüzden, yeni bir bina inşa etmiştik ve iki yapıyı, kolaylıkla mükemmel bir düğün ortamına dönüştürülebilen devasa bir açık hava oturma alanıyla birbirine bağlamıştık.

TEK VURUS

Takım arkadaşımın düğününü burada yapacağımızı hiç hayal etmemiştim. Harper, bu mekânın benim olduğunu bilmeden -çünkü sürekli bahsettiğim bir şey değildi- buraya bayılmıştı. Ben daha çok sessiz olan ortak gibiydim, özellikle de hokey sezonu başladığında. Onlara aile ve arkadaş indirimi yaptığımda ki bu mekân için hiç para almadığım anlamına geliyordu çok heyecanlanmıştı. Bu yüzden de kalan diğer saçmalıklarla bana işkence etmesi gerçekten haksızlıktı.

Tabii ki Collin ve Harper'a karşı olumsuz bir düşüncem yoktu. Onlar adına çok mutluydum. Sahip oldukları nadir bulunan, gerçek bir şeydi. Tıpkı Ryan ve Rhodes'un sahip olduğu gibi.

Asıl sorunum ilişkilere duyduğum tiksintiydi.

Aşk ile pek iyi anlaşılabildiğimiz söylenemezdi.

Kız kardeşim inat etmeyi bırakıp hayatıma devam etmem gerektiğini düşünüyordu. Elbette böyle söylemek onun için kolaydı. Sonuçta bir kadını hamile bıraktığına inanarak kandırılan, evlenme teklifi eden ve bunu tüm dünyaya duyurduktan sonra her şeyin sahte olduğunu, her şeyin ondan para almak için kurulan bir tuzaktan ibaret olduğunu öğrenen o değildi.

İçine düştüğüm kahrolası bir tuzak.

En kötü yanıysa ne miydi? Ona gerçekten âşık olduğumu sanmıştım... Ve hiç var olmamış o bebeğe de... Sadece biten ilişkinin yasını tutmamıştım; aynı zamanda hiçbir zaman sahip olamadığım o geleceğin kaybının da yasını tutmuştum ve başka bir ilişki istemiyordum. Tek bir hayal kırıklığı bana yetmişti.

Bu yüzden ilişkiler konusunda oldukça rahat takılıyordum. Tekli vuruşlar* sadece buzda kullandığım bir yöntem değil, genel olarak hayatımda da kullandığım bir taktikti.

*"One-timer" terimi, bir oyuncunun pas ona geldiği anda diske doğrudan tek bir vuruş yaptığı ve kaleye yönlendirdiği vuruş türüne verilen isimdir. Karakterin burada bahsetmek istediği ise tek gecelik ilişkileridir.

“Tamam, şimdi size ciddi bir soru soracağım. Buradaki çıtır kadınların eksikliğini hiç kimse fark etti mi?”

İkimiz de çatık kaşlarıyla kalabalığı tarayan Miller’a doğru döndük.

Rhodes, “İlk olarak,” diye söze başlayıp Miller’ın kafasının arkasına vurdu. “Hayır. Kadınlarla flört etmeyi kes. İkincisi de, *çıtır* deme. Çok garip.”

“İlk olarak, *ah*. Pislik.” Miller kafasını ovuşturdu. “İkinci olarak, şu anda kadınlarla flört etmeye çalışmıyorum. Sadece gözlem yapıyorum.”

“Gözlem mi?”

“Yarın için,” diye açıkladı.

Gözlerimi devirdim. “Fazla yorucusun.”

“Ve azgınlığım. Çok ama çok azgın. Ayrıca yalnızım.”

Rhodes, şampanya kadehinin arkasından sırtıuşını saklama ihtiyacı hissetmeyerek, “Evet ama sağ elinin öyle olmadığına eminim,” dedi.

“Aynen öyle! Benim problemim de bu.” Sağ elini kaldırdı. “Yorulmaya başladı. Artık nasırlaşmaya başladığına eminim. Bak!”

“Mastürbasyon sorunların hakkında konuşmamayı tercih ederim, Miller,” diye araya girdim.

“Neden geç kaldığın hakkında konuşmak ister misin o zaman? Yoksa mastürbasyon yapan, *sen* miydin?”

Ters ters baktım. “Alakasız yok.”

O aptala itiraf edeceğimden değil ama onu anlayabiliyordum. Aletim neredeyse son bir yıldır elimi herhangi bir amdan daha çok görmüştü.

Ama bu benim seçimimdi. Stanley Kupasını kazandıktan sonra şampiyonluğu bir kez daha elde etmek istemiştım fakat oyuna odaklanmazsam başarısız olacağımızı biliyordum.

TEK VURUŞ

Bu yüzden de yapmam gerekeni yapmış, hokeye odaklanıp dikkatimi dağıtacak her şeyden uzaklaşmıştım.

Görünüşe göre çabalarım pek yeterli olmamıştı. Eleme maçlarında*, ikinci turda elenmiştik.

Ama şu anda bunu düşünmek istemiyordum.

Rhodes, “Gerçekten neden geç kaldın?” diye sordu. “Yoksa gelmek mi istemiyordun?” *Kesinlikle*. “Ben bile senden önce geldim ki böyle bir şey normalde hiç yaşanmaz. Her zaman ilk gelen sen olursun.”

Haklıydı, sorumluluklardan kaçmak pek bana göre değildi. Genellikle sabahları piste ilk gelen, her gün ve her maç sonrası da en son ayrılan ben olurdum.

“Otoparkta durduruldum.”

Sorgular gibi kaşlarını kaldırdı. “Otoparkta mı? Buradakinden mi bahsediyorsun?”

“Evet. Buraya izinsiz girmişim, bilmiyor musun?”

Tüm bu olanlar karşısında sinirlenmem gerektiğinin farkındaydım ama Hollis’in, yanaklarındaki maskara izleriyle camın önünde dururken ne kadar deli görüldüğünü düşününce gülmeden duramıyordum.

Rhodes şaşkınlıkla, “Kendi mekânına mı?” diye sordu. Tıpkı saldırıya uğradığım zaman hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu.

“Anlaşılan öyle.”

“Bu kulağa çok...”

“Delice mi geliyor? Evet, biliyorum. Bunu bir de otoparkta bana saldıran manyağa söyle.”

“Otoparkta biri sana saldırdı mı?”

“Herhangi biri değil. Harper’ın ablası.”

*Bir spor liginde, genellikle sezon sonunda gerçekleştirilen ve en üst sıralamada olan takımlar arasında şampiyonu belirlemek için yapılan maçlardır.

Miller, klasik dramatik tavrıyla iç çekti. "Siktir."

"Aynen. Suratıma yumruğunu geçirdi."

"Onun, senin kavalien olduğunun farkındayım... Demek istediğim seçim yapma önceliği sende ama söylediklerinden anladığıma göre onunla aranızda bir şey olma ihtimali falan yok. Tamamen boşta sayılır, değil mi?" Rhodes ve ben ona şaşkınlıkla baktık. "Ne? Çok seksi!"

"Seksi olup olmamasının bir önemi yok. Delinin teki!"

Omuz silkti. "Delilik eğlenceli olabilir."

"Senin sorunun ne? Az önce sana, bana saldırdığını söyledim."

"Aman Tanrım! Sana *saldırmadım*! Bu bir kazaydı."

Arkamı döndüğümde bir elini kalçasına koymuş, dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmış ve ateş saçan gözleriyle bana bakan Hollis'i gördüm.

Daha önce ona sıkıcı biri gibi giyindiğini söylerken aslında yalan söylüyordum. Evet, elbisesinin her bir kıvrımını kapattığı doğrudu ama kesinlikle doğru kıvrımları sanıyordu. Abartılı olmadan seksi görünüyordu, özellikle de yüzündeki makyajı temizledikten sonra.

Açıkçası çok güzeldi ve bu kahrolası derecede dikkat dağıtıcıydı.

Ayrıca, bu durum sinirlerimi bozuyordu çünkü onu çekici bulmak *istemiyordum*. Kadın resmen deliydi.

Hah. Belki de Miller, deliler konusunda söylediklerinde haklıydı...

"Ona gerçekten de vurdun mu?" Miller çakması için elini kaldırarak Hollis'e baktı. "Harika! Muhtemelen bunu hak etmiştir."

Miller'ın havadaki elini görmezden gelerek bakışlarını üzerimde tutmaya devam etti. "Kim olduğunu bile bilmiyordum."

“Ve öğrenme zahmetine dâhi girmeyerek doğrudan buraya ait olmadığımı düşündün. Neden? Kamyonetim yüzünden mi?”

Rhodes, “O şey gerçekten iğrenç,” diye araya girdi.

Kamyonetimin çok iyi durumda olmadığını ben de farkındaydım ama o kahrolası kamyonet, on altı yaşına girdiğim andan beri benimleydi ve ondan vazgeçmeye henüz hazır değildim. Çok daha iyi bir araç -hatta birden fazla- alabilecek durumda olsam da onu bırakamıyordum. Beni hiç yarı yolda bırakmamıştı ve mümkün olduğunca uzun süre çalışır halde tutmayı ona borçluymuşum gibi hissediyordum.

“B-Ben...” Kekeledi. “Şey, ben...”

“Sen ne? Beni mi yargıladın? Düşünmeden mi karar verdin?”

“Hayır! Evet!”

“Hangisi? Evet mi hayır mı?”

“İkisi de.”

“Söylesene, düşünmeden aldığın kararlara göre tanımadığın herkese saldırır mısın? Aslında şimdi düşününce, o yumruğu çok sert atmıştın. Bana pek de yanlışlıkla vurmuşsun gibi gelmedi.”

Gözlerini kısarak yumruğunu sıktı. “Ah, inan bana, sana isteyerek vurmuş olsaydım bunu fark ederdin.”

Bu kadını hiç tanıımıyordum ama içimden bir ses doğru söylediğini söylüyordu. Sessiz biri gibi görünüyordu ama otoparkta sergilediği öfkeli tavırlarından aslında hiç de öyle biri olmadığını söyleyebilirdim.

Onu sinir etmek için, “Nedense buna pek inanamadım, *tatlım*,” dedim.

Çenesini ileri geri hareket ettiriş şekli, söylediklerimden gerçekten hiç hoşlanmadığının bir işaretiydi.

Aslında çok iyi reflekslerim vardı çünkü onlar olmadan NHL oyuncusu olamazdınız. Genelde insanların hareketlerini

yorumlama konusunda da iyiydim ki bu da yine profesyonel hokey oyuncusu olmanın getirdiği yeteneklerden biriydi.

Yine de hiçbir şey, yıllardır yaptığım antrenmanlar ve profesyonel olarak oynadığım spor kariyerim dâhi beni bu olacıklara hazırlayamazdı.

Sanki yaşanan her şey ağır çekimde gerçekleşiyormuş ve ben de hepsini büyük bir ekrandan izliyormuşum gibi, Hollis şampanya kadehini kaldırıp içindeki içkiyi doğrudan yüzüme fırlattı.

Miller ve Rhodes ise tam zamanında geriye çekilerek beni tek başıma, sırlıslık ve ıslak bir şekilde bıraktılar.

Hollis bana doğru bir adım atarken gözleri daha önce hiç görmediğim kadar kararmış ve öfke doluydu ki bu çok dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyordu. Parmak uçlarına kalktığında burunlarımız neredeyse birbirine değmişti.

İşte tam o anda, onu Harper'dan farklı kılan en önemli unsurunu fark ettim: Gözleri.

Öfkeyle dolu, koyu mavi gözleriyle bana bakıyordu.

Fakat gözleri herhangi bir koyu mavi renginde değildi ya da içlerinde sadece öfke yoktu. Bakışlarında yoğun, yalnızlıkla dolu bir hüznün gizliydi.

Bir parçam, sadece bir an için otoparkta yaşanan her şeyi ve şampanyaya bulanmış halimi unuttu. Bir an için ona karşı hissettiğim tek şey empati oldu. O yoğun, yalnızlıkla dolu hüznün nasıl bir his olduğunu çok iyi bilirdim ve onun da aynı şekilde hissetmesinden hoşlanmamıştım.

“Ben. Senin. Tatlı. Değilim.”

Topuğunun üzerinde dönerek uzaklaşmaya başladığında odadaki herkes bize baktı ve az önce neler yaşandığını anlamaya çalıştı.

Rhodes kulağıma, “Dostum,” diye tısladı. “Ona ne sikim yaptın?”

Elimi kaldırıp yüzümü sildikten sonra şampanyanın ıslaklığından kurtulmak için parmaklarımı salladım. Konuklardan bazıları üzerlerine sıçrayan şampanya yüzünden bana ters ters baktı ancak umurumda olmadı. Anlaşılan, şu anda daha büyük problemlerim vardı.

“Sanırım, hafta sonu boyunca kavalym olacak kişiyi kızdırdım.”

“Evet, sanırım.” Keyifsiz bir kahkaha attı. “Gelene bak.” Başıyla odanın diğer tarafını işaret ederek bana doğru gelen Collin’i gösterdi, müstakbel karısı ise ablasının peşinden koşarak odadan çıkıyordu. Öfkeyle soluyan Collin, tam karşımda durana kadar yürümeye devam etti. Onu bu halde sadece bir kere görmüştüm ve o da tutuklandığı zamandı.

Onu durdurmak amacıyla elimi kaldırdım. “Söyleyeceklerini kendine sakla. Şu an bunu kaldıracak halde değilim.”

Elimi görmezden gelerek bir adım daha attı. “Ne halde olduğun umurumda değil. Tüm bunların niye yaşandığı da umurumda değil. Umurumda olan tek şey, bu sikik durumu düzeltecek ve de bunu hızlı bir şekilde yapacak olman.”

İç çekerek başımla onayladım ve Harper ile Hollis’in gittiği yöne doğru ilerledim. Bir yandan da insanların meraklı bakışlarını ve fısıltılarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

Bir yanım Collin’in neden kızdığını anlıyordu. Birisi kız kardeşimin düğününe gelip tıpkı benim yaptığım gibi her şeyi berbat etmiş olsaydı, muhtemelen ben de aynı tepkiyi verirdim.

Yine de yaşananların hiçbiri benim suçum değildi. Sonuçta deli gibi davranan *ben* değildim. Buraya kimin ait olup

olmadığına karar veren ve karşımdaki kişiye vuran *ben* değil-
dim. Birinin suratına şampanya fırlatan da *ben* değildim.

Pekâlâ, tamam. Onu kıskırtan bendim ama yine de... fazla
dramatik davranmıştı.

Odadan çıktığım anda gözlerim hızla koridorun sonunda
birbirine sokulmuş Harper ile Hollis'i buldu. Harper, kollarını
ablasına sarmış, onu teselli ediyordu. Durduğum yerden bile
Hollis'in ağladığını anlayabilmişim çünkü hıçkırırken omuz-
ları titriyordu. Ayrıca, pek de sessiz değillerdi.

Hem otoparkta hem de az önce içeride yaşadığı patlamanın
benimle çok da alakalı olmadığından şüphelenmeye başlamış-
tım. Başka bir şeyler döndüğü açıktı ve bu bana kendimi körü
hissettirmişti.

İçim birden yanına ilerleyip onu teselli etme dürtüsüyle dol-
du ve bu garip isteğim karşısında şaşkınlıkla duraksadım.

Ayakkabılarımdan çıkan ses karşısında Harper başını çe-
virdi ve benimle göz göze geldi. Gözlerini kısarak daha fazla
yaklaşmamam için başını salladı. Harper, Hollis'ten uzaklaşıp
ona bir şeyler söylediğinde -buradan tam olarak ne söylediğini
anlayamamıştım- o da duydukları karşısında başını sallayarak
gözlerini sildi.

Hollis, kız kardeşine son bir kez daha sarıldıktan sonra arka-
sına bile bakmadan ön kapıdan çıkıp uzaklaştı. Harper, bir süre
daha arkasından baktıktan sonra bana döndü ve yüzü şu ana
kadar onda gördüğüm en sert haline bürünürken ağır adımlarla
koridorda ilerlemeye başladı. Yaklaşık bir metre altmış santi-
metre boyu vardı ve benim bir metre doksan santimlik boyuma
kıyasla oldukça kısa olmasına rağmen şu anda kahrolası derece-
de korkunç görünüyordu.

Özür dilemek amacıyla ağzımı açtığımda elini kaldırıp ko-
nuşmamı engelledi.

TEK VURUŞ

“Özür dileyecek ya da herhangi bir açıklama yapaçaksan bunu bana değil, Hollis’e sakla. Ayrıca bunu yarın yap. Şu anda zor zamanlardan geçiyor ve bu akşam daha fazla drama yaşamaya ihtiyacı yok.” Bir adım daha yaklaştı. “Ama yarın ablamdan özür dilemediğini öğrenirsem, işte o zaman senin için çok kötü olur. Çok fazla korku filmi izledim ve bir cesedin yıllarca bulunamaması için nereye saklanması gerektiğini çok iyi biliyorum.”

Doğruyu söylediğinden hiç şüphem yoktu, o yüzden başımı sallamakla yetindim. “Anlaşıldı.”

“Güzel. Şimdi partiye geri dönebiliriz. Biliyorsun, yarın *düğünüm* var.”

Bana son bir bakış daha attıktan sonra yanımdan ayrıldı.

İçimden bir ses, bu hafta sonunun çok uzun süreceğini söylüyordu.

BÖLÜM 3

Aman Tanrım, koridorda yürüyüş şeklinizi *görmeliydin*. Çok gergindiniz! Hâlâ ona vurduğuna inanmıyorum.”

Bara doğru girerken Emilia’ya, “Hak etmişti!” dedim ve ardından, “Beni onun hakkında uyatabilirdin,” diye ekledim.

“Ah, hadi ama. O kadar da kötü biri değil,” dedi. “Hatta, oldukça iyi biri. Dürüst olmak gerekirse, takımdaki en iyi kişilerden biri olduğunu düşünüyorum. Her zaman hayır işlerine dahil olur ve çocuklarla arası *oldukça* iyidir.”

“Sanki ona âşıkmışsın gibi konuşuyorsun.”

“Ne? Hayır. Demek istediğim evet, adam çok seksi. Bu oldukça açık. Ama hokey oyuncularıyla takılmak istemezsin.” Sanki deneyimlerinden bahsedermiş gibi konuşuyordu. En azından ben öyle hissetmiştim.

Emilia, birkaç yıl önce erkek arkadaşının hem onunla hem de yan komşusuyla bir ilişkisi olduğunu öğrendikten sonra buraya taşınmıştı. Tıpkı benim gibi o da kaçmak zorunda kalmıştı. Her ne kadar onu özlesem de yaptığı şey için onu suçlayamazdım. Özellikle de profesyonel bir hokey takımının sosyal medya yöneticiliğini yapmak için iş teklifi almışken.

Burada yaşamaya başladığı ilk hafta sonunda, gizemli bir adamla iki gecelik bir ilişkisi olmuştu ve içimden bir ses bu kişinin takımdaki oyuncularından biri olduğunu söylüyordu. Ancak Emilia, bu düşüncemin doğruluğunu onaylamamıştı.

“Bekle... Bu o değil, değil mi?”

- “Ah... hayır.” Yanakları kızardı. “Bana şarap sipariş eder misin? Hemen tuvalete gidip geleceğim.”

Taburelerden birine oturup iç çektim. Ayaklarım ağrıyordu ve sıcak bir küvetin içinde saatlerce oturmaktan başka hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Barmen önüme bir peçete koyarken, “Yorucu bir gün müydü?” diye sordu.

“Hem de en yorucusu.”

Dünkü ağlamalarım yüzünden bu sabah korkunç bir baş ağrısıyla uyanmıştım. Daha sonra her sabah yaptığım gibi -çünkü sorumluluk sahibi biriydim- banka hesabımı kontrol etmiştim ve birinin haberim olmadan bir ya da iki değil, üç kere alışveriş yaptığını fark etmiştim. Ve bilin bakalım, kim tüm sabahını bankayı arayıp bu durumla uğraşarak geçirmek zorunda kalmıştı? Tabii ki ben.

Sonra, oda servisinden sipariş ettiğim kahve -ki bu benim için ekstra bir harcamaydı- kremasız gelmişti ve resepsiyonu aradığımda krema kalmadığını söylemişlerdi. Yani sade kahve içmek zorundaydım ve sade kahveden nefret ederdim.

Bir de bu yaşananların hepsiyle henüz yataktan kalkmamışken uğraşmak zorunda kalmıştım.

Bununla birlikte kız kardeşimin, annemin ve diğer herkesin son dakika hazırlıkları için yaşadıkları panikle uğraşmak zorunda kaldım. Yeni boşandığımı bilen kişilerin bana attığı acıyan bakışlardan hiç bahsetmiyordum bile.

Duygusal olarak oldukça zorlayıcı bir gün olmuştu.

Barmen, benim için ne kadar yorucu bir gün olduğunu bil-mese de komik bir şaka yapmış gibi kıkırdadı. “Sana ne getir-memi istersin?”

“Çikolatalı sütünüz var mı?”

Neden böyle söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. As-lında bu gece niyetim sarhoş olmaktı ama şu anda şarap içmek pek de cazip gelmemiştir.

Kaşlarını kaldırıp bara doğru baktı. “Bu akşam çikolatalı sü-tümüz var mı, patron?”

Patron mu?

Şu an dünyada en nefret ettiğim kişiyi görmek için arkama baktım.

Aslında, muhtemelen şu anda dünyada en nefret ettiğim ikinci kişiydi çünkü birinci sırada, kredi kartı bilgilerimi çalan kahrolası pislik vardı.

Nefesimi tutup aptalca bir şey söylemesini bekledim çünkü görünüşe göre ağzından mantıklı tek bir şey bile çıkmıyordu.

Fakat şaşırtıcı bir şekilde söylemedi. Sadece barmene bakıp başını salladı. “Evet, var.”

Barmen tezgâha iki kez dokunduktan sonra hemen dönece-ğini söyleyip yanımdan ayrıldı. Süt için teşekkür etmek ama-cıyla ona döndüğümde yanıma oturmak için iki tabure kaydı-ğını fark ettim ve kelimeler dudaklarımdan dökülmedi.

Tam *yanımdaydı*. O kadar yakındı ki kokusunu alabiliyor-dum ve gerçekten mükemmel kokuyordu. Hafif odunsu bir kokuyla portakal notalarının karışımı gibiydi.

Bunun hoşuma gitmesinden nefret ettim.

Hiçbir şey söylemeden otururken hissetmek istemediğim o sıcaklığı etrafımı sarmıştı. Garip bir şekilde, yanımda otu-rurken ayakta durduğu zamandan çok daha uzun görünüyor-du. Topuklu ayakkabıların boyumu ne kadar uzattığını hiç

düşünmemiştim ancak şu anda onun yanında otururken kendimi çok küçük hissediyordum.

“Kız kardeşin ve Collin’in sınırsız içki için ödeme yaptıklarının farkındasın, değil mi?”

“Farkındayım.”

Açıklamamı bekleyerek tek kaşını kaldırdı fakat hiçbir şey söylemedim. Tek duyabildiğim, Thad’in zihnimde yankılanan sesiydi. Şirketteki etkinliklerde sipariş verdiğim zaman bana çok kızardı çünkü bu, onun için çok *utanç verici* bir durumdu.

“Çikolatalı süt mü, Hollis? Gerçekten mi? Sen yetişkin bir kadınsın. Yetişkinler çikolatalı süt içmezler. Büyü artık.”

Fakat çikolatalı sütü bana babamla vakit geçirdiğim sabahları hatırlattığı için bu kadar çok sevdiğimi bilmiyordu. Her sabah kalkar, bir fincan kahve alır ve gazete okurdu. Bana da bir bardak çikolatalı süt doldurur ve gazetenin bulmacasını verirdi. Mutfak masasında sessizce oturup o gazetesini okurken ben de bulmacamı çözerdim.

Bu, benim için her zaman çok rahatlatıcı bir şey olmuştu. Ne zaman stresli olsam, kendimi rahatlatmak için bir bardak çikolatalı süt içerdim. Bunu yapmak, beni her şeyin daha kolay olduğu, daha genç ve umutlu olduğum ve de dünyanın ne kadar acımasız bir yer olabileceğini fark etmediğim zamanlara götürürdü.

Yani, kocamın hayatımdaki diğer erkeklerden farklı olmadığını kanıtladığı ve beni aldatmadığı zamanlara.

Şaşırtıcı bir şekilde, “Tamam,” diyerek konuyu kapattı ve içeceğini kaldırarak -sanırım bir tür kokteyldi- bir yudum aldı.

Uzun bir süre sessizlik içinde yan yana oturduk. Aradan ne kadar zaman geçmişti emin değildim ama bana çikolatalı süt konusunda yardımcı olduktan sonra gitmesini istemek kulağa yanlış bir şey gibi geliyordu.

Ayrıca, dünden sonra ona borçlu sayılırdım. Düşündükçe utanmamaya çalışıyordum. Kendimi gururlandırdığım anlardan biri sayılmazdı.

Ne yaşandığı konusunda hiçbir fikrim yoktu, duygularıma yenik düşmüştüm. Oraya giderken zaten stresliydim ve ukala tavırları, durumu daha da kötüleştirmişti.

Sanki aklımı okumuş gibi, “Bak, dün için,” diyerek konuşmaya başladı. “Ben-”

Elimi kaldırarak sözünü kestim. “Özür dilemene gerek yok. Özür dilemesi gereken kişi benim. Haddimi aştım ve yaptığımdan pişmanım. Zorlu bir dönemden geçiyorum ama bunun acısını senden çıkarmamam gerekirdi.”

“Özür dilemeyecektim.”

Hızla başımı çevirdim. “Pardon?”

“Özür dilemeyecektim. Sadece şu an her ne yaşıyorsan, bunun için üzgün olduğumu ve de dünkü davranışlarından dolayı seni affettiğimi söyleyecektim.”

Tanrım, bu adam çok tuhaftı.

“Sen ciddi misin?”

“Asıl *sen* ciddi misin? Çünkü hatırladığım kadarıyla, dün kendi halimde takılmakla meşguldüm. Bana saldıran *sendin*. Hem de iki kere.”

“Beni buna zorladın.”

Omuz silkerek, “Tamam, doğru,” dedi. “Bunu kabul ediyorum.”

“Ben de davranışlarımdan biraz...”

“Delice olduğunu? Dengesiz olduğunu? Ya da kahrolası şekilde kontrolden çıktığını mı kabul ediyorsun?”

Haklı olmasına rağmen gözlerimi kısarak ona baktım. Dün, her ne kadar niyetim öyle olmasa da gerçekten ona saldıran *bendim*. Ancak beni kışkırttığı için suçlu olan o sayılırdı.

Fakat tartışmaya devam edemeyecek ve umursamayacak kadar yorgun hissediyordum.

Derin bir nefes aldım. “Bak, kötü bir başlangıç yaptığımızın farkındayım ve evet, dün belki *biraz*...” Son kelimeyi özellikle vurguladım çünkü tüm hatanın bende olmadığını anlamasını umuyordum. “Çılgınca davranmış olabilirim ama her şeye yeniden başlayamaz mıyız?”

Büyüleyici yeşil gözlerini benim mavi gözlerime dikip dikkatle beni inceledi. Baktı... Ve bekledi... Ne için beklediğini bilmiyordum ama keskin bakışları beni koltuğumda hareketlendirecek kadar etkileyiciydi. Üzerimdeki gözlerinden ne rahatsızlık duymuştum ne de hoşuma gitmişti.

Sadece, uzun zaman sonra ilk defa biri beni fark ediyormuş gibi hissetmiştim.

Sonsuzlukmuş gibi hissettiren sürenin ardından, başını yavaşça salladı. “Evet, başlayabiliriz.” Barmen çikolatalı sütü önüme koyduğunda o da içkisini havaya kaldırdı. “O zaman, yeniden başlamaya?”

“Yeniden başlamaya.”

Kadehlerimizi tokuşturduk.

İçkisinin kalanını da bitirip barmenden yenisini isterken ben de çikolatalı sütümü yudumladım.

Bir eliyle saçlarını karıştırırken, “Tören bittikten sonra benden kaçmadın,” dedi. “Etkilendim. Ayrıca, bana vurmaman ya da yüzüme şampanya fırlatmaman da etkileyiciydi.”

“Gece daha yeni başlıyor,” diye karşılık verdim.

“Doğru.” Boğazını temizleyip elini kirli sakallarında gezdirdi. “Sanırım, ben de üzgün olduğumu söylemeliyim. Biraz... düşmanca davrandım.”

“Biraz mı?”

“Tamam, birazdan fazla. Ben sadece... düğünlerden pek hoşlanmıyorum.”

“Düğünlerden hoşlanmıyor musun? Mekanın sahibi sen değil miydin?”

“Ortağıyım.” Başını salladı. “Mekân, kız kardeşim ile bana ait. Yan taraftaki araziye düğünler için kullanmak isteyen oydu. Ben daha çok etkinlik alanı ya da yemek arabalarının bulunacağı açık bir alan inşa etmemiz gerektiğini düşünmüştüm ama o, düğün mekânının daha çok getirisi olacağı konusunda haklıydı. Bu hepsinden daha kârlı oldu.”

Ah, demek o da sürekli parayı düşünen erkeklerdendi.

Thad de öyleydi. Her şeyin en iyisini ve en yenisini isterdi. Ayrıca bunlara başkaları sahip olmadan sahip olması gerektiğine inanırdı.

“Evet, eminim finansal sıkıntılar çekiyorsundur, Bay NHL Yıldız Oyuncusu.”

“Ah, demek adımı biliyorsun. Merak etmeye başlamıştım.”

Gözlerimi devirdim. “Adını biliyorum, *Lowell*.”

İsmi söylemenin, bana ve ona nasıl hissettirdiğini görmek istemiştım. Ve adını ilk kez söylediğimde, loş ışıklandırmaya rağmen gözlerinin parladığını yakalayabilmişim.

“Cameron.”

“Ne?”

“İlk adım Cameron.”

Elimi uzattım. “Tanıştığımıza memnun oldum, *Cameron*. Ben de *Hollis*.”

Elimi sıkarken gözleri yeniden parladı. “Tanıştığımıza memnun oldum, *Hollis*.”

İsmimi söyleyiş şekli, tüm vücudumun ürpermesine sebep olmuştu. Aynı anda hem lanetler okuyor hem de kutsuyor gibi söylemişti.

Ellerimizi hemen geri çekmedik. Hatta, uygun olmayacak kadar uzun bir süre daha orada, ellerimiz birbirine kenetli bir şekilde oturmaya devam ettik.

Kendimde geri çekilecek gücü bulamıyordum ve görünüşe göre o da aynı şekilde hissediyordu. Neden böyle olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve kaşlarının her saniye daha da çok çatılmasına bakacak olursak, onun da yoktu.

Barmen, Lowell'ın önüne içkisini bıraktığında sonunda temasımız kesildi.

Elimi bacağıma sürterek, "Pekâlâ," dedim. Dokunuşunu silmeye mi yoksa tadını çıkarmaya mı çalıştığımdan emin değildim. "Düğünlerden hiç hoşlanmayan bir NHL yıldızı, nasıl bir düğün mekânı sahibi olabiliyor?"

"Herhangi bir düğün mekânı değil. Hem düğün mekânı *hem de* bira fabrikası." Omuz silkti. "Eğlenceli bir yatırım. Ben burada pek söz hakkına sahip değilim. Asıl patron kız kardeşim."

Neden olduğunu bilmesem de pek çok erkeğin aksine işle ilgili olan tüm övgüleri üstlenmemesi hoşuma gitmişti. İlgiyi kız kardeşine yöneltmesini sevmiştim. Zaten NHL oyuncusu olduğu için yeterince ilgi odağı olduğuna emindim. Bir de buradan gelecek ilgiye ihtiyacı yoktu.

"O zaman mantıklı. Fakat düğünlerden bu kadar hoşlanmıyorsan, neden bunu yapmayı kabul ettin?"

"Çünkü onun yapmak istediğı buydu." Cevabı bu kadar net olması da hoşuma gitmişti.

"Anladım. Ve sen de düğünlerden bu kadar çok nefret ediyorsun çünkü..."

Konuyu bana çevirerek, "Ve sen de dün arabanda ağlıyordun çünkü..." diye meydan okudu.

Ah, siktir. Beni alt etmişti.

Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, ne yaptığının oldukça farkındaydı. İçkisini dudaklarına yaklaştırırken sanki tek bir bakışıyla ona içimi dökmemi bekliyormuş gibi beni incelemeye devam etti. Fakat böyle bir şey mümkün değildi.

“Tanrım, *çok* daha iyi hissediyorum. Düğünde yapılan tüm o konuşmalar boyunca içemem gerekiyordu. Bu arada seninki harikaydı.” Emilia yanımdaki tabureye oturdu. “Ah, süper. Şarabımı sipariş etmişsin.”

Aslında etmemiştim. Oturup Lowell’ın da burada olduğunu fark ettiğim an şarap aklımdan çıkmıştı.

Kimin yolladığını anlamaya çalışarak etrafıma bakındım ve barın diğer ucundaki yaşlı adamın gözlerini Emilia’ya dikip dikkatlice bu yöne doğru baktığını fark ettim. Gözlerini en sonunda ondan ayırıp *benim de ona* baktığımı görünce hemen bakışlarını kaçırdı.

Emilia’nın ise tüm bu olanlardan haberi yoktu. Kadehini kaldırıp içkisinin yarısını tek seferde içtikten sonra bardağıma bakıp başını salladı. “Burada çikolatalı süt mü varmış?”

“Onun için almalarını sağladım.”

“Ah, selam Lowell. Seni fark etmemiştim.”

“Emilia.” Gözlerini ikimizin arasında dolaştırdı. “Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?”

“Sayılır.” Emilia bana sırtıp hafifçe dirseğiyle vurdu. “Birinci sınıftan beri tanışıyoruz. Tam olarak, okulun ilk gününden beri. Hollis o zamanlar çok utangaçtı ve okula giderken serviste gerginlikten beslenme çantasına kusup bunu kimseye söylememişti. Öğle yemeği zamanı gelince kendimi kötü hissedip fıstık ezmeli ve reçelli sandviçimin yarısını onunla paylaştım. O zamandan beri çok yakın arkadaşız.”

Hikâyesi karşısında tepkisiz kalmaya çalıştım, küçük bir çocuk olmama rağmen hâlâ çok utanç vericiydi.

Lowell, "Ah," diye tepki verdi. "Hollis'i utangaç biri olarak hayal etmek çok zor."

"Senin için zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Seni yumruklarıyla mahvettiğini duydum."

"Evet, öyle yaptı... O, tam bir dövüşçü."

"O kişi tam olarak burada oturuyor," diye araya girdim. Bir yandan da bana gülümseyerek bakan Emilia'ya anlamlı bakışlar atıyordum. "Hadi, dans edelim."

"Ama sen dans etmekten nefret edersin."

"Hayır, etmem."

"Evet, edersin. Düğününde bile neredeyse hiç dans etmed-" Cümlesini tamamlamadan durdu ve ağzını kapattı. Belki de şu an bu konuyu açmanın iyi bir zaman olmadığını fark etmişti. "Haklısın. Dans etmeyi çok seviyorsun. Hadi, dans edelim." Şarabının kalanını tek dikişte bitirdikten sonra taburesinden kalktı. "Ayrıca, Queen çalışıyor ve sen o gruba *bayılırsın*."

Sözler ağzından çıktığı anda gözlerim Lowell'inkilerle buluştu. Yeşil gözleri neşceyle parlıyordu.

"Bayılıyorsun, öyle mi?" dedi. "Sanki onlar için başka bir şey söylediğini hatırlıyorum. Neydi o? Boktan mıydı?"

Emilia şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Böyle bir şeyi asla söylemez! Onlara resmen *takıntılı*."

"Öyle misin, Hollis?"

Omuz silktim ve Emilia beni sürüklerken oldukça çekici bulduğum gülümsemesiyle bana başını salladı.

Tanıştığımız andan beri ilk kez, ondan uzak durmak isteyip istemediğimden emin değildim.

BÖLÜM 4

Su anda kahrolası pisliğin teki gibi hissediyordum. Son yirmi dakikadır burada oturmuş, Hollis ve Emilia'nın dans etmelerini seyrediyordum. Ne olduğunu bilmediğim bir şeye gülüyorlardı ve dün tanıştığım Hollis ile şu anki Hollis'in tamamen zıt olduğunu fark etmemek mümkün değildi.

Dürüst olmak gerekirse, son derece anlaşılması zor biriydi. Ayrıca merak uyandırıcıydı.

Bu kadar merak uyandıran biri olmasından nefret ediyordum çünkü bu onu daha fazla tanımak istememe neden oluyordu. Onu tanımak *istemiyordum*.

"Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Ben de bugün iyi görünmek için ne kadar çaba harcadığımı birinin fark edeceğini umuyordum."

Smith gülerek yanımdaki tabureye oturdu. "Bunun dün gece başlattığın kavgayla bir alakası olabilir mi?"

"Birincisi, o kavga değildi. İkincisi, sen nereden biliyorsun? Orada bile değildin."

Omuz silkti. "Haberler çabuk yayılıyor."

"Miller'dan duydun, değil mi?" Sırtışı aradığım cevabı çoktan vermişti. Başımı sallayıp, "Lanet olası çaylak," dedim. İçkimin kalanını bitirdikten sonra barmene yenisini getirmesi

için işaret ettim. “Bu, dün geceyle alakalı değil. Sadece... başka saçmalıklar.”

“Başka saçmalıklar derken şu anda gözlerini üzerine diktiğin kızıdan mı bahsediyorsun?”

Gözlerimi barın ortasındaki dans pistine doğru çevirdim. Hollis, kollarını havaya kaldırmış, kalçasını sağa sola sallayarak dans ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, berbat bir dansçıydı. Müziğe uyum sağlayamıyordu ve vücudunu nasıl hareket ettireceğini bilmiyordu.

Fakat her nasılsa, gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Smith, “İlginç,” diye mırıldandığında dikkatimi tekrar ona verdim.

“İlginç olan ne?”

“Hiçbir şey. Seni uzun süredir böyle görmemiştim.”

“Nasıl?”

“Büyülenmiş.”

Alayla güldüm. “*Büyülenmedim*. Sadece...”

“İlgini mi çekti?”

Ters ters baktım. “Sadece merak ettim, hepsi bu.”

“Tabii.”

“Dostum, cidden önemli bir şey değil.”

Masum bir tavırla ellerini havaya kaldırdı. “Önemli olduğunu söylemedim.”

“Kahrolası ses tonun öyle demiyor.”

“Senin böyle bir şey olmadığına dair ısrarın da bunu kanıtlıyor.”

“İsrar ediyorum çünkü gerçekten önemli bir şey değil. Söz konusu ilişkiler olduğunda ne düşündüğümü biliyorsun.”

Birkaç yıl önce Celine ile aramdaki her şey bittiğinde Smith, hayatımı yoluna sokmama ve kendimi toparlamama yardım etmek için yanımda olmuştu. O dönemde hâlâ Comets’a alışmaya çalışıyordum ve Smith bana destek olup kafamı

toparlamama yardım etmişti. Onun desteğiyle, yaşadığım tüm bu karmaşa, buzdaki performansımı kötü yönde etkilememişti. Üstelik çok genç olduğumu ve böyle bir olayın moralimi bozup beni AHL'e geri göndermesine izin vermeyecek kadar parlak bir kariyerim olacağını söylemişti.

Böylece, ben de onun hayat felsefesini benimsemiştim. *Ne olursa olsun, hokey her şeyden önce gelirdi.* Son birkaç yıldır bu kurala göre yaşamıştım ve her şey olması gerektiği gibi ilerlemişti. Bu sayede, Stanley Kupası'nı havaya kaldırma şansını kazanmıştım. Zaten, asıl önemli olan da bu değil miydi?

"Beni en iyi senin anlaman lazım, bu konudaki düşüncelerimiz aynı."

Bir elini çenesine götürüp düzgünce tıraş ettiği sakallarını kaşıdı. "Bilmiyorum. Bu konuda yanılmış olabileceğimi düşünmeye başladım."

Sözleri karşısında şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. "Dostum, lütfen âşık olmadığını söyle. Şu anda bile Collin ve Rhodes'un sürekli eşlerinden bahsettiklerini duymak yeterince kötü. Umarım, seni de aralarına almamışlardır."

Omuz silkti. "Hayır. Sadece... yaşılanıyorum. Ayrıca artık neyin önemli olup olmadığını da fark etmeye başladım."

"Önemli olan tek şey hokey."

"Hokey her zaman çok önemli. Ama... bazı şeyler ondan daha önemli."

Bakışlarını takip ettim ve eğer gerçekten delirmediysem, şu an gözleri Hollis'in dans partnerinin üzerindeydi.

Çok *fazla* sorum vardı ama tıpkı benim gibi Smith de özel hayatını paylaşmaktan kaçınan biriydi. Bu, anlaştığımız ve birbirimize saygı duyduğumuz bir konuydu.

*Amerikan Hokey Ligi. Profesyonel buz hokeyi liglerinden biridir ve genellikle NHL takımlarının genç oyuncularını geliştirmek ve yetiştirmek amacıyla kullanılan bir alt lig olarak kabul edilir.

TEK VURUS

Yine de son iki yıldır onda fark ettiğim değişimlerin sebebi-
nin, Emilia olup olmadığını düşünmeden edemedim. Tarihler
uyuşuyor gibiydi...

Düşüncelerimi bölerek, “Bana aldırma,” dedi. “Sadece dü-
ğünler... Bazen insanı düşündürüyorlar, bilirsin... Hayatında
eksik olan tüm o şeyler hakkında.”

Kalbimde keskin bir acı hissettim.

“Eksik olan şeyler hakkında mı? Hayatında eksik olan ne
olabilir ki?”

Neyden bahsettiğini çok iyi anladığımı bilen bir bakış attı
ancak görmezden geldim.

Aşktan bahsediyordu. Aşk, benim hayatımda eksik olan bir
şey değildi çünkü ona ihtiyacım yoktu. Bir kere tecrübe etmiş-
tim ve tam anlamıyla berbatı. İhtiyacım olan tek şey hokeydi.
Ve belki biraz da tek gecelik ilişkiler. Bunlar bana yeterdi.

“Her neyse.” Oturduğu yerden kalkıp sırtımı sıvazladı.
“Gidip Miller’ın, Ryan’ın büyükannesine dokunmasına engel
olacağım. Fazlasıyla temas kurmaya başladı ve o çaylağa güven-
miyorum.”

Güldüm, muhtemelen bu iyi bir fikirdi. Miller’ın biraz ön-
görülemez biri olduğunu söylemek hafif kalırdı.

Arkasını döndü ve tekrar bana bakmadan önce iki adım attı.
Ne olduğunu sorar gibi kaşlarımı kaldırdım.

“Onu dansa kaldır.”

“Kimi dansa kaldırayım?”

“Gözlerini üzerinden alamadığın kızı. İnan bana, şu anda
ben birini dansa kaldırabilecek olsaydım, kaldırırdım.” Başını
sallayıp kalabalığa karışmadan önce dans pistine son bir kez
özlemle baktı.

Bakışlarımı ondan ayırıp kalabalık piste çevirdim. Hollis, pis-
tin tam ortasında dans ediyor; kollarını sallıyor ve eğleniyordu.

Komik görünüyordu. Ve mutlu.

Kısa bir an için yanına gidip onunla eğlenmek istedim.

Şarkı yavaşlamaya başladığında Emilia beni işaret etti fakat Hollis elini sallayarak onu reddetti ve kalabalığın ortasına geçerek tek başına ileri geri sallanmaya başladı.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Büyük ihtimalle Smith'in kafamın içinde tekrar eden sözleriyle bir alakası vardı ya da tek başına ileri geri sallanırken çok garip görüldüğü için yapmıştım. Sebebi her neyse adımlarımın beni ona götürmesine izin verdim.

Tam önünde durana kadar da durmadım. Beni gördüğünde gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Açıkçası ben de şaşkındım.

İlk adımı kim atmıştı emin değildim ama bir an için benden uzaktayken bir an sonra kollarımın arasındaydı ve artık tek başına garip bir şekilde dans etmiyordu.

Pistte yavaşça hareket ederken tamamen uyum içerisindeydik ve onunla dans ederken kendimi oldukça rahat hissediyordum. Belki de bunun sebebi, uzun zamandır hiç kimseyle bu kadar yakın olmamamdı. Yine de onu hissetmek çok iyi gelmişti. Vücudu yumuşak ve sıcaktı...

Uzun bir sessizliğin ardından, "Bu işte gerçekten çok iyisin," diye fısıldadı.

"Dersler sayesinde."

"Ne?"

"Dans dersleri aldım. Bir de bale. Çoğu hokey oyuncusu bu dersleri alır. Buzun üzerinde daha iyi hareket etmemize, esnekliğimizi ve kıvraklığımızı artırmamıza yardımcı oluyor."

Başını yana eğdi. "İşte bunu... hiç beklemiyordum."

"Ayrıca, kadınların ilgisini çekmemizde de yardımcı oluyor."

"Buna ihtiyacın mı var? Yani, kadınların ilgisini çekmek için yardıma?"

“Bilmiyorum, sen söyle. Bana kaç puan verirdin?”

“On üzerinden mi?” Başımı salladım. “Net olarak dört puan verirdim.”

“Dört mü?”

“Ama *net* bir dört.”

“Ah, tamam o zaman. *Net* dört puan olunca her şey daha iyi oluyor.”

“Gerçekten, öyle. Sadece dört puan da olabilirdin ki o da aslında üç gibi bir şey oluyor.”

“On üzerinden mi?”

Kafasını salladı. “Ne yazık ki.”

“Peki tam olarak on üzerinden nasıl üç puan alınır?”

Arkamı işaret ettiğinde gösterdiği şeye bakmak için döndüm.

“Yaşlı kadınla dans eden şu adamı görüyor musun? İşte o net üç. Yaşlı bir kadına eşlik edip onunla eğlenceli vakit geçirdiği için puan alıyor ama çaresiz ve birini etkilemek için çok çaba sarf ediyormuş gibi görüldüğü için ise fazla puan kaybediyor.”

“Onun benim takım arkadaşım olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Kuralları ben koymuyorum, sadece iletiyorum.”

“Aslında puanlamanın kesinlikle doğru olduğunu söyleyebilirim çünkü Miller’ı tanıyorum ve kesinlikle çok çaba sarf ediyor. Yine de ben net dört puan alırken onun net üç puan alması kafamı karıştırdı. Bu gece tek bir yaşlı kadınla bile dans etmedim ve kesinlikle çaresiz görünüyorum. O halde, nasıl oluyor da ondan sadece bir puan önde olabiliyorum?”

“Ah, işler bu kısımda biraz karmaşıklaşıyor. Tüm gece boyunca hiçbir yaşlı kadınla dans etmediğin için puan kaybettin. Ayrıca, bu gece hiç kimseyle dans etmemiş olman sana biraz daha puan kaybettirdi. Dürüst olmak gerekirse yaptığın tek şey

boş boş barda oturmak ki bu da puanının biraz daha azalmasını sağladı. Bu noktada, bir puana düştün."

"Bütün gece ne yaptığımı nereden biliyorsun?"

Söylememesi gereken bir şeyi söylemiş gibi yanakları kızardı.

"Konumuz bu değil," diye mırıldandı. "Konumuz puanlar."

"Doğru. Ve ben... birdim, değil mi? Yeterince centülmen olmadığım, asosyal bir pislik olduğum ama aynı zamanda çaresiz biri gibi görünmediğim için?"

Başını salladı. "Dörtsün."

"Kalan üç puanı nasıl kazandım?"

"Şık takım elbisen, dağınık, seksi kirli sakalların, *yalnız kalpler kulübü* tavırların ve *kalbim kırık lütfen bunu düzelt* enerjin birleşince sana puan kazandırdı."

"Şık takım elbise ve dağınık, seksi kirli sakallar konusuna tekrar dönelim."

"Bak, gördün mü? Konuşman seni tekrar üçe düşürdü. Konuşmadığın zamanlarda daha tatlı oluyorsun."

"Anlaşıldı. Konuşmak yok, tamam."

"Şuna bak, şimdiden iki oldun."

"Madem durmadan puan kaybediyorum, o halde şu *yalnız kalpler kulübü* konusundan bahsedelim. Seni temin ederim, buraya sevgili ya da arkadaş bulmak için gelmedim."

"Ciddi misin? Sonuçta bu bir düğün. İnsanlar düğünlerde bunu yapmaz mı? Kaçamakların peşinden gidip sonradan pişman olacakları tek seferlik kötü seçimler yaparlar. Çünkü üzgün ve yalnızlardır. Çünkü biri mutlu sona kavuşurken diğeri yeni boşanmış ve neredeyse otuz yaşında, hayatını yeniden kurmak üzeredir."

Şüpheyle kaşlarını kaldırdım. "Kendi deneyimlerinden bahsediyor gibisin."

TEH VURUS

Arabasında ağlamasının, tüm hafta sonu boyunca ağlamasının ve duygularının dengesiz olmasının sebebini düşününce, aslında bu kulağa mantıklı geliyordu.

Eğer yeni boşanmışsa, bu hafta sonu onun için gerçekten çok zor olmalıydı.

Bu konuda yanılmıyor olabileceğimin tek kanıtı, gözlerinde daha önce de gördüğüm hüznü ifade eden oluşmasından hemen önce bakışlarını benden kaçırmasıydı. Bu da içimde onu daha yakınımda tutup kollarımı etrafına sarma ve kimse-nin onu bir daha incitememesi için önünde koruyucu kalkanı olma isteği uyandırıyor. Onun canını yakan her kimse ben de onunkini yakmak istiyordum.

Dahası, onu tekrardan mutlu ve kaygısız görmek istiyordum. Ve bunun yaşanması için her şeyi yapardım.

Vücutlarımız birbirine yapışana kadar onu kendime çektim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Bir yandan da ona bu kadar yakinken güzel kokusunun dikkatimi dağıtmasına engel olmaya çalışıyordum. Yakınlığımız yüzünden kalp atışları hızlandı, her geçen saniye keskinleşen nefesinin sesini duyabiliyordum.

“Söylesene Hollis, *sen* bir sevgili mi yoksa arkadaş mı arıyorsun?”

Yutkundu. Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki bunu duyabilmişim.

Başını kaldırarak bana baktı, dilini kuruyan dudaklarını ıslatmak için çıkardı. “Bu bir teklif mi?”

Bu sefer şaşırma sırası bendeydi çünkü böyle bir soru sormasını beklemiyordum.

“Duruma göre değişir... Hangisini arıyorsun?”

Keyifsiz bir kahkaha atarak yavaşça başını salladı. “Hiçbiri-ni. İkisini de arayamam. En azından şu anda.”

“Herkes bir arkadaşı olmasını hak eder, Hollis. Sen de dahil.” Göz göze gelene kadar başımı eğdim. “Özellikle sen.”

Keskin bir nefes daha aldı.

Bakışları dudaklarımı buldu sonra gözlerime çıktı ve tekrar dudaklarıma döndü.

Bir santim daha kıpırdasam dudaklarımız birbirine değecekti. Hollis’i öpüyor olacaktım ve uzun bir süre de durabileceğimi sanmıyordum.

Cevap vermek için ağzını açtığı sırada söyleyecekleri deklanşörün sesi yüzünden kesildi.

Aramıza giren kişiye ters ters baktım.

Üzgün olmadığı her halinden belli olan düğün fotoğrafçısı, “Üzgünüm,” dedi. “Siz ikiniz... Vay canına. Aranızdaki çekim her yerden fark ediliyordu ve bu anı yakalamak zorundaydım.”

Fotoğraf makinesini bize doğru uzatarak birkaç fotoğraf daha çekti ve hiçbir şey olmamış gibi uzaklaştı.

Her şey bittikten sonra Hollis’e döndüm fakat o, kollarımın arasında gergin bir şekilde duruyordu. Bu yüzden, konuşmadan önce bile olacakları anlamıştım.

“Gitmeliyim.”

Kollarımdan uzaklaştığında gitmesine izin verdim.

Gidişini izlerken orada ne kadar daha durduğumdan emin değildim. Ya da gitmesine rağmen ne kadar daha orada beklediğimden...

Fakat onu özleyip tekrardan kollarımın arasına almak istememin sadece bir saniye ve aklımdan geçen yüzlerce soruyu anında uzaklaştırmamın ise sadece iki saniye sürdüğünden emindim. Ayrıca, dış kapıya tam olarak otuz adımda ulaştığımı ve onu bira fabrikasının yanındaki bahçede bulmamın bir dakikamı aldığını biliyordum.

TEK VURUS

Banklardan birine oturmuş, omuzlarını eğip başını ellerinin arasına almıştı. Üzgün olduğu belliydi ama sebebinin ne olduğunu bilmiyordum. Üstelik bunu neden bu kadar önemseydiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Lanet olsun, neden bu kadar önemsiyordum ki?

Onu ürkütmek istemediğim için yavaş ve sessiz bir şekilde yanına ilerlerken bir şekilde burada olduğumu anlamıştı.

“Arkadaşım olamazsın, Lowell.”

Bankta, yanına oturduğumda gözlerinden yaşlar süzüldüğünü fark ettim. “Neden?”

“Çünkü senden hoşlanmıyorum.”

Hafifçe güldüm ve bana bakması için yavaşça yüzüne doğru uzanıp kaldırdım. “Sorun değil. Benim de senden pek hoşlandığımı söylenemez.”

Bu bir yalandı. Ondan hoşlanıyordum. Hatta, en son ne zaman birinden ondan hoşlandığımı kadar hoşlanmıştım, hatırlamıyordum.

Ondan hoşlanmak istemiyordum, tıpkı dudaklarımı ondan uzak tutmak için mücadele etmek istemediğim gibi. Onu öpmeyi istemek de istemiyordum.

Öte yandan, istiyordum.

Hem de çok ama çok istiyordum.

Özellikle de yaşlarla dolmuş kocaman gözleriyle bana bakarken... Onu öpüp üzüntüsünü ve yaşadığı tüm sorunları unutmamasını sağlamak istiyordum. Tekrar gülümsediğini görmek istiyordum. Güldüğüne tanık olmak istiyordum.

Tadına bakmak istiyordum.

O yüzden, dudaklarımı onunkilere bastırdığımda o da en az benim kadar şaşırmıştı. Neler olduğunu anlamaya çalıştığından karşılık vermesi biraz zaman almıştı.

Ben de neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Neden onu öpüyordum? Ne halt ediyordum?

Ne kadar süre orada hareketsiz bir şekilde, dudaklarımız birbirine dokunurken oturmuştuk bilmiyordum ama bir an sonra aramızdaki gerilim yok oldu ve hareket etmeye başladık.

Hollis, bu sanki ilk ve son öpücüğümüş gibi beni öpmeye başladı. Ben ise hiçbir anını kaçırmak istemiyormuşçasına bir elimi saçlarının arasına daldırdım ve diğer elimi kalçasına götürüp kucağıma oturduğundan emin olana kadar onu kendime çektim.

Bedenlerimiz birbirine çarptığı anda alçak bir sesle inleyip sanki ait olduğu yere kavuşmuş gibi iyice yerleşti. Ellerini saçlarıma daldırıp beni daha da yakınına çekti ve öpücüğü derinleştirdi.

Bu korkunç kumaş pantolonun içinden sikimi hissetmemesinin imkânı yoktu, tıpkı vücutlarımızın buluştuğu yerde, üzerime baskı yapan ıslaklığını hissetmememin imkânı olmadığı gibi.

Ellerimi teninde dolaştırmaya başlayıp parmak uçlarımı kıvrımlarında gezdirdim ve her bir santimine dokunup ezberlediğimden emin oldum. Ellerimi kalçasının altına kaydırarak ince ve bol olan elbisesini yukarı doğru kaldırdım. Kıçına dokunduğumda, tanga giydiğini fark etmemle dudaklarımdan onaylayıcı bir ses çıktı.

Sesimi duyduğu anda hızlıca dudaklarımdan uzaklaştı ve düzensiz bir şekilde nefes alıp verirken parlayan gözleriyle -bu sefer sebebi gözyaşları değildi- bana baktı.

“Şu anda ne yapıyoruz, Lowell?”

“Arkadaşın oluyorum.”

Hafifçe güldü. “Sana arkadaşın olmak istemediğimi söylemiştim. Senden hoşlanmıyorum.”

“İyi. O zaman sevgilin oluyorum.”

Dudağını ısırdı. “Bu kötü bir fikir.”

“Biliyorum.”

“Bu *gerçekten* çok kötü bir fikir.”

“Biliyorum.”

“Bu tam olarak daha önce sana bahsettiğim o kötü fikirlerden birine benziyor.”

“*Biliyorum*, Hollis.” Kalçasını sıkıp alnımı onun kine yasladım. “Biliyorum.”

Haklıydı. Bu gerçekten kötü bir fikirdi. Hatta olabilecek en kötü fikirdi.

O, takım arkadaşımın karısının ablasıydı. Collin duysa beni öldürürdü. Yeni boşandığından ve şu anda onunla yatmamın pek de etik bir durum olmadığından söz etmeme gerek bile yoktu. Duygusal olarak çok hassastı.

O, çok...

Aniden kalçasını hareket ettirerek, pantolondan çıkıp kurulmayı hâlâ heyecanla bekleyen sikime sürtündü. Kalçasını kavrayıp onu kendime daha da yaklaştırdım, bu çok iyi hissettiriyordu. Burnumu boynunda gezdirdim, ondan yayılan taze çiçek kokusuna bayılmıştım.

“Ne yapıyorsun, Hollis?”

“Bilmiyorum.”

“Bunun kötü bir fikir olduğunu sanıyordum.”

“Öyle. Hem de çok kötü.”

“En kötüsü,” diyerek ona katılırken bir yandan da boynuna öpücükler konduruyordum.

Başını salladı. “Lowell?”

“Hımm?”

Geri çekilip gözlerime baktı, koyu mavi gözleri ay ışığının altında parlıyordu.

TEAGAN HUNTER

Eğer bu, şimdi buradan çekip gideceği an ise bunu hafızama kazımak istiyordum. Mükemmeldi. Sıcak hava yüzünden teni biraz nemliydi, yanakları öpüşmemizden dolayı kızarmıştı ve saçları, arasındaki ellerimden dolayı darmadağın olmuştu.

Ağzını açtı ve duymaya ne ihtiyacımın olduğunu bile bilmediğim bir şey söyledi.

“Seninle tek seferlik kötü bir seçim yapmak istiyorum.”

BÖLÜM 5

Harper'in temmuzdaki düğününden beri hiç ağlamamıştım ki hayatımdaki her şeyin ne kadar stresli olduğunu düşünürsek bu küçük şey benim için oldukça gurur vericiydi.

Peki ya bugün? Bugün ağlamak istiyordum. Tüm bunların sebebi ise evimden çıkıp başka bir yerde çalışmak için çabalamak *zorunda* olmamdı.

Birkaç hafta önce bulduğum bu küçük, şirin kafeye girdiğim anda bunun kötü bir fikir olduğunu anlamıştım. İçerideki koku... bugün iğrençti ve midemi çok kötü bulandırıyor. Burası genellikle tatlı ve lezzetli yiyeceklerin kokusuyla dolardı. Hatta buraya gelmemin en büyük sebebi de buydu.

Öte yandan bugün işler farklıydı.

Bugün, kahve yanık kokuyordu. Fındık şurubunun kokusu ise midemi bulandıracak kadar kötüydü ve eğer bir tane daha yumurtalı sandviç koklamak zorunda kalırsam gerçekten kusa bilirdim.

Karnımı tutarak kusmamak için çabaladım. Yazacak birkaç şeyim kalmıştı, ondan sonra rahattım çünkü hafta sonunu *ve* pazartesi gününü dinlenmeye ayıracaktım.

İçerik yazarlığı ile ilgili sevdiğim şeylerden biri esneklikti. Ayrıca, istediğim yerde çalışabilmeyi de seviyordum. Bu

sayede, boşandıktan sonra tüm hayatımı toplayıp eyaletin bir diğer ucuna taşınmak çok daha kolay olmuştu.

Annemden ayrılmak ve kendi başımın çaresine bakabileceğimi anlamasını sağlamaya çalışmak ise... tamamen başka bir hikâyeydi.

Midem tekrar bulandığında sakinleşmek umuduyla elimi karnıma bastırdım. Mekânın ortasına kusmamak için birkaç derin nefes alarak gözlerimi kapattım.

Hadi, Hollis. Sadece yarım saat daha. Bunu başarabilirsin.

Masanın üzerindeki telefonum titrediğinde aceleyle kimin aradığını kontrol ettiğim için utandım.

Çalıştığımı bilmesine rağmen bugün beşinci kez arayan annemi gördüğümde tüm moralim yerle bir oldu. Aramasını sesli mesaja yönlendirdikten sonra ekranın öfkeli, iki dakikalık sesli mesajı yüzünden yanmasını bekledim.

Neden başka birinin aramasını beklediğimi bilmiyordum. Her ne kadar farklı birinin aramasını beklesem de arayan her zaman annem oluyordu.

Birçok sebepten dolayı, bu aptalca bir düşünceydi. Birincisi, ona numaramı vermemiştim. İkincisi, onun aramasını *istememeliydim*.

Lowell'dan beni odasına götürmesini istediğimde olacağların farkındaydım. Aramızdaki tek seferlik bir şeydi. O kadar. Yani, sabah uyandığımda yatağın diğer tarafını soğuk bulup hayal kırıklığına uğramak tamamen benim hatamdı.

Benimle iletişim kurmaması muhtemelen en iyisiydi. Sonuçta o, kız kardeşimin kocasının takım arkadaşıydı. Onunla tekrar birlikte olmak pek de iyi bir karar olmazdı. Son zamanlarda kötü karar verme kotamı doldurmuştum.

“Cup of Joes’a hoş geldiniz! Size ne getirebilirim?”

“Bir tane fındıklı latte ve yumurta...”

TEH VURUS

Birden en yakınımıdaki şeye uzanarak -ki bu da bilgisayar çantamdı- midemdeki her şeyi boşalttım. İnleyip elimin tersiyle ağzımı kapattım ve masadan bir peçeteyi alarak alnımdaki teri sildim.

Benim sorunum neydi?

Bu hafta ikinci kez kusuyordum. İlk seferde, kötü bir pizza artığı yüzünden kusmuştum ki bu, tuvaletin içinde her yere saçılan parçalarını görene kadar inanabileceğim bir şey değildi. Şimdiki ise bilgisayar çantamın içindeki erişteden anlayabileceğim üzere dün akşam sipariş verdiğim Çin yemeği yüzündendi.

Peçeteyi mahvolmuş çatanın üzerine atarken, “Of,” diye homurdanıp arkama yaslandım. “Harika. Bu, tam da ihtiyacım olan şeydi.”

Birisi yanıma gelip, “İyi misiniz?” diye sorduğunda elimi sallayarak onu geçiştirdim. Şu anda dikkatimi ona veremezdim. Gözlerimi kapatıp düzenli ve derin nefesler almaya başladım, mide bulantım hâlâ geçmemişti.

Tatlı ve yaşlı bir ses dikkatimi çekene kadar orada, o şekilde ne kadar oturmuştum bilmiyordum.

“Al bakalım, hayatım.” Gözlerimi açtım ve bana bir bardak su uzatan, altmış yaşlarında bir kadın gördüm. “Bunu iç. Sana faydası olacaktır.”

Bardağa uzandım ve sorgulamadan içtim. Suyun etkisiyle midem tekrar guruldadı ancak kısa süre içinde rahatladım.

Kustuğum için acıyan boğazım yüzünden zorlukla, “Teşekkürler,” diyebildim. “Ve çok üzgünüm. Çok utanıyorum.”

“Sorun değil, hayatım. Hepimiz bunları yaşadık.”

“Herkesin daha önce toplum içinde kusmuş olduğunu mu kastediyorsunuz?”

“Annelerin çoğu bu durumun aynısını yaşamıştır. Önemli bir şey değil.”

Anneler mi? Neden söz ediyordu?

“Ben anne değilim.”

“Ah, üzgünüm. Düşünmüştüm ki...” Buruşuk elini salladı.

“Neyse, benim ne düşündüğümün bir önemi yok. Bir bardak daha su içmek ister misin?”

“Aslında bu çok iyi olur, teşekkür ederim. Yürürken içerideki kokuya katlanabileceğimi düşünmüyorum.”

Bir şey söylemek ister gibi dudaklarını aralasa da başını sallayarak her ne düşünüyorsa ondan kurtuldu. Bardağı elimden aldı ve tekrar doldurmak için tezgâha doğru ilerledi.

Anneler mi? Başımı salladım. Yaşlı kadın hamile olduğumu mu düşünüyordu? Hamile gibi mi *görünüyordum*? Dün gece çok fazla Çin yemeği yediğimin farkındaydım ama hamile değildim. Bu mümkün değil...

“Siktir.”

Yaşlı kadın masaya suyu koyarken, “Efendim?” dedi.

“Ben...”

Gitmeliydim.

Hem de *hemen*.

Oturduğum yerden o kadar hızlı kalktım ki bardaktaki su döküldü. Neredeyse bilgisayarımın üstüne dökülecek olmasını bile umursamamıştım çünkü kahrolası aklımı kaybetmekle meşguldüm.

Eşyalarımı toplarken yaşlı kadına, “Yardımanız için çok teşekkür ederim,” dedim. Bilgisayar çantamı çöpe atıp kalan eşyalarımı da aldıktan sonra çantamı omzuma taktım. “Ama gitmeliyim.”

“Gitmek mi? Gidebilecek halde olduğuna emin misin, hayatım?”

TEK VURUS

Hayır. “Evet, iyiyim. Tekrardan teşekkür ederim. Ve üzgünüm.”

“Sorun değil. Ben-”

Sözlerinin devamını duyamadan dışarı çıktım. Neredeyse koşarak en yakın eczaneye doğru ilerliyordum. Aile bakımı reyonuna ilerleyip altı tane hamilelik testi aldım. Son anda bir paket plastik bardak almaya da karar vererek tuvalete ilerledim.

Ödeme bile yapmamıştım, bunu daha sonra hallederdim. Kasada beklemek için fazla çıldırmış durumdaydım. Sonucu *şimdi* öğrenmeliydim.

Aldıklarımı yırtıp açarak kendimi işlemeye zorladım.

Çubuğu bardağın içine daldırdıktan sonra beklemeye başladım.

İzledim.

Bekledim.

İzledim.

Ve yine bekledim.

En sonunda da... ağlamaya başladım.

Ağladım çünkü bir ya da iki değil, altı testin tamamı da aynı sonucu gösteriyordu.

Hamileydim.

“Hamiley-”

Kelimeler boğazımda düğümlendiğinde yutkundum.

Ardından bir defa daha.

Dilimle dudaklarımı ıslatarak tekrar denedim. “Hamiley-”

Yine konuşamadım.

O testleri yaptığım son üç günden beri aynı şeyi yaşıyordum. Eczanenin tuvaletinde yirmi dakika ağladıktan sonra testlerin parasını ödemiş ve emin olmak için üç tane daha almıştım.

Aldıklarımı eve götürüp hepsini tekrar yaptıktan sonra sonuçlarda bir değişiklik olmamıştı.

Tıpkı bu sabah doktorumdan da duyduğum sonuçlarda bir değişiklik olmadığı gibi...

"Tebrikler, Bayan Kelly. Hamilesiniz."

Duyduklarımdan sonra ofisine kusmuştum. Ya bu sebepten ya da dokuz haftalık hamile olmama rağmen bu konuda hiçbir fikrimin olmaması gerçeğinden pek memnun olmamıştı.

Reglimin hep düzensiz olduğunu ve boşandıktan sonra çok fazla stres yaşadığımı söylediğimde beni anlamıştı. Eski kocama bebekten bahsedip bahsetmeyeceğimi de sormuştu.

Gözyaşlarım akmaya başlayana kadar gülmüştüm.

Sonra tekrar kusmuştum.

Hâlâ inanmakta güçlük çekiyordum.

Bu nasıl olmuştu?

Yani, tam olarak *nasıl* olduğunu biliyordum ama... sadece... gerçekten nasıl olmuştu?

Korunmuştuk. Korunduğumuzu biliyordum. Prezervatifi taktığı anı görmüştüm.

Fakat belki de bir şey olmuştu. Bir ara oldukça hızlı ilerliyorduk. Belki prezervatif delinmişti ve ikimiz de fark etmemiştik. Belki de bunların hepsi tamamen benim hatamdı çünkü hayatımda olup bitenler yüzünden dikkatim çok dağıldığı için doğum kontrol hapımı en son ne zaman içtiğimi gerçekten hatırlamıyordum.

Belki de...

Hayır.

Farklı senaryolar kurarak kendimi çılgına çevirmeyecektim, sonuç hiçbir şekilde değişmeyecekti.

"Hamileyim."

Titrek bir nefes aldım, tamamen sarsılmış durumdaydım. Sadece üç ay önce boşanmıştım ve anlık bir karar vererek yat-tığım ilk adamdan hamile kalmıştım. Geçmiş hayatımda böyle bir durumun içine düşecek ne yapmış olabilirdim?

Başımı direksiyona yasladığımda çalan korna sesiyle sıçra-dım. Eğer Harper daha önce burada olduğumu fark etmediyse bile artık etmişti.

Birkaç saniye sonra dış kapı açıldı ve Harper dışarı çıkıp şaşkınlıkla bana bakmaya başladı. Neden arabada boş boş otu-rup korna çaldığımı anlamaya çalışıyordu. Ancak içeri girip *Lowell'in* bebeğine hamile olduğumu söylemekten çok korktu-ğum için burada, öylece oturduğumu bilmiyordu.

Aslında ödüm kopuyordu demek daha doğru olurdu çünkü yattığımızdan haberi yoktu.

Tam o anda, Emilia arabasını garaj yoluna park etti ve he-yecanla bana el salladı. Ona geri el sallayacak gücü kendimde bulamadım.

Harper'a bugün onun evinde kızlar günü yapıp yapamaya-cağımızı sormuştum. Yaptıklarımın sonuçlarıyla tekrar tekrar yüzleşmektense ikisine beraber anlatmanın daha iyi olacağını düşünmüştüm. Çünkü, bunu tekrarlayabileceğimden emin de-ğildim.

Çantamı alıp kendime olan güvenimi topladıktan sonra Emilia gibi ben de arabadan çıktım.

Ellerini çırttı. "Bugün için çok heyecanlıyım. Birkaç hafta içinde, tüm o pis kokulu erkekler piste dönmeye başlamadan dinlenmeye ihtiyacım vardı."

Sadece pisti ve hokey oyuncularını düşünmek bile içimde kahvaltımı kusma isteği uyandırıyor.

Belki de sebebi sadece sabah bulantısıydı*.

*Çoğunlukla hamileliğin ilk üç ayında ortaya çıkan ve genellikle sabah saatlerinde hissedilen mide bulantısı ve kusma durumunu ifade eder.

Sebebi her neyse, elimi karnıma götürerek bu histen kurtulmaya çalıştım. Son birkaç gündür bunu sık yaptığımı fark etmiştim. Karnıma dokunmayı...

İçimde bir bebek vardı. İçimde bir canlı büyütüyordum.

Bir bebeğim ya da ailem olmasını hiç düşünmemiş değildim. Bir zamanlar, Thad ile bunlara sahip olmayı istemediğimi söylemek yalan olurdu. Aslında, en başından beri tüm hayatımızın planını yapmıştım.

Evlenecektik ve birkaç yıl boyunca sadece ikimiz olacaktık. Böylece, bir aile kurmanın stresini yaşamadan yeni evli çiftler olarak hayatımızı şekillendirebilecektik. Sonra otuz yaşına geldiğimde doğum kontrol hapi almayı bırakacaktım ve bebek için denemelere başlayacaktık. O noktada da sekiz yıldır birlikte olmuş olacak ve bunun için hazır sayılacaktık.

Bunlara rağmen asla planlamadığım şey, beni aldatması ve her şeyden vazgeçmesiydi.

Şimdi ise, boşanmış, bekâr ve neredeyse hiç tanımadığım bir adamdan hamileydim. Ayrıca, Lowell'ın tüm bunlara nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Üzülecek miydi? Bebeğin onun olduğunu inkâr mı edecekti? Sorumluluk alarak bebeği büyütmemeye yardım mı edecekti? Bebeği büyütmemeye yardım etmesini *istiyor* muydum? Peki bebeği isteyecek miydi?

Bebeği ben istiyor muydum?

Soru zihnimde canlandığı anda cevabımı biliyordum.

Evet. Lowell istemese bile ben bu bebeği istiyordum. Çocuğun hayatının bir parçası olmayı istemese dâhi benim için sorun olmazdı. Kendi başımın çaresine bakabilirdim. Güçlü, özgür bir kadındım ve ben-

Tanrım... Tekrar ağlamaya başladım.

TEH VURUS

Emilia rahatlatıcı bir sesle, "Hey, hey, hey," dedi ve beni kollarının arasına çekti. "Neler oluyor?"

"Şey... şey... B-ben-"

Sözlerimi tamamlayamadım.

"Şşt. Sorun değil. Hadi içeri girip biraz şarap içelim. Bu sana kendini daha iyi hissettirecektir."

Daha çok ağlamaya başladım çünkü şarap içemezdim ve onun bundan haberi bile yoktu.

Bana endişeli ve sorgulayıcı bakışlar atan Harper'ın yanından geçerek eve girdik. Emilia beni salona doğru yönlendirip koltuğa oturttu. Bir kutu peçete ve bir yastık uzattıktan sonra beni teselli etmek için yanıma oturdu.

Harper, "Ben şarabı getireyim," diyerek mutfığa doğru ilerlemeye başladı.

"Dur!"

Kelimeler ağzımdan beklediğimden daha sert çıkınca aniden durdu.

"Dur mu? Her şey yolunda mı? Ben..." Başımı sallamaya başladığımda sesi alçalmıştı.

"Hayır, hiçbir şey yolunda değil."

Harper güçlükle yutkundu ve omuz silken Emilia'ya baktı.

"Oturabilir misin?" diye sordum.

Yavaşça karşıımızdaki koltuğa oturdu. "Sen... beni... Beni korkutuyorsun, Hollis. Neler oluyor?"

Sonunda cesaretimi toplayıp bakışlarımı kız kardeşimin merakla bakan gözlerine çevirmeden önce birkaç derin nefes aldım. Ona baktığımda içimden bir ses, anlatacağım şeyi zaten bildiğini söylüyordu.

"Hamileyim."

Emilia'nın şaşkınlıkla soluğu kesildi.

Fakat Harper şaşırmamıştı. Hatta hiçbir tepki vermemişti.

Sanırım bu tepkisiz tavrından hiç hoşlanmamıştım.

Emilia beni ittirerek, “Kapa çeneni!” dedi. “Yalan söylüyorsun.”

“Keşke yalan olsaydı.”

“Nasıl? Ne zaman? Bebek...” Ürperdi. “Thad’in mi?”

“Hayır.”

Rahatlamış gibi bir nefes verdi. “Ah, Tanrı’ya şükür. Ucuz atlattık.” O sıra kaçırdığı bir detayı fark etti. “Pekâlâ, bebeğin babası Thad değilse, o zaman kim?”

Gözlerimi Harper’a çevirdim.

Sessizce, “Lowell,” dedi.

Adını duymamla sertçe yutkundum.

“Babası o, değil mi?” diye ısrar etti.

Başımı sallayarak onay verdiğimde Emilia’nın bir kez daha soluğu kesildi. “Ne,” diye kekeledi. “Nasıl?! Nerede?! Ne zaman?!”

Harper benim yerime soruyu cevapladı. “Düğünümde.”

Tekrar başımı salladım.

Emilia omzuma hafifçe vurarak, “*O yüzden* mi ortadan kaybolmuştun?” diye sordu. “Bana yalan söyledin! Kendini kötü hissettiğini ve odaya dönüp kendini hemen yatağa attığını söylemiştin.”

“Daha çok kendini bir *sikin* üzerine atmışa benziyor.”

Harper’ın açık sözlülüğü karşısında kahkahalara boğuldum ki buna gerçekten çok ihtiyacım vardı. Kahkahalarım bir kez daha gözyaşlarına dönüşene kadar gülmeye devam ettim.

Ağlamamın durması ne kadar sürmüştü bilmiyordum ama sonunda durduğunda Emilia sayesinde elimde bir peçete vardı. Hızla gözyaşlarımı kuruladım.

“Özür dilerim,” dedim. “Şu anda hormonlar yüzünden ruh halim çok dengesiz.”

“Özür dileme. Resmen hayatını değiştiren bir olay yaşıyorsun.”

Alaycı bir şekilde gülümsedim. “Öyle olduğunu söyleyebiliriz.”

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“şey, muhtemelen biraz daha ağlayacağım ama ondan sonra ne yapacağımı bilmiyorum.”

Emilia güldü. “Hayır, bebek konusunda ne yapacaksın demek istedim. Onu aldıra-”

“Hayır.” Sorusunu yarıda keserek hızlıca cevapladım. “Ne olursa olsun bebeği aldırmayacağım.”

Anlayışlı bir şekilde gülümsedi çünkü hepimiz bundan sonra hayatımın tamamen değişeceğinin bilincindeydik. Hatta, hayatım şimdiden tamamen değişmişti. Eczanenin tuvaletinde yaptığım testler pozitif çıktığı andan beri hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağının farkındaydım.

Emilia, “Neler oldu? İkinizin pek anlaşamadığını sanıyordum.” dedi.

Üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi hissettiren düğünü -muhtemelen şu son üç günde yaşadıklarım üç farklı hayat yaşamışım gibi hissettirdiği için- düşündüm ve kaşlarımı çattım. O günkü problemlerim şu ankinin yanında oldukça saçma kalıyordu.

“Anlaşamıyorduk. Sonra anlaşmaya başladık. Ve en sonunda *gerçekten* çok daha iyi anlaştık.” Omuz silktim. “Düğünlerin nasıl olduklarını bilirsin, seni azdırıp aptalca şeyler yapmana sebep olurlar.”

“Kesinlikle!” Yeterince ayrıntı vermemesine rağmen bunun hokey oyuncusu olan ya da olmayan, gizlediği o adamla ilgisi olduğuna emindim. “Pekâlâ, o zaman siz ikiniz şimdi sevgili falan mısınız?”

Başımı salladım. “Hayır. Sadece tek seferlik bir şeydi.”

“Zaten tek gecelik ilişkileriyle biliniyor.” Avucunu hızla dudaklarına bastırdı. “Üzgünüm. Bu söylediğimi unut.”

Üzgün olmasını gerektirecek bir durum yoktu. Odamdan sessizce ve kolay bir şekilde çıkmasından, ilk kez çıplak bir kadını yatakta yalnız bırakmadığını anlamıştım.

Her ne kadar öyle hissetmesem de, “Sorun değil,” dedim. Lowell’ın hamilelik haberini pek de iyi karşılamayabileceğini düşünmek, beni endişelendiriyordu.

Harper aklımı okumuş gibi, “Şey, bunu soran kişi olmaktan nefret ediyorum ama Lowell’a söyledin mi?” diye sordu.

“Henüz söylemedim.”

“Ona neyi söyledi mi?”

Aniden Collin’in sesini duyduğumuzda hepimiz yerimizde sıçradık.

Mutfakta durmuş, elleri kalçalarında, dikkatli bir şekilde bize bakarken gözleri üçümüzün arasında geziniyordu. Güçlkle nefes alıyordu, kulaklığının teki hâlâ kulağındaydı ve sanki az önce on kilometre koşmuş gibi -ki muhtemelen koşmuştu- terli ve iğrençti.

Hiçbirimizden bir cevap alamayınca tekrarladı. “Lowell’a neyi söyleyeceksiniz?”

Emilia panikle düşünmeden konuştu. “Ne kadar güzel bir kıcı olduğunu.”

Bu çok saçmaydı çünkü Collin aptal değildi, ciddi bir konudan bahsettiğimizi biliyordu.

“Bir şey mi yaptı?”

“Ne? Hayır! Yani, şey... sayılır.”

Kaşları çatıldı. “Onu öldüreceğim.” Sanki onu tam şu anda öldürecekmiş gibi hızlıca topuklarının üzerinde döndüğünde yerimden kalktım.

“Dur!”

“Hayır. Eğer sana zarar verdiyse ya da seni üzdüyse, tabii ki onu öldüreceğim. Harper, küreğimiz nerede?”

“Garajda.”

Collin’in arkasından mutfığa doğru koşarken, “Harper!” diye bağırdım.

Omuz silkti. “Üzgünüm, istemedim oldu.”

“Collin dur. Onu öldüremezsin.”

“Neden bunu yapamazmışım?”

“Çünkü hamileyim.”

Durdu, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. “Hamile misin? Bunun Lowell ile ne alakası...” Durumu anlaması biraz zaman aldı ama anladığı zaman kaşları yeniden çatıldı. “Hamilesin ve bebeğin Lowell’dan olduğunu mu söylüyorsun?”

Elimi karnımın üzerine yerleştirdim. “Evet.”

“Düğünde mi oldu?”

“Evet.”

“Anladım.” Başını birkaç kez salladı, sonra ellerini çırttı. “O zaman, şimdi onu *gerçekten* öldüreceğim.”

Harper, “Collin!” diyerek onu azarlardı.

“Ne? Onu öldürmeyeceğimi düşünmüş olamazsın! O, tam bir aptal. Ablanın hassas olduğu bir dönemde ondan faydalandı ve onu hamile bıraktı. Bunun için kışının tekmelenmesi gerek!”

Hem haksız hem de haklıydı.

Haksızdı çünkü Lowell benden *faydalanmamıştı*. Kahretsin, öpücüğüne karşılık veren bendim. Ona bir arkadaşına ihtiyacım olmadığını söyleyen bendim. Benimle *kötü bir seçim* yapmasını isteyen bendim.

Bu duruma gülmemeye çalıştım, kötü seçim derken kastettiğim şey *gerçekten* bu değildi. Bahsettiğim sadece seksti.

Birbirimizi çıplak gördüğümüz için yan yanayken biraz garip ve rahatsız hissettirecek tek gecelik bir ilişki.

Beni hamile bırakacağı türden kötü bir seçimden bahsetmiyordum.

“Onu şimdi öldüremezsin. Henüz bebekten haberi bile yok. En azından hapishanede birkaç yıl geçirmeden önce vereceği tepkiyi görelim.” Harper, kocasını ikna etmeye çalışırken onu sakinleştirmek için yanına ilerleyip yanağından öptü.

Neyse ki işe yaradı.

“Tamam,” diye kabullendi. “Ama o şerefsiz sevinmek dışında başka bir tepki verirse, bu sefer kesin ölür.”

Kulağa hiç adil gelmiyordu ama bunu ona söylemedim. Beklediği en son şeyin, benden haber almak olduğuna eminim ve bahse girerdim ki ona söylemek zorunda olduğum şeyi de gerçekten hiç beklemiyordu. Şoka girmek dışında bir tepki verirse, şaşıırırdım.

Sadece beni tamamen başından savmamasını umuyordum. Bu hafta hayatımı değiştirecek yeterince haber almıştım.

Collin, “Ona ne zaman söyleyeceksin?” diye sordu.

“Şey, bu akşam söylemeyi düşünüyordum.”

“Tamam. Muhtemelen böylesi daha iyi olur. Yakında hazırlık dönemimiz’ başlayacak ve...” Sözlerine devam etmedi.

Haklıydı. Çünkü, Lowell profesyonel bir hokey oyuncusuydu.

Hamileydim ve bebeğimin babası, NHL yıldız oyuncusuydu.

Böyle bir şeyin yaşanmasınıysa gerçekten hiç beklemiyordum.

Başımı salladım. “Biliyorum. Ona söyleyeceğim.”

*Bir spor takımının resmi lig maçlarına başlamadan önce gerçekleştirdiği döneme *hazırlık dönemi* denir.

TEK VURUS

“İyi.” Başını sallayıp tam olarak anlamadığım bir şeyler mırıldandı ama Lowell ve tüm bu yaşananlar hakkında iyi şeyler söylemediğine emindim. Koridorun ilerisini işaret ederek, “Ben duş alacağım, siz de bu küçük hormon partinize devam edin.” Harper’ın alnına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra ilerlemeye başladı.

“Şey, Collin?”

Arkasını döndü. “Efendim?”

“Lowell’in numarasını alabilir miyim?”

Gözlerini bir kez kırptırdı. Sonra bir kez daha. En sonunda başını salladı. “Kahrolası bir ölü.”

BÖLÜM 6

Koşu bandındaki düğmeye birkaç kez basarak hızımı yediden dörde indirdim ve tempolu bir şekilde vücut sıcaklığımı düşürmeye başladım. Yazın paten kampında yardımcı olarak çalıştığım için sezon dışındayken spor salonunda kendimi pek fazla zorlamamaya çalışıyordum.

Son zamanlarda içimde biriken enerji ve gerginlik hissi o kadar fazlaydı ki bunlardan kurtulmazsam patlayabilirdim. Sorunum neydi bilmiyordum ama tüm yaz boyunca içimdeki bu öfkeden kurtulamamıştım.

Evde sıkıldığım için sinirleniyordum ama evden çıkmak zorunda kalmak da beni sinirlendiriyordu. Çok gürültülü bir ortamda olduğumda sinirim bozuluyordu fakat tamamen sessizlik içinde kalmak da beni öfkeleniyordu. Hiçbir şey doğru hissettirmiyordu, her şey biraz... tuhaftı.

Ben biraz tuhaftım.

Sanırım en kötüsü de böyle hissetmeye başladığım anı tam olarak biliyor olmamdı ki o da Collin ve Harper'ın düğününün ertesi sabahıydı...

Yataktan kalkıp Hollis'i orada uyurken bırakmak için sahip olduğum tüm iradeyi kullanmam gerekmesine rağmen bunu yapmıştım. Anlaşmamız böyleydi. Bunu yapmıştım çünkü

takım arkadaşımın karısının ablasıyla bir ilişkiye başlamanın gerçekten ama gerçekten çok aptalca olacağını biliyordum. Bunu yapmıştım çünkü ondan biraz *fazla* hoşlandığım için korkmuştum ve böyle bir şeyi göze alamazdım.

Tüm bunlara rağmen onu orada yatarken bıraktığım andan beri Hollis'i düşünmeden yapamıyordum.

Altımda nasıl hissettiğini düşünmeden duramıyordum. Ya da boşalmadan önce nasıl kasıldığını ve inlediğini... Adımın dudaklarından nasıl tutkulu bir şekilde döküldüğünü... Ve kesinlikle dudaklarımdaki tadını düşünmeden duramıyordum.

Ne kadar denesem de onu düşünmeyi bırakamıyordum.

Aletim sertleşmeye başladı, şu anda uyarılmaya değil rahatlamaya ihtiyacım olduğunu düşünürsek bu oldukça rahatsız ediciydi.

Koşu bandının hızını bir kademe daha düşürürken duşa girip ardından Sezar salatası ve Marvel* filmi eşliğinde evde kalarak vakit geçireceğim bir başka akşam için daha yola koyulmadan önce bacaklarımı rahatlattım.

Genelde yalnız kalmaktan sıkıldığım zaman Collin'i, Rhodes'u hatta Smith'i bile arardım. Ancak son iki aramamda üçü de beni reddetmişti, o yüzden bu zamandan beri onları aramıyordum.

Miller'ı arayıp ne yaptığını sorabilirdim ama o kadar da çaresiz değildim. Henüz... Ayrıca, hazırlık dönemimiz yakında başlayacaktı ve o zamana kadar beni meşgul edecek bir şeyler bulabileceğime emindim.

*Marvel, Marvel Comics şirketi tarafından yayımlanan çeşitli süper kahraman çizgi romanlarına dayalı olarak üretilen popüler bir medya markasıdır. Marvel, aynı zamanda bu çizgi roman karakterlerine dayalı olarak üretilen televizyon dizileri, filmler ve diğer medya ürünlerini de kapsar.

Koşu bandını kapatarak bardak tutucusunun üzerindeki havlumu aldım. Yüzümde biriken teri sildikten sonra telefonuma baktım.

Mesaj geldiğini görünce şaşırmıştım, koşarken telefonumun çaldığını duymamıştım. Gerçi tamamen odaklandığımı düşünürsek, pek de şaşırmama gerek yoktu.

Bilinmeyen Numara ...
Merhaba.

Attığı ilk mesaj bu şekildeydi. Öfkeyle kaşlarımı çattım. Tanımadığım bir numaraydı ve yedi harfli bir kelimeden kim olduğunu anlamam pek de mümkün değildi.

Telefon elimde bir kere daha titredi.

Bilinmeyen Numara ...
Vay canına. Bu çok aptalcaydı.
Sanırım kim olduğuma dair
hiçbir fikrin yok, değil mi?

Evet, hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Bilinmeyen Numara ...
Ben Hollis.

Bilinmeyen Numara ...
Düğünden.

Bilinmeyen Numara ...
Harper ve Collin'in düğününden.

Bilinmeyen Numara

Harper'in ablası olan Hollis.

Gereğinden fazla açıklama yapması beni güldürse de onu gerçekten unutabileceğimi düşünmesinin beni içten içe rahatsız ettiğini fark ettim.

Ne kadar densesem de onu unutamazdım ve inanın bana, denemiştim.

Lowell

Üzgünüm, beni başka biriyle karıştırıyor olmalısınız. Harper ve Collin'in düğününden Hollis isimli birini hatırlamıyorum.

Lowell

Bekle... Sen misin, *tatlım*?

Hollis

Eğer merak ediyorsan, şu anda sana sert bakışlar atıyorum.

Lowell

Anlaşıldı.

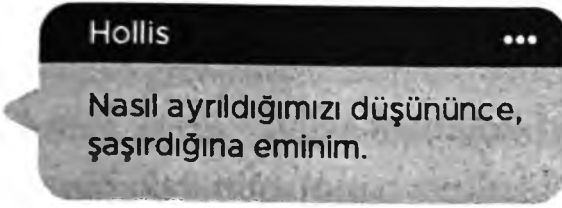
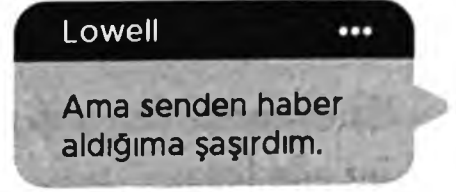
Hollis

Numaranı Collin verdi. Umarım senin için bir sakıncası yoktur.

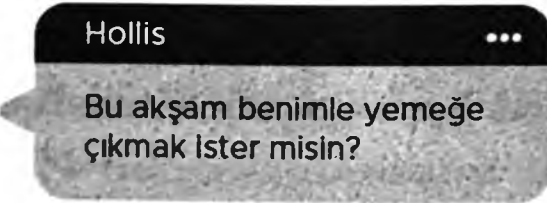

Ve yalan söylemiyordum. Hiçbir sakıncası yoktu.

Hatta, Collin'in ona numaramı vermesine oldukça *sevinmiştim*. Kaç kez ondan Hollis'in numarasını almak isteyip son anda kendimi durdurduğumu hatırlamıyordum bile.

O uyanmadan önce odadan gizlice çıkmamla ilgili bir iğneleme yapıp yapmadığından emin değildim ama her türlü kendimi suçlu hissettirmişti.

Mesaj atmasına şaşırsam da az önce yazdığı şey beni daha çok şaşırtmıştı.

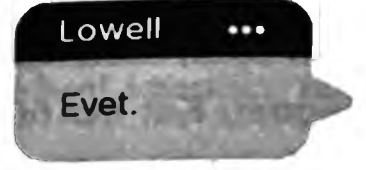
Onunla yemeğe çıkmak ister miydim? Evet. Ama ona hayır demeliydim, meşgul olduğumu veya başka biriyle görüştüğümü söylemeliydim, o gecenin tek seferlik bir şey olduğunu hatırlatmalıydim.

TEK VURUS

Onunla bu tehlikeli yola girmemeliydim.

Öte yandan... istiyordum. Çok ama çok istiyordum.

Parmaklarım istemsizce mesajına cevap yazmaya başladı ve kararımdan vazgeçmeden önce gönder tuşuna bastım.

Kamyonetimden inip anahtarı valeye attığımda bana delirmişim gibi baktı.

“Şey, efendim...”

“Lowell’in yerine park et.”

Adımı tanıdığı anda gözleri kocaman açıldı.

“Tabii, efendim,” diye fısıldadı ve başını eğip vale hizmeti için hiç uygun olmayan külüstür aracımın sürücü tarafına doğru koştu.

Neredeyse hiç giymediğim gömleğimi düzelttikten sonra derin bir nefes aldım. Böyle bir şeyi asla itiraf etmezdim ama Hollis’i göreceğim için biraz gergindim.

Olmamam gerekiyordu. Sonuçta bu bir randevu falan değildi. Sadece birbirlerini daha önce çıplak görmüş iki arkadaşın yiyeceği bir akşam yemeği idi.

Ancak biz arkadaş değildik.

Ya da sevgili.

Ne olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İşte bu yüzden buraya gelmek korkunç bir fikirdi. Gitmeliydim, ona mesaj atmalı ve bir işimin çıktığını söylemeliydim.

Tüm bunlara rağmen kendimi restoranın kapısını açmaktan alıkoyamamıştım.

Barın sonunda oturduğunu fark etmem sadece iki saniye mi aldı. Önündeki içeceğe bakıyor, pipetle oynayarak bardağın içindeki buzları hareket ettiriyordu.

Tanrım, profili hatırladığımdan çok daha güzeldi ki onunla ilgili çoğu şeyi hatırlıyordum. Kahverengi saçları birkaç ay önceye göre daha uzundu ve ensesinde dağınık bir topuz yapmıştı; neredeyse hiç uğraşılmamış ama bir o kadar da bilinçli bir şekilde yapılmış gibiydi. Üzerinde çiçek desenli bir elbise ve hırka vardı, zihnime hayal edeceğim çok fazla detay bırakmıştı.

Varlığını hissetmiş gibi kapıya doğru döndü ve aylar sonra ilk kez gözlerimiz buluştu. Hâlâ aynıydı ama bir yandan da çok farklıydı ve bunun sebebini anlamamıştım.

Dudaklarının kenarı beni gördüğüne hem sevinmiş hem de üzülmüş gibi yukarı kıvrıldı. Restorandakilerin bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak ona doğru ilerlerken bu konuda ne hissetmem gerektiğinden tam olarak emin değildim.

Çok fazla dışarı çıkmamamın en büyük sebeplerinden biri buydu. İnsanlar sürekli bakıyor, hakkımda konuşuyor ve beni tam olarak nereden tanıdıklarını anlamaya çalışıyorlardı. Beni *tanıyan* hokey hayranları ise sınırlarıma her zaman saygı göstermiyorlardı.

Fakat dikkatim şu anda onların üzerinde değildi.

Odaklanabildiğim tek şey Hollis'ti.

Ne ben yanındaki tabureye oturduğumda ne de barmen siparişimizi almaya geldiğinde gözlerimizi birbirimizden ayırmamıştık.

Barmen, "Size ne getireyim? diye sordu.

"Ben de onun içtiğinden alacağım."

"Hemen getiriyorum."

Hollis'i dikkatli bir şekilde izlemeye devam ettim, gözlerimi ondan bir türlü alamıyordum.

Aslında bunu, onu bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm için falan yapmıyordum. O, Harper'ın ablasıydı; bir yerlerde karşılaşabileceğimizin farkındaydım. Sadece böyle, herkesten bağımsız bir yerdeyken görüşeceğimizi düşünmemiştim.

Kendime fazla düşünme şansı tanımayarak öne doğru eğildim ve yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum. Masum hareketim karşısında derin bir nefes alması gözümünden kaçmamıştı.

Aslında hiç de masum değildi. İkimiz de bunu biliyorduk.

Arkama yaslandığımda hâlâ ona bakmaya devam ediyordum.

Bakışlarımın etkisiyle yerinde kıpırdandı ve yanakları kızarıırken utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ne?" diye sorarken sesi neredeyse gergindi.

"Hiç. Sadece... seni gördüğüme sevindim."

İçkisinin pipetini parmaklarının arasına alarak derin bir ne-
s verdi. "Şimdilik öyle düşünebilirsin."

Ne demek istediğini anlamadığım için şaşkınlıkla başımı
,ğdim ama ne olduğunu soramadan barmen içeceğini bana
uzatarak konuşmamızı böldü.

Barmene dönerek, "Teşekkürler," dedim.

"Rica ederim. Yiyecek bir şey de ister misiniz? Düşünmeniz
için size biraz zaman verebilirim."

Hollis'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Ben... aç değilim."

"Emin misin?"

Kafasını salladı. "Eminim. Son zamanlarda... biraz rahatsız-
dım. Ve hâlâ kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Patates kızartması bile mi istemezsin?"

Gözleri parladı. "Aslında patates kızartması kulağa harika
geliyor."

*Yazarın kullandığı "neutral ice" terimi, oyunun orta bölgesini, maç sırasında her iki takımın da eşit şartlarda bulunduğu tarafsız bir alanı ifade eder. Burada ise bu terimi kullanarak diğerlerinden bağımsız, hiç beklemedikleri bir ortamda buluşmalarına atıfta bulunarak kelime oyunu yapmıştır.

Barmene dönerek, “İki patates kızartması alalım, lütfen,” dedim. “Biri pastırmalı ve peynirli olsun.”

Hollis, sanki kusacakmış gibi öne doğru eğilerek bir eliyle ağzını kapattı.

Tabureden düşmesini engellemek için onu kalçasından yakaladım. “İyi misin?”

Başını sallayarak onaylamasına rağmen elini ağzından hâlâ çekmemişti. “Pastırma-” Bir kez daha eğildi. “Pastırma olmasın. *Lütfen.*”

“Tamam, peki. Pastırma yok.” Neler olduğunu anlamış gibi gözüken barmene başımı sallayıp Hollis’e döndüm. “İyi olduğuna emin misin? Eğer iyi değilsen bu buluşmayı başka bir zamana erteleyebiliriz.”

Başını salladı ve elini ağzından çekerek birkaç kez derin nefes aldı. “Hayır, iyiyim. Bunu bu akşam yapmamız gerekiyor.”

“Neyi? Bu sadece bir akşam yemeği.”

Yüzünü buruşturdu. “Sadece bir akşam yemeği değil.”

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken kafam iyice karışmıştı. “Pekâlâ...” derken son heceyi uzattım.

Neler olup bittiği hakkında beni aydınlatmasını beklesem de sessiz kaldı. Dikkatini içeceğine verdi ve pipetini alıp bardağındaki hâlâ erimemiş olan buzlarla oynamaya başladı.

Kendi içeceğimden bir yudum almamla beraber yüzümü buruşturdum. “İy. Bu da ne böyle?”

“Maden suyu.”

“Beklediğim şey kesinlikle bu değildi.” Bardağı masaya bırakırken barmenden gerçek bir içki istemem gerektiğini anladım. “Tadı bok gibi.”

Sözlerim karşısında sırtıttı ancak yüzündeki gülümseme aynı hızla kayboldu. Garip davranıyordu ve hoşuma gitmeyecek kadar çok huzursuzdu.

TEK VURUS

Kesinlikle bir şeyler oluyordu.

“Neler oluyor, Hollis?”

Konuşmak için ağzını açtı ama vazgeçerek geri kapattı ve başını salladı.

Alamadığım cevaplar yüzünden sinirlenmeye başlıyordum. Ne haldar döndüğünü sormak üzereyken barmen iki tabak patates kızartmasını önümüze koydu.

Hollis'i ve beni rahatsız eden -daha çok Hollis'i- şey, pastırmayı çıkarmayı unutmaları olmuştu.

Barmen, sepeti tezgâhın üzerine bıraktığı anda eliyle ağzını kapatıp tuvalete doğru koşmaya başladı. O sırada bir değil tam iki garsona da çarpmıştı.

İyi olduğundan emin olmak için peşine düşmeden önce neler olduğunu anlamam biraz vaktimi aldı. İçeride kimin olduğunu umursamadan kadınlar tuvaletine girdim ve onu klozete eğilmiş, midesindeki her şeyi boşaltır bir halde buldum.

Rahatsızlığı her neyse hâlâ geçmediği belliydi.

Kollarımı etrafına doladım ve o kusmaya devam ederken saçlarını tutup ona yardımcı oldum. En sonunda midesini tamamen boşalttığında onu bırakıp ayağa kalkmasına yardımcı oldum. Bana doğru döndü ve yüzünü göğsüme gömdü.

Sadece ona sarıldım.

Ağlamaya başladığında bile ona sarılmaya devam ettim. Sorunu neyse bunun onu çok üzdüğü belliydi. Ve onu böyle görmek beni de üzüyordu...

Hıçkırıkları dindiğinde benden uzaklaştı ve koyu renkteki gözlerini sildi. Sadece bakışlarından bile ağzından çıkacak şeyin beni mahvedeceğini anlamıştım.

“Hamileyim.”

Kalbim yaşadığım şokla kasıldı.

Beni akşam yemeğine davet ettiğinde bunun sebebinin bana hamile olduğunu söyleyecek olması olduğunu tahmin etmemiştim.

İşin en korkutucu yanı ise bunu, beni de ilgilendirdiği için bana söylediğini biliyordum.

Yine de ağızımdan çıkan sözlere engel olamadım.

“Emin misin?”

“Eminim. Doktor bu sabah doğruladı. Ben-”

Sözünü keserek, “Hayır,” dedim ve başımı salladım. “Emin misin?”

Gözlerini kıstı. “Umarım sorduğunu sandığım şeyi sormuyorsundur, Lowell.”

Cevap vermedim.

Burun delikleri öfkeyle genişledi ve beni sert bir şekilde itmesiyle kabinden dışarı, geriye doğru sendeledim. Peşimden çıkıp öfkeden daha da kararan koyu gözleriyle lavaboya doğru ilerlerken başını salladı.

“*Emin* miyim? Sen *ciddi* misin?”

Yine cevap vermedim.

Beni tekrar iterken, “Defol!” diye bağırdı. “Çık git!”

Yine de gitmedim. Gidemezdim.

Bunu yapamazdım.

Bunun nasıl gerçekleştiğini anlamaya çalışıyordum, bu düşüncelerin arasında kapana kısılmıştım.

Benimle konuşacak bir şeyi kalmadığında ellerini çekti ve lavaboya yaklaştı. Ellerine sabunu doldurup durmadan ovuşturmaya devam ederken bir yandan da benim ne kadar büyük bir pislik olduğumu mırıldanıyordu.

Evet, pisliğin tekiydim. Tek gecelik bir ilişki yaşadığım kadını hamile bırakan sonra da bebeğin benden olduğunu bildiğim halde bunu sorgulayacak kadar büyük bir pisliktim.

TEK VURUŞ

Güçlkle yutkundum.

Suyu kapatıp bir kâğıt havlu alarak ellerini kuruladı.

Tekrardan bana dönüp ters ters bakmaya başladı. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Ben... Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Prezervatif kullanmıştım. *Her zaman* prezervatif kullanırım."

Öfkeli bir kahkaha attı. "Ah, evet... Belli ki prezervatifler her zaman tam bir koruma sağlamıyor."

Gerçekten de sağlamıyorlardı, özellikle de yırtılmış veya delinmişlerse.

Ancak bu endişemi onunla paylaşmadım çünkü düşüncesi bile rahatsız ediciydi. Hollis böyle bir şeyi asla yapmazdı.

Kâğıt havluyu çöpe atıp kollarını göğsünde bağladı. Bakışları üzerimdeydi, bekliyordu. Beklediği şeyin ne olduğundan emin değildim çünkü şu anda ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu... bu yaşanmamalıydı.

Sadece tek bir gece... Hepsi bu kadardı.

Sonucu bu olmamalıydı. Böyle bir şeyin asla yaşanmaması gerekiyordu.

"Evet, Lowell? Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Ne söylememi *istediğini* bilmiyorum."

"*Emin misin* dışında bir şey söylemeni istiyorum çünkü konu hakkında söylediğin tek şey bu oldu."

"Sadece... Şu anda şoktayım. Seni aylardır görmüyordum ve aniden ortaya çıkıp bana hamile olduğunun haberini verdin. Ben sadece... duyduklarımı sindirmeye çalışıyorum, hepsi bu kadar."

"Beni aylardır görmüyor muydun? *Beni* yatakta bırakıp giden *sendin*!"

Kesinlikle söylenecek en yanlış şey olduğunu bilmeme rağmen, “Kuralları biliyordun,” dedim.

Ona tokat atmışım gibi başını kaldırdı.

“Kuralları biliyordun mu?” Alaycı bir şekilde güldü. “Evet, sanırım onları biliyordum. Ama bil bakalım ne oldu, Lowell? Kurallar değişti. *Oyun* değişti. Hoşuna gitse de gitmese de hamileyim ve ne istediğini umursamadan bu bebeği doğuracağım. Bunun bir parçası olmak istemiyorsan, sadece söyle ama orada durup sanki yaşananların hepsi benim suçummuş ve bunu bilecek, seni tuzığa düşürmek için yapmışım gibi davranma.”

Zorlukla yutkundum. Celine ile yaşadıklarımın şu anki durumumuza ne kadar benzediğini bilmiyordu. *Hamile kal, evlen ve paramı al.* Plan aynen böyleydi.

Hollis’in benden önce kiminle beraber olduğunu bilmiyordum. Benden sonra biriyle birlikte olup olmadığını da. Her ne kadar Hollis’in, Celine ile aynı şeyi yapacağını *düşünmesem* de bir karara varmak için henüz çok erkendi. Özellikle de gerçekte onu çok da iyi tanımazken...

“Aman Tanrım.” Ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Gerçekten de öyle düşünüyorsun, değil mi? Bunu benim planladığımı düşünüyorsun? Sana tuzak kurduğumu düşünüyorsun.” Bana doğru bir adım attı, burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. “O zaman sana bir sır vereyim, dostum. Bunu ben istemedim, özellikle de *seninle* olmasını hiç istemedim.”

Beni ittirerek tuvaletten çıktı ve beni orada, bundan sonra ne halt edeceğimi düşünürken bıraktı.

BÖLÜM 7

"**N**e dedi?"

"Tekrar ediyorum. '*Emin misin?*' dedi."

Emilia elini masaya vurdu. "Şerefsiz pislik!"

"Gerçekten bunu söylediğine inanamıyorum." Ryan, ağzı açık bir şekilde otururken bana sanki iki kafam varmış gibi bakıyordu. Dün akşam, ilk duyduğumda ben de aynı şeyi hissetmiştim.

Harper hâlâ tek bir kelime etmemişti ama çenesini nasıl sıkıldığını görebiliyordum. O da en az diğerleri kadar üzgündü. Şimdiden Lowell'ı öldürüp ceza almadan nasıl kurtulacağını planladığına emindim.

Benim için ona öfkelenmelerine memnundum ama işler tam olarak beklediğim gibi gitmişti. Gerçi Lowell'ın bebeğin gerçekten ondan olup olmadığını ya da onu tuzağa düşürmek için bilerek hamile kaldığını ima edeceğini düşünmemiştim ama tek gecelik bir ilişki yaşadığı kadından çocuk sahibi olacağı için pek de sevinmeyeceğini tahmin etmiştim.

Tanrım, ona söylediğim anda yüzünde oluşan ifade... O kadar kısa süre içinde bir sürü farklı duyguyu hissetmişti. Dehşete kapılmış gibi görünmüştü ki bu hiç şaşırtıcı değildi. Sonra *kusakmış* gibi görünmüştü ki bu da hiç şaşırtmamıştı.

Ancak daha sonra yüzünde beliren o güvensizlik ve tiksinti dolu ifade...

İşte en çok acıtan buydu.

Dördümüz bir Meksika restoranının dışında otururken garson, masaya bir tabak daha 'Tortilla cipsi' ve üç margarita" bıraktı. Buraya gelmemizin tek sebebi, benim queso^{***} ve teki-lanın düzeltemeyeceği hiçbir şey olmadığına inanmamdı. Tekila içemeyeceğimden dolayı yaşadığım bu gülünç derecedeki üzüntüyle işbirliği yaparak benim yerime sarhoş olma işini onlara bırakıyordum.

Nasıl olmuştu da hayatım son bir yılda bu kadar berbat bir hale gelmişti?

Emilia içeceğinden bir yudum alıp başını sallarken, "Ondan nefret ediyorum," dedi. "Hep iyi bir adam gibi görünürdü. Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Önemli değil." Elimi salladım. "Sadece biraz... şok ediciydi."

"Hayır önemli, Hollis," diye ısrar etti. "Hatta çok önemli. Seni bu duruma sokan kişi, o. Bu yüzden çabalamalı ve yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeli."

"Unuttuysan hatırlatayım, ben de bu olayın oldukça aktif bir katılımcısıydım."

"Ah, elbette unutmadım. Unutmadım çünkü sevişmenizin nasıl olduğunu öğrenmek için *deliriyorum* ama sana sormaya çekindim çünkü tekrar ağlamayı istemedim."

Tabaktan bir cips alarak ona fırlattım.

*Tortilla cipsi, üçgen şeklinde kesilmiş, daha sonra kızartılmış veya pişirilmiş mısır ekmeği mamullerinden yapılan bir ara öğün yiyeceğidir.

**Genellikle tekila, portakal likörü ve limon suyu içeren popüler bir kokteyldir.

***Genellikle tortilla cipsi veya taco gibi atıştırılmalıkların yanında peynir sosu olarak servis edilen eritilmiş peynir.

“Hey!” Başka bir cips alarak bana doğru fırlattı ama ıskala-
dığı için cips arka masamızda oturan birine çarptı.

Ancak fark etmediler ve onların umursamazlığı hepimizi
güldürdü.

Ryan kendi cipsini alarak, “Ben de merak ediyorum,” dedi.
“Lowell, etrafa her zaman yoğun, etkileyici bir enerji yayıyor.
Bu enerjisinin seks hayatına da yansıyor yansımadığını merak
ediyorum.”

“Başka erkeklerin seks hayatını merak ettiğini kesinlikle
Rhodes’a söyleyeceğim.”

Ryan, Harper’a ters bir bakış attı. “Buna cesaret edemezsin.
Bunu duyunca çok... Aslında, biliyor musun? Git ve söyle. Ce-
zamı çekmeye hazırım.” Neredeyse bu düşünce onu çok mutlu
etmiş gibi güldü ve cipsini ağzına attı.

“Ee, nasıldı?” Emilia tekrar sordu.

Anlamazdan gelerek, “Ne nasıldı?” diye cevapladım ve su-
yumdan bir yudum aldım.

“Seks!” Biraz fazla yüksek bir sesle bağırdığı için yan masa-
dakilerin dikkati bize kaydı. “Hani şu çok ateşli, profesyonel
hokey oyuncusuyla yaptığın seksten bahsediyorum. Biliyorsun,
onların günlerce sürecektir dayanma güçleri var.”

“Tecrübelerinden bahsediyormuşsun gibi geldi,” diye kar-
şılık verdiğimde gözlerini kaçırdı. Kahretsin. Bir gün bu konu
hakkında konuşmasını *sağlayacaktım*.

Ryan, “Ben kesinlikle tecrübelerime dayanarak konuşuyorum,
gerçekten de var,” diyerek araya girdi.

“Ben de katılıyorum,” dedi Harper.

“Gördün mü? Haklıyım. Şimdi anlat.”

“Seks...” Omuz silktim. “İyiydi.”

“İyi miydi? *İyi*? Sadece *iyi* bir seks sayesinde mi hamile kaldın? Ne kadar da sıkıcı.” Emilia somurttu. “Bunu sakın çocuğuna söyleme.”

Güldüm. “Bebeğime, *nasıl* hamile kaldığımın hikâyesini anlatmayı düşünmüyorum.”

“Belli olmaz. Bir keresinde annem bana oldukça detaylı şekilde anlatmıştı.” Titreyip içkisine uzandı. “Sarhoştum ve ben de öyle olmak üzereydim.” İçeceğinden bir yudum aldı ve cipsini queso sosuna batırdı. “Hemen anlat yoksa bu soslu, pis cipsi sana fırlatırım.”

“Yapamazsın.”

“Ah, emin ol yaparım.”

Fırlatmak için kaldırdığında elimi kaldırdım.

“Tamam tamam. Anlatacağım. Silahını indir.” Zafer kazanmış gibi gülümseyip cipsi ağzına atarken çılgın tavrına karşılık başımı salladım. Diğerlerine döndüğümde bana beklentiyle baktıklarını gördüm, hepsi Lowell’la seksin nasıl olduğunu öğrenmeye çok meraklıydılar.

Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyordum, yaşadıklarımızı kelimelere nasıl dökeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

O günden beri neredeyse hiç durmadan yaşadıklarımızı düşündüğümü onlara nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Onlara bunun hayatımdaki en muhteşem deneyim olduğunu nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Beni nasıl yatağa yatırıp yavaşça soyduğunu, sonra her bir santimimi nasıl öptüğünü ve içime girip üçüncü sayısına* ulaşmadan nasıl iki kez orgazma ulaştırdığını. Hem oldukça nazik hem de ne kadar tutkulu ve sert davrandığını.

Ve en kötüsü de dün akşam tam bir pislik gibi davranmasına rağmen hâlâ düşüncelerim değişmemişti.

*“*Hat-Trick*,” bir maçta aynı oyuncunun arka arkaya üç sayı yapmasını ifade eden bir terimdir. Burada da yazar, *üçüncü sayısına* derken aslında kadın karakteri üçüncü orgazmına ulaştırmasından bahseden bir kelime oyunu yapmıştır.

TEK VURUS

Tüm bunları nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için, “Daha önceki deneyimlerimin hepsinden çok daha iyiydi,” demekle yetindim.

Gerçi karşılaştırma yapacak kadar fazla deneyimim yoktu. Hayatım boyunca sadece üç erkekle seks yapmıştım. Biri lise-deki erkek arkadaşımdı ve neredeyse iki saniye içinde bitmişti. Diğeri, Thad’di ve tek bir sayı yapanlardandı. Tabii eğer sadece misyoner pozisyonunda* sevişmeyi sayıdan sayarsak...

Emilia kaşlarını yukarı aşağı oynatarak sırttı. “Düşünürken bile gözlerinin içi parlıyor.”

“Sanırım bu hamileliğin bir parçası.”

“Ya da gerçekten ateşli bir seksin parçası.” Ateşli seksi kiminle yaptığımı hatırlamış gibi kaşlarını çattı. “İçimden gidip Koç’a, Lowell’in ne kadar büyük bir pislik olduğunu söylemek geliyor. Ekipmanlarına falan zarar verebilir.”

“Ne kadar cazip bir teklif olsa da buna gerek yok.”

Ryan, “Rhodes’tan antrenman sırasında Lowell’in kasıklarına yanlışlıkla vurmasını isteyebilirim,” diye teklifte bulundu.

Sırttım. “Tekrar teşekkür ederim ama hayır.”

Harper ise, “Collin bunu duyduğunda onu öldürecek biliyorsun, değil mi?” diyerek sohbete dahil oldu.

“Hayır, öldürmeyecek çünkü ona söylemeyeceksin.”

“Hollis! Ciddi olamazsın!”

“Ciddiyim. Hem de çok. Tüm bu yaşananlar... Lowell ile benim aramda. Erkeklerinizi benim meselemi halletmeleri için araya sokmanıza gerek yok.” Dikkatle Emilia’ya baktım çünkü onun erkeğinin kim olduğunu tam olarak bilmiyordum ama onun da böyle bir fikre kapılmasını istemiyordum. “Her şey yoluna girecek. Halledeceğim.”

*Genellikle erkeğin üstte ve kadının sırtüstü uzanmış bir şekildeyken ilişkiye girdikleri pozisyona denir.

Harper başını salladı, bana kızdığı çok açıktı. Ben de kendime kızgındım. Özellikle de bebeğimin babasının beni, onu ruzağa düşürmeye çalışan bir hokeyci sürtüğü* sanmasına sebep olduğum için.

Öyle bir insan olduğum fikrine nereden kapılmıştı bilmiyordum ama bunu yapabilecek tarzda biri olduğumu düşünmesi beni gerçekten rahatsız ediyordu. Nedenini anlamaya çalışmaktan uykularım kaçıyor.

Aslında, uykularımın kaçmasının sebebi hem o hem de kahrolası her saat başı tuvalete gitme ihtiyacı hissetmemdi.

“Annemize hâlâ söylemedin mi?” diye sordu Harper.

İnledim. “Of. Hayır, hâlâ söylemedim. Çünkü öğrendiği anda burada bir ev aramaya başlamasından korkuyorum.”

“Artık ikimizde burada yaşadığımız için çoktan başlamadıysa şaşırirım.”

Annemi çok seviyordum. O, nazik ve oldukça iyi bir insandı. Harper ile ben onun her şeyiydik.

Yine de bazen çok baskıcı biri olabiliyordu... Aslında her zaman böyle biri değildi. Tabii ki her anne gibi o da endişeliydi ve kızlarının her zaman dikkatli olmasını istiyordu ancak babam öldükten sonra işler daha da kötüleşmişti. Aniden gittiğimiz her yer ve yaptığımız her şey, onun için daha tehlikeli olmuştu. Eğer yapabilseydi, bir daha zarar görmememiz için bizi bir fanusa bile koyabileceğinden emindim.

Harper ile beni güvende tutmak ve aşırı korumacı olmak sadece babamın ölümüyle değil, aynı zamanda *nasil* öldüğüyle -metresini ziyaret etmeye giderken araba kazası geçirmişti- de başa çıkma yoluydu.

* *Puck Bunny* olarak bilinen bu ifade, ünlü buz hokeycileriyle romantik veya cinsel birliktelik yaşamaya çalışan kadınlar için kullanılan argo bir terimdir.

O ana kadar mükemmel bir evlilikleri vardı. On altı yıllık mutluluk. Mutfakta Frank Sinatra' eşliğinde dans ettikleri ve lüks yıldönümü yemekleri yedikleri on altı yıl. Birbirlerine güneydin öpücükleri verdikleri ve yatağa asla küs girmedikleri on altı yıl.

Kar fırtınanın ortasında *neden* dışarıda olduğunu öğrenince kalbinin korkunç bir şekilde kırıldığını söylemek hafif kalırdı. Bizi de aynı acıdan korumak istiyordu.

Elimi hâlâ düz olan karnımın üstüne koydum, çok çılgınca olsa da artık anlayabiliyordum. Bebeğimle henüz tanışmamış olmama rağmen şimdiden onu ne pahasına olursa olsun korumaya hazırdım. Otuzlu yaşlarına geldiğinde bu hissin ne kadar şiddetleneceğini hayal bile edemiyordum.

Emilia, "Hadi başka şeylerden bahsedelim," dedi. "Mesela bebek isimlerinden. Ben şahsen Emilia'nın çok güzel bir isim olduğunu düşünüyorum ama sanırım bu konuda pek objektif değilim."

Harper, "Evet, değilsin," diye cevap verdi. "Ama bence hepimiz Harper'ın güzel bir isim olduğu konusunda hemfikirizdir."

Ryan'a baktım. "Sen de kendi adını yarışa dahil etmek ister misin?"

"Hayır. Ben ismimi kendime saklayacağım, teşekkürler. Ama bence, bebeğine Buffy" ya da Khaleesi"" gibi havalı isimler koymalısın."

Gülmesini bekledim ancak gülmedi.

*Amerikalı ünlü bir şarkıcı ve oyuncu.

***Buffy*, Joss Whedon tarafından yaratılan ve Sarah Michelle Gellar'ın başrolünde oynadığı popüler bir televizyon dizisi olan "Buffy the Vampire Slayer" adlı dizideki baş karakterin adıdır.

***George R.R. Martin'in "A Song of Ice and Fire" (Buz ve Ateşin Şarkısı) serisinden uyarlanan popüler televizyon dizisi "Game of Thrones"da kullanılan bir unvandır. Dizide, Khaleesi, Dothraki dilinde "kraliçe" anlamına gelir ve Daenerys Targaryen'in unvanıdır.

“Ah, peki Katniss'e ne dersin? Ya da Xena?” Bilirsin, aynı Savaşçı Prenses gibi. Dur, buldum!” Emilia heyecanla konuştu. “Alanis! Morisette gibi. Erkeklerin umutlarını ve hayallerini yıkan biriydi ve muhteşemdi. Tam olarak güçlü bir rock tanrıçasıydı.”

“Bunlar çok... Bunları kesinlikle değerlendireceğim.”

Ryan, “Ya erkek olursa?” diye sordu.

“Thor.” Kesinlikle Thor.” Emilia cevapladı. “Hayır, bekle! Thanos'a**** ne dersiniz? Bekle... Hayır. Thor daha iyi.”

Ryan ve Emilia isimler hakkında tartışmaya girdiler ancak Harper onlara katılmadı. Onun yerine elimi tutup sıkı.

“Lowell yanında olmasa bile Buffy Khaleesi Katniss Xena Alanis bebeğin çok sevileceği çok bariz.”

“Ya da Thor Thanos.”

Sırıttı. “Ya da Thor Thanos.”

Ve o testleri yaptığım ilk günden beri ilk defa kendimi o kadar da yalnız hissetmemiştim.

Annem konusunda haklıydım.

Telefonumu yastığın üstüne koydum ve o, yakınlarda baktığı tüm daireleri sıralamaya başladığında iç çekmemeye çalıştım.

“Ve bir tanesi senin dairene üç kilometre uzaklıkta. Sabah kahvemi içebileceğim *harika* bir bahçesi var,” diyerek telefonu -sadece kamerayı değil, tam olarak telefonu- çevirdi ve bahsettiği bahçenin biçimsiz bir fotoğrafını gösterdi.

**Katniss,” Suzanne Collins’in “The Hunger Games” (Açlık Oyunları) adlı popüler distopik roman serisindeki baş karakterin adıdır.

***Lucy Lawless tarafından canlandırılan “Xena: Warrior Princess” (Zeyna: Savaşçı Prenses) adlı televizyon dizisindeki baş karakterin adıdır.

****Thor, Marvel Comics tarafından yaratılan ve Marvel Sinematik Evreni’nde Chris Hemsworth tarafından canlandırılan bir süper kahraman karakteridir.

*****Thanos, yine aynı Marvel evreninde geçen evrende hâkimiyet kurma ve karanlık bir hedefe ulaşma arayışında olan güçlü bir süper kötü karakterdir.

TEK VURUS

“Harika görünüyor, anne ama sence de biraz aceleci davranmıyor musun?”

Telefonu tekrardan kendine çevirdi ve bana sert bir bakış attı. “Benimle bu ses tonuyla konuşma, Hollis Pearl.”

Nefret ettiğim ikinci ismimi kullandığında bundan ne kadar tiksindiğimi belli etmemeye çalıştım ve tam olarak o anda çocuğuma berbat bir ikinci isim koymayacağım dair kendime söz verdim.

“Büyükanne olacağım. Büyükanne, Hollis! Tabii ki çocuğun hayatının bir parçası olmak isteyeceğim. Bunu eyaletin diğer ucundan yapamam, değil mi?”

Aslında ona bunu yapabileceğini çünkü her zaman yanına gidip geleceğimi söylemek istiyordum ama ne söylersem söyleyeyim yeterli olmayacağının farkındaydım. Annemin ben onaylasam da onaylamasam da *taşınacağı* gerçeğini kabullenmiştim. Artık sadece an meselesiydi.

“Biliyorum, anne. Ben sadece...” Sözlerime esnediğim için devam edemedim ve ağzımı açtığım an annemin kaşları çatıldı.

“Ne oldu? Her şey yolunda mı?”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “Her şey yolunda. Bilirsin, sadece yorgun hissediyorum. İçinde bir bebek olması ve tüm o süreç. Eminim nasıl bir his olduğunu sen de hatırlıyorsundur.”

“Tanrım, hiç unuttur muyum? Siz kızlar daha doğmadan önce bile beni fazlasıyla yormuştunuz. Özellikle Harper çünkü ne yapacağı hiç belli olmazdı.” Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Kendine özgü bir tarzı vardı ve alışılmışın dışında davranırdı.”

Haklıydı. Harper her zaman olduğu kişi gibi davranmış, hayatı boyunca bu sebepten dolayı kimseden özür dilememişti. Onun bu yönünü her zaman takdir etmiştim. Keşke aynı şeyi

benim de yapabildiğimi söyleyebilseydim ama yapamamıştım. Harper her zaman kalabalığın içinde dikkatleri üzerine çeken ve yeni şeyler deneyen biri olurken, ben geri planda kalan ve çok fazla risk almayı tercih etmeyen biri olmuştum. Böylesi daha kolaydı. Daha güvenliydi.

Sadece bir kere alışılmışın dışında, riskli bir şey yapmaya karar vermiştim ve onun sonucunda da cezalandırılmıştım.

Karnımı okşadım. *Üzgünüm, ufaklık, sen bir ceza değilsin.*

Annem beni şaşırtarak, “Her neyse, biraz dinlenmen için sana izin vermeliyim,” dedi. “Bu haftanın senin için oldukça heyecanlı geçtiğine eminim.”

Benim bu durum için kullanacağım kelime, heyecanlı olmazdı.

Anneme hamile olduğumu söylediğimde bana sorduğu ilk şey, bebeğin Thad'den olup olmadığı ve barışıp barışmayacağımız olmuştum. Aslında ilk başta bana yaptıklarından sonra ona dönebileceğimi düşündüğü için kırılmıştım. Ama ona böyle bir şeyin imkânsız olduğunu söylediğimde rahat bir nefes aldığını görmek beni mutlu etmişti.

Biriyle görüşüp görüşmediğimi sormuştu ve görüşmediğimi söylemiştim.

Ondan sonra konuyu kapatmıştı. Genellikle her konuda işime karıştığı için bu konuda baskı yapıp daha fazla soru sormamasına şaşırmıştım.

Sanırım bu konuda yaşadığım karmaşık hislerin farkındaydı. O yüzden şu anda hiçbir şey sormuyordu ama ilerleyen zamanlarda soracağından emindim, şimdiden o konuşmadan korkmaya başlamıştım.

“Öyle de diyebiliriz,” diye mırıldandım.

TEH VURUS

Endişesi gözlerinden okunuyordu, söyleyecek çok şeyi olduğunu anlayabiliyordum ama söylemedi. Onun yerine, "Seni seviyorum, Hollis. Her şey yoluna girecek," dedi.

Tamamen dağılmış bir halde olduğum için gözlerim yaşardı. Bu hafta çok yorucu geçmişti ve bunu annemden duymaya ne kadar ihtiyacımın olduğunu hiç farkında bile değildim.

"Teşekkürler, anne. Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum." Göz kırptı. "Biraz dinlen, tamam mı? Yarın beni ararsın."

"Aranım. İyi geceler."

"İyi geceler, ufaklık."

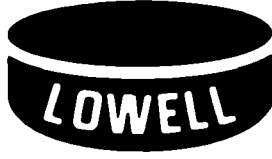
Telefonumu yastığın üstüne fırlatıp sırtüstü uzandım. Tavana bakıp ellerimi karnımın üzerinde gezdirdim ve içimde neredeyse bir kiraz büyüklüğünde, küçük bir insanın olduğu gerçeğine hayran kaldım.

Harper haklıydı. Lowell yanımızda olmasa bile bu bebeğin sevilleceğini ve ihtiyaçlarının karşılanacağını biliyordum. Bunun gerçekleşmesi için çabalayacak dünyanın en harika insanların bazılarından destek alıyordum.

Gözlerim kapanırken kendime, "Her şey güzel olacak," diye ısıldadım.

Bu sefer söylediklerime daha çok inanıyordum.

BÖLÜM 8

Biraz sabırlı ol! Geliyorum.”

Bu saatte kapımı çalan kahrolası kişinin kim olduğunu öğrenmek için kapıya doğru yürürken bir yandan da kolumu işörtün içine sokuyordum. Saat daha sabahın yedisiydi ve kişinin gelmiş olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Takımdan sadece üç kişi nerede yaşadığımı biliyordu ve o kişilerden biri de Koç’tu.

Yarı kapalı gözlerle koridordaki masaya çarptım.

Masaya ve kendime kızarak, “Sikeyim,” diye söylendim. Son iki gündür doğru düzgün uyuyamıyordum ve şu anda verandamdaki kişiyle uğraşmayı gerçekten hiç istemiyordum.

Kaşlarımı çatarak kapıyı hızlıca açtım. “Neler-” Cümlemin devamını getiremeden yüzüme bir yumruk yedim ve geriye doğru sendeleyerek eve girdim. “Ne sikim...” Collin beni itip içeri girerken yüzümü tuttum.

Kapıyı arkasından çarptı ve sonra beni duvara o kadar sert bir şekilde yapıştırdı ki duvarda bir göçük oluşmazsa şaşırırdım. Bana öldürücü bakışlar atarken kolunun birini boğazıma sarak vücudumu sabitledi.

TEK VURUS

Öfkeyle, "Neler oluyor, adamım?" diye sorduğumda kanım yüzüne sıçramasına rağmen irkilmemişti. "Evimde ne halt ediyorsun, Wright?"

Nefesimi kesecek kadar soluk boruma bastırıırken, "Senin derdin ne?" diye tısladı. "Ha? Gerçekten, senin kahrolası derdin ne, Lowell?"

Kolunu bu sefer boğulmama sebep olacak kadar sert şekilde tekrar boğazıma sardı. İsteksizce itmeye çalıştım ama pislik o kadar güçlüydü ki yerinden bile kıpırdamamıştı. Ayrıca, bir yanım bunu ve hatta bundan çok daha fazlasını hak ettiğimi biliyordu.

Geçen gece Hollis'e tam bir pislik gibi davranmıştım. Hatalı olduğumu anlamam için olayın şokunu adatmam gerekmişti.

Hollis bana tuzak kurmazdı. Yapmayacağını biliyordum. Beraber çok fazla zaman geçirmememize rağmen onun öyle biri olmadığını *biliyordum*.

Bana söylediği şeyden sonra gece yarısına kadar telefonuma bakarak onu aramalı mı yoksa mesaj mı atmalıyım diye düşünmüştüm, her şeyi düzeltmek için söylemem gereken kahrolası şeye karar vermeye çalışmıştım. Aklıma hiçbir fikir gelmemişi, bu durumu nasıl *düzelteceğim* hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kahretsin. Aradan otuz altı saat geçmişti ve *hâlâ* durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

"Ben... özür dilerim, tamam mı? Her şeyi mahvettim. Mutlu musun?"

Dürüst olup olmadığını anlamak ister gibi gözleri kısıldı. Gördüklerinden memnun kalmış gibi beni bir kere daha ittikten sonra bıraktı ve ayaklarımın yere basmasını sağladı.

Derin bir nefes alıp burnumdan ve ağızımdan akan kanı sildim.

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak, “Siktir, dostum,” dedim. “Asıl dişlerim daha önce kırıldığı ve yaptırmak zorunda kaldığım için şanslısın yoksa gerçekten çok sinirlenirdim.”

“Kesinlikle, kulübe hoş geldin çünkü *ben* çok sinirliyim.” Bana baktı ve başını salladı. “Ne sikim oluyor, dostum?”

Duvardan uzaklaşıp kendime çeki düzen vermeden önce birkaç kere daha derin nefes aldım. Ona değmemeye çalışarak yanından geçtim ve yüzümdeki tüm kanı temizleyip bir buz torbası almak için mutfağa doğru ilerledim.

Collin beni takip etti, arkamdan attığı öfkeli bakışları hissedebiliyordum.

“Ona gerçekten bebeğin senden olduğundan emin olup olmadığını sordun mu?”

Buzdolabından bir şişe su alıp kapağını açarken sözleri karşısında yüzümü buruşturdum. Kan tadından kurtulmak için suyu ağzımda birkaç kez çalkaladım. Sonra kalanını tek seferde içerek buzdolabını kapattım. Collin’e bir şey ikram etme zahmetine girmemiştim, az önce yaptıklarından sonra siktirip gitmesinde hiçbir sakınca yoktu.

Aslında bunu hak etmiştim ama yine de siktirip gidebilirdi.

Aradan geçen uzun dakikalardan sonra sonunda, “Şey... bir nevi ima etmiş olabilirim,” dedim.

“Aynı zamanda ona, seni tuzığa düşürmek için bilerek hamile kaldığını da *ima* ettin mi?”

Tekrardan yüzümü buruşturdum, bu yeterli bir cevaptı.

Ocağın üstünden bir bez alarak soğuk suyun altına tuttum ve şimdiden şiştiğine emin olduğum yarılmış dudığıma bastırdım.

Siktir, Collin’in yumrukları oldukça sertti.

TEK VURUS

“Tekrar sormak zorundayım... Senin derdin ne, Lowell? Ne sikime ona böyle bir şey söyledin ki? Gerçekten Hollis’in böyle bir şey yapacak biri olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır! Asla düşünmüyorum.”

“O zaman neden öyle dedin?”

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Nedenini biliyorsun.”

“Yıllar önce Celine ile yaşadığın o boktan durum yüzünden mi?”

“Evet!”

“Dostum!” Bana sinirlenmiş gibi ellerini saçlarına gezdirmeye başladı. Asıl sabah erkenden evime dalıp bana vurduğu için ben ona sinirliydim. “Şu sikik durumu aş artık.”

“O kadar da kolay değil.”

“Evet, kolay. Çünkü ikisi tamamen farklı insanlar.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Kollarım genişçe açtı. “Görünüşe göre bilmiyorsun yoksa bu durumda olmazdık.”

“Şok oldum, tamam mı? Kendimi savunmam gerekirse... tek gecelik bir ilişki yaşadığım kadının hamile olduğunu daha yeni öğrenmiştim. Bu kabullenmesi oldukça zor bir şey, değil mi?”

Dişlerini gıcırdattı. “Savunmasız olduğu bir dönemde ondan faydalandığın için sana bir yumruk daha atmalıyım.”

“Öyle değildi,” diyerek karşı çıktım. Gerçekten, öyle değildi.

En azından ben öyle olmadığını düşünüyordum.

Siktir... Yoksa öyle miydi? Hollis... Hollis de mi istemişti? Düğün ve yeni boşanması sebebiyle zorluk çektiğini biliyordum ama ona hiçbir şey için baskı yapmamıştım. Kahretsin, onunla birlikte *kötü bir seçim* yapmamı isteyen oydu. Kabul ederek yanlış mı yapmıştım?

“Bu nasıl oldu? Prezervatif takmadın mı?”

“Tabii ki taktım! Sadece... Prezervatif biraz eskiydi, tamam mı? Bir süredir cüzdanımda duruyordu.”

“Bir süredir mi? Ne kadar uzun bir süre?”

İtiraf etmek istemediğimden yüzümü buruşturdum. “Bir yıl... Ya da daha fazla.”

İnleyerek başını arkaya doğru eğdi. “Kahretsin. Onu hamile bırakmış olmana pek de şaşırmamak gerek.”

“Hey! Düğününe herhangi bir kadının içine girmenin umuduyla gelmemiştim, tamam mı? Bu planımın bir parçası değildi. Düğünlerdeki bekâr kadınların birileriyle ilişki kurmak için ne kadar çaresiz olduklarını biliyorum. O yüzden bu işe bulaşmak gibi bir niyetim yoktu.”

“Ama bulaştın. Bu işe bulaştın ve bak ne hale geldin.”

Siktir. Haklıydı.

Dirseklerimi tezgâha yaslayıp başımı ellerimin arasma aldım. Kendimi böyle bir durumun içerisine soktuğuma inanamıyordum. Teknik olarak, yeniden soktuğuma...

Sadece bu seferki gerçekti. Hem de çok gerçekti ve kahrolası şekilde korkutucuydu.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Bok gibi. Yüzüm acıyor, dayanılmaz bir baş ağrım var ve sanırım dişim de sallanıyor. Ve ben-”

“Hayır, öyle değil. Bebek konusunda, seni aptal.”

Doğru. O konuda.

O, bu kadar erken düşünmek isteyip istemediğimden emin olmadığım tamamen farklı bir duygu seliydi.

Korkuyordum.

Kızgındım.

Endişeliydim.

Kafam karıştı.

O kadar farklı şey hissediyordum ki hepsini bir anda sindirmek oldukça zordu.

“Ben-”

Kapı bir kez daha yüksek sesle çalarak lafımı kesti.

Bu sefer kim gelmişti?

Collin’e baktığımda omuz silktili. “Hiçbir fikrim yok.”

Tezgâhtan uzaklaşıp kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımdan bu sabahın ikinci yumruğu yüzüme çarptı.

“Ah! Orospu çocuğu!” Çarpmanın etkisiyle geriye doğru sendelerken dudağımla birlikte kanamaya başlayan burnumu tuttum.

“Seni aptal şerefsiz!” Rhodes öfkeyle tıpkı Collin’in yaptığı gibi beni duvara yapıştırdı. “Sen delirdin mi? Ölmek mi istiyorsun? Sen-”

Koridorun sonundaki hareketlilik yüzünden dikkati dağıldı. Duvara yaslanıp kollarını göğsünde bağlamış olan Collin, belli ki gösterinin tadını çıkarıyordu.

“Bana aldırmayın,” dedi. “Lütfen devam edin.”

Rhodes’u iterek canavar gibi olan adamı kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Bana ters ters baktı ve bırakmadan önce son bir kez daha duvara doğru itti.

Burnumu onlardan korumak için kapatmak mı yoksa şu anda göğsümde oluştuğuna emin olduğum çürüğe dokunmak mı istediğime karar verememiştim.

Gözlerimi ikisi arasında dolaştırırken, “Siktir,” diye mırıldandım. “Bugün evime bana yumruk atarak girecek başka biri var mı?”

Hiç kapanmamış olan kapı bir kez daha itildi, bu sefer içeri giren Miller’dı.

“Sana vurmayacağım, Lowell.” Ellerini havaya kaldırdı. “Bu ipek eldivenleri mahvetmeyi göze alamam.”

“Ne sikime hepiniz bu kadar erken geldiniz?”

Miller, “Ah, çünkü görünüşe göre kıcı tekmelenmesi gereken bir aptalsın ve bunu söyleyen de benim,” diye açıkladı. Ellerini çırpmadan önce kapıyı kapattı. “Pekâlâ, kahvaltıda ne var, beyler? Açlıktan ölüyorum.”

İç çekerek başımı salladım ve onları koridorda bırakarak temiz bir tişört almak için -yüzüme iki kez yumruk yediğimden dolayı artık bu tişörtün üstünde kan lekeleri vardı- yatak odama ilerledim.

Nasıl oluyor da saat daha sekiz bile olmamışken şimdiden kanlı ve yaralı olabiliyordum?

Temiz bir tişört aldıktan sonra mutfığa döndüm. Collin ve Rhodes ada tezgâha yaslanmış, bana ters bakışlar atıyorlardı. Miller ise kendine kahve yapmaya çalışıyordu ancak ölçüyü tam olarak nasıl ayarlaması gerektiğini çözememiş gibiydi.

Onu itip hepimize yetecek miktarı ayarlayarak başladığı işi bitirdim ve takım arkadaşlarımla ters bakışlarıyla karşılaşmak için arkamı dönmeden önce makineyi çalıştırdım.

Collin’i işaret ederek, “Harper mı?” diye sordum.

Başını salladı.

Sonra Rhodes’a döndüm. “Ryan mı?”

O da başını salladı.

Miller’a baktım. “O zaman sen ne sikime geldin?”

Omuz silkti. “Sadece sıkıldığım için geldim. Yaz paten kampının da başlamasına daha birkaç saat var. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“Saat sabahın yedisi!”

“Kaptanını özlediği için bu adama gerçekten kızacak mısın?” Dudaklarını büzerek yüzünü astığında bugün yumruklarını konuşturan üçüncü kişi olmak istedim.

Yine de bunun yerine gözlerimi devirip artık hazır olan kahveden almak için döndüm. Makinenin üstündeki dolaptan iki kupa aldım -çünkü Collin ve Rhodes sikimde değillerdi- ve kupanın birini Miller, diğerini de kendim için doldurdum.

Miller'ın kupasını ona uzattığımda, "Teşekkür ederim," dedi ve yüksek sesle bir yudum aldı. "Ne kaçırdım?"

Saflığı karşısında hepimiz kahkaha attık.

Rhodes, "Bu aptal," derken parmağıyla beni işaret ediyordu. "Düğünde Harper'ın ablasıyla yattı."

"Seni aşağılık herif." Miller sırtarak bana bakarken başını salladı. "Delinin teki olduğunu düşündüğünü sanıyordum."

Ona cevap vermedim. Bu noktada *deli* olan, yaptığımızın iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için ben oluyordum.

Collin, "Dahası da var," diye ekledi. "Hollis hamile."

Miller şaşkınlıkla soludu. "Yok artık! Prezervatif takmadın mı?"

İnleyerek başımı geriye attım. "Neden herkes bana bu soruyu sorup duruyor? Elbette taktım."

"Görünüşe göre pek yeterli olmamış. Bir dahakine iki kat falan takmalısın."

Rhodes, Miller'a endişeyle baktı. "Sakın iki kat *kullanma*. Asla. Daha önce hiç kullandın mı?"

Miller, hiç de inandırıcı olmayan bir ses tonuyla, "Ah... H-hayır," diye cevapladı.

Şu anda bununla ilgilenemeyecektim bile. Hiç enerjim yoktu. Uğraşmam gereken kendi sorunlarım vardı.

Miller, herkesin cevabını öğrenmeyi beklediği milyon dolarlık o soruyu sordu. "Ne yapacaksın?"

Sikeyim. Ne *yapacaktım*? Böyle bir şeyi beklemiyordum ve kesinlikle hazırlıklı değildim. Kahretsin, Hollis ile yemeğe

çıkarken gecenin sonunda sikimin ıslanmasını umuyordum, hayatımı değiştirecek büyük bir haber almayı değil...

Peki, şimdi ne yapacaktım?

Uzun vadede? Hiçbir fikrim yoktu. Bu tamamen bana bağlı olan bir konu değildi.

Fakat kısa vadede ne yapacağımı biliyordum. Hollis'ten özür dileyecektim... tabii kabul ederse.

Bana bakıp cevabımı duymayı bekleyen Collin ve Rhodes'a döndüm. Dünden beri boğazımda olan yumruyu yutup derin bir nefes aldım.

“Sanırım yapmam gereken bir telefon görüşmesi var.”

BÖLÜM 9

Geçen gece restoranda yaşadıklarımızdan sonra beklediğim en son şey, Lowell'dan bana gelip gelemeyeceğini soran bir telefon almaktı.

İlk başta hayır demiştim çünkü öğleden sonraki doktor randevumdan önce onu görmenin stresiyle başa çıkabileceğimden emin değildim ama çok ısrar ettiği için sonunda pes etmiştim. İşte bu yüzden şu an üçüncü kıyafetimi giymiş aynanın karşısında dikiliyor, kendimi tekrar üstümü değiştirmekten vazgeçirmeye çalışıyordum.

İçimden bir ses iki ay önce aldığım deri mini eteği giymemi söylese de -çünkü çok yakında kalçalarım eteğe sığamayacak kadar büyüyecekti- bunun mantıksız olacağını farkındaydım.

Mide bulantım, baş ağrım ve yaşadığım hormonal değişiklikler olmasaydı kimse hamile olduğumu düşünmezdi. Tamamen aynı görünüyordum ama gelecek aylarda bu durumun değişeceğini biliyordum.

Bedenimde yaşanacak değişimler hakkında ne hissedeceğimden henüz emin değildim. Bazı kadınların hamile olmayı ve vücutlarının görünüşünü sevdiğini, bazılarının ise bundan nefret ettiğini biliyordum. Hangi tarafta olacağım merak konusuydu.

İki çift katlanmış çorabı sutyenimin içine soktum ve yatağın üstünden bir yastık alarak onu da tişörtümün içine sıkıştırdım. Aynada kendimi inceleyerek içimdeki küçük insanla paytak paytak nasıl yürüyeceğimi hayal etmeye çalıştım.

Farklı olacağına emindim. Bambaşka biri gibi gözükecektim. Kahretsin, bambaşka biri *olacaktım*. Bazen bunu kabullenmek zor oluyordu.

Kapı sesiyle düşüncelerimden uzaklaştım.

Kahretsin! Lowell gelmişti.

Kalp atışlarım hızlandı, birden avuçlarım terlemeye başlamıştı. Bu çok aptalcaydı. Bebeğini taşıdığım adam yüzünden böyle hissetmemem gerekirdi ama kendime engel olamıyordum.

Gergindim çünkü *o* beni geriyordu.

Gergindim çünkü bu konuşmanın nasıl ilerleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sadece... gergindim.

Yastığı tişörtümün içinden çıkararak yatağa fırlattım ve kapıya doğru ilerledim. Derin ve sakinleştirici bir nefes alıp elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Artık bayılmayacak gibi hissettiğime karar verdiğimde de kapıyı araladım.

Derin bir nefes almak mantıklı bir hareket olmuştu çünkü gözlerim Lowell'ı bulduğu anda nefesim kesilmişti. Tıpkı bir... miknatis gibiydi. Ona çekilmek istemiyordum. Onun kuzey kutbu olmasını, benim de güney kutbu olmamı istemiyordum.*

Sade, açık gri bir tişört ve kalçalarını güzelce saran bir kot pantolon giyyordu. Kafasına ters bir beyzbol şapkası takmıştı ve dudağında nasıl olduğunu sormak istediğim yeni görünen bir kesik vardı.

*Miknatisların İngilizcede North kelimesinden N ve South kelimesinden gelen S baş harfli 2 farklı kutubu vardır. Bu zıt kutuplar ise birbirini çekmektedir. Karakter de burada Lowell'a çekilmek istemediğine atıfta bulunmuştur.

TEK VURUS

Bana anlamlandıramadığım bir sürü şey hissettiren o yeşil gözlerine baktım, sanki kapıyı suratına çarpıp çarpmayacağımı öğrenmek ister gibiydi.

Çarpmayacaktım. Henüz...

Kenara çekilip içeri girmesine izin verdim ve içeri girdiği anda yeniden nefes aldım.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra kapıya yasladım, aniden serseme dönmüştüm. Bunun sebebinin ona yakın olmam mı yoksa son zamanlarda daha önce hiç olmadığım kadar yorgun olmam mı olduğunu bilmiyordum.

Küçük dairemi incelemeye başladı, o zaman buranın onun yaşadığı yere kıyasla oldukça gülünç olduğunu fark ettim. Kahrolası bir hokey oyuncusuydu. Muhtemelen bir ya da iki malikânesi vardı.

Etrafı yeterince inceledikten sonra ellerini kot pantolonun ceplerine sokup bakışlarını bana çevirdi. Gözlerini yavaşça baştan aşağı tüm vücudumda gezdirdi. Beni yakından inceledi, sanki gerçekten hamile olduğuma dair bir iz ararmış gibi gözleri her bir santimimde gezindi. Ona henüz gözle görülür hiçbir belirti olmadığını söylemek istedim fakat ben kelimeleri daha bir araya bile getiremeden sııttı.

“Eh, bunlar beklediğimden daha hızlı büyümüşler.”

Kaşlarımı çatarak başımı öne eğdim.

Aman Tanrım.

Sutyenimin içindeki çorapları çıkartıp koltuğa fırlatırken yanaklarım kızardı.

“Ben... pratik yapıyordum.”

“Memelere sahip olma pratiği mi?”

Ona ters ters bakarken kapıdan uzaklaştım ve mutfağa doğru ilerledim. “İçecek bir şey ister misin?”

“Ah, tabii. Eğer varsa votka alırım.” Ona bir bakış attığımda güldü. “Şaka yapıyorum. Aslında şu anda bir içki fena olmazdı. Ben, şey, biraz gerginim de.”

“Sen mi? Bay NHL Yıldız Oyuncusu mu gergin?”

Köşedeki küçük sehpaye otururken ona taktığım lakap karşısında gülümsedi. “Hokey oyuncularını da gergin olur.”

“Hah. Şimdiye kadar baskıya alışmış olman gerekirdi.”

“Bu tür bir baskı alıştıklarımından farklı.”

“Doğru.” Buzdolabını açıp portakal suyuna uzandım. “Votkam yok ama meyve suyum var.”

“Meyve suyu da olur.”

Dolaptan iki bardak aldım ve ikimize de içecekten doldurdum. Aslında bu çok garipti çünkü portakal suyunu pek sevmeydim ama anlamadığım bir şekilde bugünlerde neredeyse içmek istediğim tek şey buydu.

Lowell’a bardağını uzattım ve tezgâha yaslanıp kendi bardağımı almadan önce meyve suyunu buzdolabına geri koydum.

“Ayakta durmak zorunda mısınız?”

Bakışlarım dudağındaki kesiğe döndü. “Şimdiden uyaram, bu mutfakta sana saplayabileceğim birçok kesici alet var.”

“Bunu dikkate alacağım.” Portakal suyundan bir yudum almadan önce bana sıırttı ancak içeceğin asidi dudağındaki kesiği yakınca acıyla yüzünü buruşturdu.

“Yüzüne ne oldu?” diye sordum.

“Collin.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

“Bir de Rhodes,” diye ekledi.

“Ve bunun sebebi de...?”

Sandalyesinde rahatsızlıkla kıpırdandı, cevabını verirken gözlerime bakmaktan kaçındı. “Sendin.”

Ah. Demek beni *bu yüzden* aramıştı. Collin ve Rhodes onu zorladığı için, gerçekten *umurunda* olduğu için değil...

Düşündüğüm şeyi anlamış gibi, "Aramamın sebebi onlar değil," dedi. "Aslında arayacaktım. Onlar gelmeden... şey..." Yüzünü işaret ederek boğazını temizledi. "Sadece ne söyleyeceğimi bilmiyordum."

"Peki şimdi biliyor musun?"

"Hayır." Keyifsizce güldü. "Kahrolası hiçbir fikrim yok ama orada öylece durup hakkımda kötü şeyler düşünmene izin veremezdim."

"Hakkında kötü şeyler düşünmüyordum."

Tamamen yalan sayılmazdı.

Beklenmedik hamileliğimin doğruluğunu sorguladığı için şerefsiz bir pislik olduğunu düşünmüş müydüm? Kesinlikle düşünmüştüm. Öte yandan... onu anlıyordum da. Nasıl tanıştığımızı düşünecek olursak, duygusal bir anda sert bir tepki gösterdiği için onu suçlayacak değildim.

Şapkasını çıkarıp geri takmadan önce bir eliyle koyu kahverengi saçlarını karıştırdı ve iç çekti. "Ben, şey, eskiden nişanlıydım."

Kaşlarımı şaşkınlıkla havaya kaldırdım, bu benim için tamamen yeni bir bilgiydi, özellikle de düğünlere ne kadar karşı olduğu düşünüldüğünde.

"Birkaç yıl önceydi. Bir kızla sekiz aydır süren bir ilişkim vardı ve oldukça da ciddiydi, bilirsin." Omuz silkti. "Onu seviyordum."

Portakal suyunun kalanını içtikten sonra kalkıp lavaboya götürdü. Bardağını suyun altında çalkaladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi. Sanki burada yaşıyormuş gibi mutfağında hareket etmesini izlerken bundan düşündüğüm kadar nefret etmemiş olmam hakkında ne hissettiğimden emin değildim.

İşini bitirdiğinde bana dönüp kalçasını karşımdaki tezgâha yasladı. Kollarını göğsünde bağlayıp düşünceli bir şekilde yere bakarken tişörtünün içinde gerilen kaslarını görmezden gelmek için elimden geleni yapmayı denedim.

“Hamile kaldığında ona evlenme teklifi ettim.”

Bakışlarım şaşkınlıkla yüzünü buldu.

Çoktan... baba olmuş muydu?

“Nişanımızı duyurduk, düğünü planladık... Her şeyi ayarladık. Mutluydum. Heyecanlıydım. Bir eşim, bir bebeğim ve bir geleceğimiz olsun istiyordum. Dört ay...” Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve nihayet gözlerini benimkilere çevirmeden önce başını salladı. “Yalan söylediğini öğrenmem dört ayımı aldı.”

Gözlerindeki acı o kadar belirgindi ki yanına gidip kollarımı ona dolamak istedim. Bu kadın her kimse, onun canını yakmıştı ve bunun için ondan gerçekten nefret ediyordum.

“Hamile değildi. Hiç olmamıştı. Sadece ona evlenme teklifi etmemi ve hamileliği sebebiyle hemen bir düğün yapmamızı istiyordu, böylece kararımdan vazgeçemezdim. Ve ben de buna kandım, inanabiliyor musun? Çok gençtim, aptal ve o kadar âşıktım ki buna inandım. Hiçbir şeyi sorgulamadım. Tüm doktor randevuları, maçlarımdan olduğu zamanlara denk geliyordu ve ben bunu sorgulamayı bir an için bile aklımdan geçirmedim. Kim sevdiği insanın ona bu şekilde ihanet edeceğini düşünür ki?”

Bana bakıyordu ancak aklı başka yerde gibiydi. Sanki gözleri beni değil, geçmişini görüyor ve kulakları ona söylenen yalanları tekrar duyuyordu.

Çok incinmiş görünüyordu.

Sessizce, “Bunları yaşadığın için üzgünüm,” dedim. Sesimi duyduğu an içinde kaybolduğu düşüncelerinden kurtuldu.

TEK VURUS

Birkaç kez burnunu çekti ve anılarından kurtulmak ister gibi başını salladı.

“Bu yüzden, aynı şeyleri daha önce yaşadığım için senin hakkında da en kötüsünü düşünmüştüm ama bunu yapmamalıydım. Geçmişimde yaşadıklarımı sana bu şekilde yansıtmamalıydım. Anlayacağın, üzgün olan *benim*.”

Başımı salladım. “Bana anlattığın için teşekkür ederim.”

“Yalan söylemediğin için teşekkür ederim.” Gözlerini kıstı. “Söylemiyorsun, değil mi?”

“Önceki gece yaşadığım mide bulantıları bunun oldukça iyi bir kanın. Yalan söylemiyorum.”

Birkaç kez başını salladı. “Bir faydası olmayacak biliyorum ama bu durumda olduğun için üzgünüm.”

“Ben de üzgünüm. Bunu kesinlikle *planlamamıştım*.”

İsteksizce güldü. “Ben de öyle.”

Portakal suyumun kalanını bitirdiğimde bardağı elimden alıp çalkaladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi. Evimde bu kadar rahat olması ve bunun beni hiç rahatsız etmemesine bir kez daha şaşırdım. Normalde birisi buraya gelip kendi evindeymiş gibi davranmaya başlasa sinirlendirdim ama Lowell’a karşı böyle hissetmiyordum. Belki de bunun sebebi onun bebeğini taşıyor olmamdı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Yorgunum, midem bulanıyor. Sanki sürekli işemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sarışın, bebek görünümü olan yaşlı insanlarla ilgili tuhaf rüyalar görüyorum.” Titredim. “Çok garip.”

Devamlı gördüğüm diğer rüyamdan ona bahsetmedim çünkü bu onunla ilgiliydi. Rüyamda bana bebeğimi alıp gitmem, onunla bir daha asla iletişime geçmemem ve bu konuda kimseye tek kelime etmemem için bana milyon dolarlar ödemeyi

teklif ettiğini görüyordum. Son iki gecedir bu yüzden ağlayarak uyanıyordum ama tüm bunları kendime saklamayı tercih ettim.

Güldü. “Peki ya bebek? O konuda nasıl hissediyorsun?”

Dürüstçe, “Korkuyorum,” diye cevapladım. “Çok ama çok korkuyorum. Ama aynı zamanda... iyi hissediyorum.” Ne demek istediğimi anlıyormuş gibi başını salladı. “Peki ya sen? Sen bebek hakkında nasıl hissediyorsun?”

“Korkuyorum. Çok ama çok korkuyorum.”

Güldüm, içine girdiğimiz bu yeni maceradan onun da korkuyor olması beni rahatlatmıştı.

“Ne zaman öğrendin?”

“Resmî olarak pazartesi günü. Resmî olmayarak ise geçen cuma.”

“Nasıl?”

“Fındıklı latte ve yumurtalı sandviç.”

Başını eğip kaşlarını çattı. “Fındıklı latte ve yumurtalı sandviç mi?”

“Evet. Cup of Joes’da oturuyordum ve bu iki şeyin kokusu o kadar yoğundu ki bilgisayar çantamın içine kustum. Dürüst olmak gerekirse, oradaki yaşlı kadının yorumu olmasa asla aklıma gelmezdi ve şu anda hâlâ bilmiyor olabilirdim. Boşanma ve diğer şeylerin yarattığı stresten dolayı reglim bir süredir düzensizdi ayrıca korunduğumuz için hamile olabileceğimden hiç şüphelenmemiştim.”

Bedenimin yaydığı sinyalleri anlamadığım ve aylardır neden regl olmadığımı sorgulamadığım için kendimi aptal gibi hissediyordum ancak artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Tezgâhın üzerindeki telefonum titrediğinde daha bakmadan sebebini anlamıştım. Kontrol etmek için ilerlediğimde Lowell’ın bakışlarının her an üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

TEK VURUS

“Açman gerekiyor mu?”

Başımı salladım. “Birisi aramadı, alarmım çaldı. Doktor randevum var.”

“Bebek için mi?”

Onayladım. “Evet.”

“Şimdi mi gidiyorsun?” Tekrar başımı salladığımda rezgâhtan uzaklaştı. “Ben de seninle geliyorum.”

“Gelmek zorunda değilsin.”

“Haklısın. Gelmek zorunda *değilim*, gelmek *istiyorum*.”

“Bunun... bir parçası *olmak* istiyor musun?”

Daha önce hiç görmediğim kadar sert bir şekilde kaşlarını çattı. “Dalga geçiyorsun, değil mi? Tabii ki bunun bir parçası olmak istiyorum. Neden olmak istemeyeyim ki?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Sonuçta birbirimizi o kadar da iyi tanımıyoruz. Yani, evet aramızda bir çekim vardı ve birlikte bir gece geçirdik ama hepsi bu kadardı. İkimiz de o geceden sonra birbirimizi görmeye devam etmeyi planlamamıştık. Bu... seks yaptıktan sonra karşılaşmaktan ve *birbirimizi çıplak gördük* gibi garip bir durum yaşamaktan farklı.”

“Farkındayım.”

“Bu, sabah öylece çekip gidebileceğimiz bir şey değil, Lowell.”

“Biliyorum.”

“Bu bir bebek. Demek istediğim, bu *sonsuz* kadar sürecek.”

Homurdandı. “Ne anlama geldiğini biliyorum, Hollis ve bunu istiyorum.”

“Emin misin?”

“Daha önce hiçbir şey için olmadığım kadar eminim.”

Yaşadığım rahatlamayı belli etmemeye çalıştım. Her ne kadar aksini söylemesine hazırlıklı olsam da bunu söylemesini

umuyordum. “Tamam. O zaman çıksak iyi olur. Randevuma bir saat kaldı.”

“Randevumuz yirmi dakika önce olmasına rağmen neden buraya randevu saatinden otuz dakika önce geldiğimizi ve hâlâ beklediğimizi açıklar mısın?”

Randevumuz.

Bu söylediği hemen dikkatimi çekmişti. Kendini de buna dahil etmesi midemde kelebeklerin uçmasına sebep oluyordu ve bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna henüz karar verememiştim.

Buraya gelirken arabayı o kadar yavaş kullanmıştı ki sinirimi bozmuştu. Sonra kapımı açmadan kamyonetinden inmeme izin vermemişti, bu da her ne kadar sinirimi bozsa da oldukça sevimli bir hareketti.

Aşağı inmeme yardım etmek ve çantamı taşımak için ısrar etmişti. Ona, neredeyse hamile bile sayılmadığımı ve davranışlarının çok abartılı olduğunu söylemek istemiştim ama ne zaman ağzımı açsam kelimeleri bir türlü çıkaramamıştım. Sanırım, bunun bir parçası olmasından dolayı rahatlamış hissettiğim içindi.

Birdenbire sevgili olacağımıza sonra da evlenip sonsuza kadar mutlu yaşayacağımıza dair çılgın fikirlerim yoktu. Böyle bir şeyin yaşanmayacağını biliyordum ve benim açımdan hiçbir sorun yoktu. Ama burada olduğu gerçeği? Kaçmıyor ya da bebek konusunda sessiz kalmam için bana para teklif etmiyor olması?

İşte bunların midemde kelebeklerin uçmasına sebep olduğu kesindi.

“Birkaç dakika içinde sıramızın geleceğine eminim.”

Bunun pek de mümkün olmadığını belirten bir bakış attı. “Uzun süredir buradayız.”

“Biliyorum ama yapacak bir şey yok.”

Ofladı ve ben daha ne olduğunu fark edemedi odanın karşısına doğru ilerlemeye başladı.

“Lowell!” Fısıldayarak bağırdım ancak beni duymazdan geldi. Bu sefer, “*Cameron!*” diye tısladım.

İşte o zaman arkasını dönüp bana baktı ve ilk adını kullanmamdan dolayı gözlerinin parladığını gördüm. Sonra beni sakinleştirmek için elini kaldırdı, kendinden emin bir tavırla resepsiyona doğru ilerledi ancak tavrı onu itici gösterecek kadar *abartılı* değildi. Kollarını -ne kadar inanılmaz göründüklerini *bildiğim* kollarını- tezgâha dayadı ve orada oturan genç hemşireye doğru eğildi.

Daha önce kullandığını duyduğum pürüzsüz ve seksi ses tonunu kullanarak, “Selam,” dedi. “Acaba bana ne kadar daha bekleyeceğimizi söyleyebilir misin, *Josie?*”

Adını bilerek vurgulayarak çekici görünmeye çalıştı.

Ve işe yaradı. Kızın yanakları kızardı, kirpiklerini kırpıştırarak ona baktı.

“Hemen kontrol edeyim. İsminiz neydi?”

“*Lowell.*” Şimdi de kendi ismini vurgulamıştı. “Yakında içeri girebileceğimizi umuyordum. Kısa süre içinde *hokey* antrenmanıma gitmem gerekiyor ve...” Parçaları birleştirmesini bekleyerek cümlesini tamamlamadı.

Kızın gözlerinin parlamasından anladığım kadarıyla onun kim olduğunu anlamıştı ve içimden bir ses sıranın birazdan bize geleceğini söylüyordu. Bilgisayarına döndü, parmakları klavyenin üzerinde gezinirken ekranda birkaç yere tıkladı.

Ve sonra... “Ah, şanslısınız. Doktor şimdi sizi çağıracak,” dedi.

“Gerçekten mi? Vay canına. Çok teşekkür ederim, *Josie.*”

Harper'ın düğününde bana attığı o *kūlot ıslatan* gülümsemesinden kıza da yolladığında, kızın sandalyesinin ıslandığına dair yüz dolarına bahse girerdim.

Lowell beni çağırırken kız da bizi içeri almak için ayağa kalktı.

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. “Uslanmazsın, biliyorsun değil mi?”

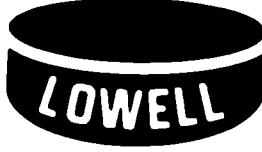
“Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok,” dedi ve kapıyı benim için açık tuttu. “Şimdi gidip bebeğimizi görelim.”

Bebeğimiz.

Bu söylediği de hemen dikkatimi çekmişti.

Ve söylediği şeyin bana hissettirdikleri de...

BÖLÜM 10

Donut getirdim.”

Birkaç dakika geç kaldığımdan dolayı özür amacıyla getirdiğim, şehrin en gizli yerinin bebek mavisı kutusunu ona doğru uzattım.

Hollis beni gördüğüne şaşırmışa benziyordu. “Gelmişsin.”

“Evet?” Bunu neden soru sorar gibi söylediğimi bilmediğim gibi onun da neden burada olmamı sorguladığını bilmiyordum. “Randevumuz vardı, değil mi?”

“Seni bir süredir görmediğim için gelmek isteyeceğinden emin değildim...”

“Hokeyle aynı saatlere denk gelmediği sürece burada olacağım. Her zaman.”

Yalan söylemeyeceğim, aslında biraz da ondan kaçıyordum. Yine de bu, onun yanında *nasıl* davranacağımı bilmememden kaynaklanıyordu. Sadece onun evinde takılmamı mı istiyordu? Yoksa benimkine mi gelmek istiyordu? Ya da birlikte vakit geçirmemiz gerekiyor muydu? Bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Aslında Celine'den beri yattığım hiçbir kadınla vakit geçirmemişim ki onunla da işlerin nasıl sonuçlandığını herkes biliyordu.

Hollis başını salladı. “Ne var biliyor musun, boş ver. Önemli değil. Artık gitmemiz gerekiyor. Geç kaldık.”

Yanımdan geçip dairesinden çıkarken, “Biliyorum ve bunun için üzgünüm,” dedim. Kapıyı kilitlemek için döndüğünde, “Bu yüzden hatamı telafi etmek için donut getirdim,” diye devam ettim.

“Geç kaldın ve bunu telafi etmek için *daha fazla* geç kalarak donut almaya mı gittin?”

“Aslında, hayır. İlk önce donut almayı düşünmüştüm ve elimde donutlarla çıkarken -tam zamanında, özellikle belirtiyim- kamyonetim çalışmadı.”

Asansöre bindiğimizde bana bir bakış atarak *Lobi* düğmesine bastı. “Bari boktan kamyonetin çalışmadığı için şaşırmış gibi davranayım. Söylesene Lowell, tamponunu tam olarak kaç kat koli bandı tutuyor?”

“Hey! Fiona’nın kendisinden bu şekilde bahsedilmesinden rahatsız olduğunu bilmeni isterim.”

“Fiona mı? Kamyonetine Fiona adını mı verdin?”

“Evet. *Prinses* Fiona’ demek daha doğru olur. Tıpkı *Shrek*’teki” gibi.”

Anlaması biraz zaman aldı. “Çünkü o çok büyük, yeşil ve çirkin.”

“Kesinlikle.” Asansörden çıkarken sııttım ve binanın kapısını onun için açık tutup kaybettiğim puanları kazanmaya çalışırken, “Her neyse, bu onun hatası değildi,” dedim. “Benim hatamdı. Onu kapatmanın bir risk olduğunu biliyordum. Dışarı soğuk olduğunda huysuz oluyor.”

*Shrek filminde kurgusal bir karakterdir.

**William Steig’in 1990’da yazdığı bir masaldan filme uyarlanmış, Oscar animasyon ödülü kazanmış 3D animasyon filmidir.

“Neden o külüstürü sürdüğün konusunda kafam çok karışık. Senin yılda altı buçuk milyon falan kazanman gerekmiyor mu?”

“İlk olarak, yedi. İkinci olarak, sakın bebeğime külüstür demeye cüret etme. Bilirsin, onun da duyguları var.”

Arabanın kapısını onun için açtığımda Hollis gözlerini devirdi. “Hatırlatmam gerekirse eğer,” derken kamyonete binip karnını işaret etti. “Yakında endişelenmen gereken bir bebeğin daha olacak.”

“O zaman bir araba daha alacağım. Fiona’dan vazgeçmeye hazır değilim. Yapamam. Al bakalım.” Donutları ona verdim ve kapıyı kapatıp kendi tarafıma geçmeden önce güvende olduğundan emin oldum. Çok sevmeme rağmen oldukça kötü durumda olan kamyonetimin koltuğuna oturdum ve motoru çalıştırdım.

Tıpkı donut almaya gittiğim zamanda olduğu gibi çalışmakta zorlandı. Üç kez denedikten sonra sonunda çalıştı ve yola çıktık.

Hollis’in bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ona doğru döndüm. “Ne?”

“Hiç.”

“Bir şey var. Ne oldu?”

Sırıttı ve elini sallayıp sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi gösterge panelini işaret etti.

“Ne? Bu onun cazibesinin bir parçası,” diye açıkladım. “Ayrıca, ben hokey oynamayı bırakana kadar bozulamaz.”

“Ve bırakmana ne kadar var?”

“Şanslıysam on yıl kadar.”

“Bu kamyonetin on yıl daha dayanabileceğini hiç sanmıyorum.”

“Şşşt! Uğursuzluk getirme!”

Homurdanıp donut kutusunu açtı. İçinden bir tane çıkardı ve hangi çeşit olduğunu sorar gibi yukarı kaldırdı.

“Boston cream”.

Başını sallayıp tatlısından büyük bir ısırık aldı. Çenesinden aşağı biraz beyaz krema damladığında neredeyse yoldan çıkacaktım. Neyse ki arabayı kenara çekip onu kucağıma almadan ve en başta bu duruma nasıl düştüğümüzü hatırlatmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce çabucak sildi.

“Ona olan bu büyük bağlılığın sebebi ne?”

Neye...büyük bağlılığım?

Ah, doğru. Kamyonetime.

Olabildiğince fark edilmeyecek şekilde oturuşumu düzelttim ve omuz silktim. “Bilmiyorum. Sadece o... her anımda yanımda oldu. Onu on altı yaşındayken aldım. İki yıl boyunca çalışıp birikim yaptım ve parasını kendim ödedim.” Sevgiyle gösterge panelini okşadım. “Liseyi, üniversiteyi, seçmeleri, NHL’i... hepsini birlikte atlattık.”

Trafik ışıklarında durduğumuzda Hollis’in dudaklarındaki gülümsemeyi görmek için başımı ona çevirdim. “O senin uğrun mu, Lowell?”

“Ne? Hayır.” Söylediğim yalandan dolayı kulaklarımın ucunun kızardığını hissedebiliyordum. “Ben öyle şeylere inanmam.”

“Batıl inançlı olmanın, hokey oynamanın bir numaralı kuralı falan olduğuna eminim.”

“Ah, öyle mi? Şimdi de hokey uzmanı mı oldun?”

Burnunu kırıştırdı. “Hayır. Aslında hiç hoşlanmam.”

“Hoşlanmaz mısın... Pardon?”

“Evet, sadece bana göre değil.”

“Ben... Vay canına. Şu anda söyleyecek bir şey bulamadım.”

*İç kısmında vanilya kreması, üzerinde ise genellikle çikolata glazürü ile olan bir donut çeşididir.

TEK VURUS

“Anlamadım?”

“Tamam, önemli değil. Sanırım. Belki.” Ellerimi direksiyona vurdum. “Hayır, hayır. Aslında önemli. Yani... nasıl? Nasıl? Hokey...”

“Eh.”

“Eh mi? *Eh?*” Başımı salladım. “Sana hokeyi sevdireceğim. Göreceksin.”

“Deneyebilirsin ama pek sanmıyorum.”

“Kız kardeşin de öyle demişti, şimdi haline bir bak. Geçen sezonki maçların en az yarısında yüzünü boyadığından eminim.”

“Çünkü o deli.”

“Sen değil misin?”

“Hayır.”

“Hımm. Oysa müziğin sesi çok yüksek diye birisine yumruk attığını hatırlıyor gibiyim. Bunun delilikten sayılacağına oldukça eminim.”

“Eğer haklı bir sebebi varsa sayılmaz.”

Sıntarak başımı salladım ve yola odaklandım. Hastaneye çok uzak olmadığımızdan kısa süre içerisinde otoparka geldik. Geç kalacağından endişeleniyordu ama otuz dakika erken gelmiştik.

Motoru kapatıp pencereden dışarıyı izleyen Hollis'i inceledim. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve kaşlarının ortasında şu anda ne kadar derin düşüncelere dalmış olduğunu belli eden kırışıklıklar vardı.

Uzanıp alnındaki çizgilerin üzerinde parmağımı gezdirmek, endişeleri ve şüpheleriyle birlikte hepsini yok etmek istiyordum. Ama ona dokunursam, duramayacağımdan korkuyordum.

Sessizce, “İyi misin?” diye sordum.

Sanki burada olduğumu unutmuş gibi hafifçe yerinde sıçradı sonra boğazını temizledi. “Evet. Sadece... Üzgünüm. Dalmışım.”

“Ne düşünüyordun?”

“Dürüst olmak gerekirse, her şeyi. Donutların tadının ne kadar güzel olduğunu. Doktor randevusunu. Sen profesyonel bir hokey oyuncusuyken ve yılın yarısında uzakta olacakken birlikte nasıl çocuk yetiştireceğimizi. Tüm hayatımızın nasıl değişeceğini. Sadece... her şeyi.” İç çekip yarısını yediği donutu kutuya koydu, şimdiden yorulmuşa benziyordu.

Anlıyordum, kabullenmesi çok zordu.

“Bunları şimdiden düşünmemize gerek yok. Hâlâ zamanımız var. Bence şu anda, birbirimizi daha iyi tanımaya odaklanmalıyız.”

Homurdandı. “Doğru. Çünkü yatak odası dışında birbirimizi pek tanımıyoruz, değil mi?”

“Açıkkçası ben yatak odasının birini tanımak için oldukça iyi bir yer olduğunu düşünüyorum.”

“Evet, senin bu konu hakkındaki düşünceni oldukça iyi biliyorum.”

Gülümsedi ama üzgün olduğu belliydi, bu *beni* de üzdü. Bir sürü şey için endişelendiğinin farkındaydım -ben de endişeleniyordum- ama bugünü, ileride yaşayacaklarımızın stresiyle geçirmek istemiyordum.

Dikkatini farklı bir konuya çekmek için, “Bana bugünkü randevudan bahset,” dedim. “Ne yapacaksınız?”

“Bebegin kalp atışlarını duyacağız.”

Koltuğumda dikleştim. “Öyle mi?” Başını salladı. “Bu yüzden mi gerginsin?”

Tekrar başını salladı “Evet. Ben sadece... korkuyorum. Endişeliyim.”

“Ne konuda?”

“Hiçbir şey duyamamak konusunda.”

Sikerler, ona dokunmama kuralı umurumda değildi. Ona hemen şu anda dokunmam gerekiyordu. Uzanıp Hollis’in elini kavrayıp parmaklarımızı birleştirdim. İlk başta şaşırdı fakat kısa süre içerisinde rahatladı. Omuzları çöktü, sanki ona dokunmam omuzlarındaki yükü hafifletmiş gibi koltuğunda geriye doğru yaslandı.

Böyle bir şeyin olabileceği aklımın ucundan dâhi geçmediği için şimdi düşününce kötü hissetmiştim. Bunun olabileceğini düşünmek bile beni fazlasıyla üzmüştü ki buna çok şaşırdım.

Celine ile yaşananlardan sonra kendime duvarlar örmüş-rüm. Ciddi olabilecek her şey hakkında *bir sürü* duvar... İlişki yoktu. Gelecek vaatleri yoktu. Hatta ertesi sabah birlikte kah-valtı etmek bile yoktu çünkü bu beklenti yaratırdı ve benim bu beklentileri karşılamak gibi bir niyetim yoktu.

Hollis ile tanıştığımdan beri ördüğüm bu yüksek duvarlarda çatlaklar oluştuğunu hissetmiştim. Ama bu çatlak, içlerindeki en büyüğü olabilirdi.

Tam da şu anda bu bebeği ne kadar istediğimi düşündüm. Bu bebeği *gerçekten* çok istiyordum. Doktorun odasına girip bebeğin kalp atışlarının olmadığını duymak istemiyordum.

“Süper. Şimdi *sen* de korkmuş gibi görünüyorsun.”

Dürüstçe, “Korkuyorum,” diye itiraf ettim. İtirafım karşısında ağzını şaşkınlıkla açtı. “Ama endişelenecek bir şey olmadığını da biliyorum. Oraya gideceğiz, bebeğimizin kalp atışlarını dinleyeceğiz ve her şey güzel olacak.”

“Nereden biliyorsun?”

“Sadece biliyorum. Ve eğer yanılırsam, bana tekrar vurmana izin vereceğim. Bunu yapmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum.”

“Of,” diye sızlandı. “Senden bir bebeğim olacağına inanmıyorum.”

“Ama bu oluyor. O yüzden inansen iyi edersin, tatlım.” Göz kırptığımda gözlerini devirdi ama dudaklarındaki gülümsemeyi yakalamıştım. “Hadi, gerçekten geç kalmadan önce içeri girelim.”

Kapımı açtım ama dudaklarından ismim döküldüğünde duraksadım.

“Hey, Cameron?”

Tekrar ona döndüm. “Hımm?”

Kararsızlıkla bana baktı.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece bana bakmaya devam etti.

Ve nihayet konuştu. “Seninle olduğu için mutluyum.”

Boğazımın düğümlenmesinden, gözlerimin dolmasından hoşlanmamıştım. Sözleri karnıma inmiş bir yumruk gibiydi ve asla böyle bir şey söylemesini beklemiyordum.

Boğazımı temizledim, dudaklarımı ıslattım.

“Ben de seninle olduğu için mutluyum, Hollis.”

Buzun üzerindeki gruba bakarken göğsüm gururla kabardı.

Harika görünüyorlardı. Hazır görünüyorlardı.

Şu anda Florida’yla yaptığımız hazırlık maçında üç bir öndeydik ve patenlerim buza değdiği anda ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu anlamıştım. Buzun üstünde; ait olduğum yerde olmak, kafamı toplamak ve uğruna yaşadığım oyuna odaklanmak.

Collin, gözlerini incelediğim şeye çevirerek, “Oldukça güçlü bacakları var,” diye yorum yaptı.

Miller yanımdan hızlıca geçerken, “Aferin, Miller!” diye bağırdım. Koç bu sezon onun üzerinde yeni bir strateji deniyordu

ama oldukça iyi ve etkileyici görünüyordu. “Bu enerjiyle devam edersen, bu sezon çok iyi olacak.”

Rhodes, “Gerçek bir kaptan gibi konuştun,” dedi. Etrafına bakıp kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olduktan sonra bana doğru eğildi. “Koç’a söyledin mi?”

Başımı sallayıp bakışlarımı eskiden bir fedai^{*} olduğunu zihnimde canlandırmakta güçlük çektiğim göbekli, kısa boylu adama çevirdim. “Henüz söylemedim.”

“Sezon başlamadan önce söylemelisin.”

Haklıydı. Öyle olduğunu biliyordum.

Sadece Koç’un ofisine girip, “*Hey, kız arkadaşşıma hamile olduğu için evlenme teklifi ettiğimi, düğün planlamaya başladığımızı sonra hamile olmadığının ortaya çıktığını ve işlerin biraz karıştığını hatırlıyor musun? Şey, bu sefer tek gecelik bir ilişki yaşadım ve kız gerçekten hamile kaldı. Ah, bu arada, Nisan ayında doğum yapacak,*” demeye pek istekli değildim.

Çok öfkelenenecekti.

“Söyleyeceğim.”

Collin sessizce, “Harper işlerin iyi gittiğini söyledi,” diye devam etti. Bir yandan da gözlerini buzdan ayırmadan olup bitenleri izliyordu.

Rhodes, “Ryan da onunla doktor randevularına gittiğini ve dün bebeğin kalp atışlarını dinlediğinizi söyledi,” diye ekledi.

“Ağladığını duydum.”

“Ağlamadım,” diye yalan söyledim çünkü Hollis’i eve bıraktıktan sonra yolda ağladığımı, kahrolası mezarıma girene kadar saklamayı planlıyordum. Bu yüzden kendimi aptal gibi hissetmiştim ama hâlâ bunun yaşandığı gerçeğini kavrayamıyordum.

^{*}Orijinali “enforcer” olan bu terim, rakibin gözünü korkutan ve gerektiğinde sert mücadelede yer almak üzere görevlendirilen oyuncularını ifade etmektedir.

Celine bana hamile olduğunu söylediğinde durum daha farklıydı. O dönemde, aylardır birlikteydik ve ilişkimizin daha başındaydık. Deneyimleyecek ve keşfedecek çok şeyimiz vardı ama birbirimize oldukça bağlıydık.

Ancak Hollis ile bambaşka bir boyuttaydık ve beni en çok korkutan şey de buydu.

“Bir bebek gibi ağladığını duydum,” dedi, Rhodes.

Ağlamıştım. “Siktir git.” Kaşlarımı çatırdı. “Dördünüzün tek yaptığı şey bu mu? Oturup özel hayatım hakkında dedikodu mu yapıyorsunuz?”

Collin, “Son zamanlarda yemek masasında en çok konuştuğumuz konu bu,” dedi. “Sonuçta, karımın ablasını hamile bıraktın. Bilirsin, o ve Harper sık sık konuşuyor.”

“İyi şeyler hakkında mı?” Şakacı bir tavırla sorsam da biraz ciddiye dim.

Hollis’in doğal halinin tüm bunlarla nasıl başa çıktığı kahrolası bir merak konusuydu. Ben bile bir an iyiyken bir an sonra ödüm kopmuş bir halde oluyordum. Ve ben bu kadar karmaşık bir ruh halindeyken, onun tüm bu hormonların etkisiyle nasıl hissettiğini hayal dâhi edemiyordum.

Collin, bana cevap verme fırsatı bulamadan Koç bizi buza çıkardı. Rhodes ve Collin her zamanki gibi birlikte oynarken ben de tıpkı binlerce kez çalıştığımız gibi pas almak için hızlıca yanlarından kaydım. Disk tam olarak istediğim yere geldiğinde Smith’e pas attım. O da Florida’nın oyuncularıyla mücadele ederken diske hafifçe vurarak tekrar bana gönderdi.

Smith’e karşı savunma yapmaya o kadar odaklanmışlardı ki son ana kadar diskin bende olduğunu farkına varamadılar, vardıklarındaysa her şey için çok geçti. Diski kalecilerinin yanından geçirip gol attığımda tribündeki küçük kalabalık çılgına döndü.

TEK VURUS

Sopalar havaya kalktı, Smith kutlama için eldivenini benimkine vurdu.*

“İyi pastı, dostum.”

“Hayır. Hepsi senin sayende oldu.” Her zamanki gibi yetenekleri konusunda oldukça alçakgönüllü davranıyordu ama hepimiz, bu azmi olmasa bu yaşında hâlâ NHL’de oynamaya çağını biliyorduk.

Banka oturarak soluklandık ve bir sonraki tur için hazırlandık.

Collin gözlerini savunma oyuncularından ayırmayarak bana doğru eğildi ve “Hey,” dedi. “Az önce bir şey sormuştun. Senin hakkında söylediklerinin iyi mi yoksa kötü mü olduğu konusunda.”

“Evet?”

“İyilerdi, dostum.”

Bunu duymaya düşündüğümünden daha fazla ihtiyacım vardı.

“İyi. Bu... iyi.”

“Ama yemin ederim, eğer onu incitirsen seni öldürürüm.”

Ne kadar ciddi olduğunu anlamam için bana bakmasına gerek yoktu.

“Böyle bir planım yok.”

Ve bu gerçektir.

Dokunmadığın şeyi incitemezdin.

*Eldivenini takım arkadaşının eldivenine vurmak, galibiyetin sevincini ve birbirlerini tebrik etmeyi ifade eden, hockey oyuncuları arasında kullanılan yaygın bir ritüeldir.

BÖLÜM II

Lowell

Bugün Koç'a söyledim.

Hollis

Çıldırdı mı?

Lowell

Sadece doğum tarihi hakkında.

Hollis

Doğum tarihinin neyi varmış?

Lowell

Gerçekten hokeyle ilgili bu bilgisizliğin hakkında konuşmamız gerek.

Lowell

Nisan'da eleme maçları var.

TEK VURUS

Hollis

Ah. Pekl bunlar önemli mi?

Lowell

Hollis

Şaka yapıyorum!

Hollis

Önemli olduğunu biliyorum
çünkü bu maçlar Super Bowl*
şampiyonunu belirler.**

Lowell

Buna... buna devam edemem.
Sadece yapamam.

Hollis

Ne? Bir sorun mu var?
kırpıkların kırıştırır

Lowell

Şu anda bana sataştığını
biliyorum ama kelimeler acıtır,
Hollis. Çok ama çok acıtır.

*Super Bowl, ABD'de her yıl düzenlenen National Football League'in (Amerikan Ulusal Futbol Ligi) şampiyonluk maçıdır.

**Kadın karakter burada NHL'in Stanley Kupası Finalleri ile NFL'in Super Bowl şampiyonluk maçı etkinliklerini bilinçli olarak yanlış söyleyerek erkek karakteri sınırlendirmeyi amaçlamıştır.

TEAGAN HUNTER

Lowell

Bebek doğmadan önceki tek
amacım sana hokeyi sevdirmek
olacak.

Hollis

Göreceğiz.

Lowell

Nasıl hissediyorsun?

Hollis

İyi.

Lowell

Sadece iyi mi?

Hollis

İçimde büyüüp tüm enerjimi
tüketen ve beni hormonal bir
manyağa dönüştüren bir insan var.

Hollis

SENCE NASIL HİSSEDİYORUM?

TEK VURUŞ

Lowell ...

İyi.

Hollis ...

Gerçekten beni her gün kontrol etmene gerek yok.

Lowell ...

İçinde büyüüp tüm enerjini tüketen ve seni hormonal bir manyağa dönüştüren BENİM insanım.

Lowell ...

Gerçekten seni kontrol etmeyeceğimi mi düşündün?

Hollis ...

Of. İyi. Anladım.

Lowell ...

Teşekkür ederim. Ayrıca rica ederim.

Hollis ...

Ne için rica ediyorsun? İçimdeki uzaylı için mi?

Lowell ...

Evet. Ama aynı zamanda seni kontrol ettiğim için.

Hollis

Lütfen. BANA iyilik yapıyormuşsun gibi DAVRANMA. Bu tamamen senin hatan.

Lowell

İkimizin.

Hollis

Lowell...

Hollis

Lütfen. Yorgunum. Bugün daha fazla tartışamam.

Lowell

Sadece bana midemde biraz yemek tutup tutamadığın konusunda bilgi verir mısın?

Hollis

Doktor bir sorun olmadığını ve endişelenmemem gerektiğini söyledi.

Lowell

Tamam. O zaman ben İkimizin yerine de endişeleneceğim.

TEK VURUS

Lowell ...
Sadece bana mesaj at, seni
inatçı kadın, anlaştık mı?

Hollis ...
İyi.

Lowell ...
İyi demekten vazgeç.

Hollis ...
Tamam_

Hollis ...
İyi.

Lowell ...
Calllope.

Hollis ...
Hayır.

Lowell ...
Güzel.

TEAGAN HUNTER

Lowell

O isimden nefret etmiştim.

Hollis

O zaman neden öneriyorsun?

Lowell

Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim.

Hollis

Fikirlerden bahsetmişken...

Hollis

Paige'e ne dersin? *

Lowell

Ben... pek sevemedim.

Hollis

göz deviren emoji

Hollis

Tabii ki sevmedin.

*Orijinal metinde *aynı fikirde olmak* anlamına gelen "on the same page" ifadesi kullanılmaktadır. "Paige" ismi ile "page" kelimesinin telaffuzlarının benzerliğinden yola çıkarak karakter aklına *Paige* isminin geldiğini belirtmektedir.

TEK VURUS

Lowell

Bu hafta sana en az beş isim önerdim ve ilk kez önerdiğin bir ismi reddettiğimde aldığım cevap TABİİ Kİ mi oluyor?

Lowell

Ayrıca net bir şekilde hayır demediğimi belirtmek isterim. Sadece pek sevmemediğimi söyledim.

Hollis

Bu da aslında hayır anlamına geliyor.

Lowell

göz kırpar

Hollis

daha hızlı göz kırpar

Lowell

daha sert VE hızlı göz kırpar

Hollis

Hamile bir kadınla tartışmanın gerçekten çok kaba bir davranış olduğunu biliyorsun, değil mi? Bebek için strese sebep olabilir.

Lowell

Kızımızı bu konuya karıştırma.

Hollis

Ya da oğlumuzu.

Hollis

Cinsiyetini henüz bilmiyoruz.

Lowell

Kız olacak. Hissedebiliyorum.

Hollis

Ah, öyle mi? Hissedebiliyor musun?
Senin içinde olmamasına, tüm neşeni ve
rahatını bozmamasına rağmen mi?

Lowell

Birileri biraz dramatik
sanırım, değil mi?

Lowell

Sana yemek sipariş etmem
neşeni yerine getirir mi?

Hollis

Beni yalnız bırakman
neşemi yerine getirir.

TEK VURUS

Hollis

Ayrıca, çızburger sipariş et.

Lowell

Hâlâ kızgın mısın?

Hollis

Evet.

Lowell

Neden?

Hollis

SALATA, LOWELL. Bana salata sipariş etmişsin. Bu çok... yanlış. Pek çok açıdan.

Lowell

Birincisi, salata sipariş ettim çünkü geçen akşam telefonda konuşurken kilo aldığından şikâyet eden SENDİN.

Lowell

İkincisi, bebekler hakkında bir kitap okuyordum ve kitapta yağlı yiyecekler tüketmenin pek de iyi bir fikir olmadığı yazıyordu. Sindirimi zormuş. Yani, sana bir iyilik yaptım.

TEAGAN HUNTER

Hollis

O zaman bana bir yıllık daha yap
ve bir daha bana yıllık yapma!

Lowell

Bu sence de oldukça garip
bir istek, değil mi?

Hollis

Sana, senden hoşlanmadığımı
söylediğim zamanı hatırlıyor musun?

Lowell

Evet.

Hollis

Nasıl olduysa bugün senden
daha da fazla hoşlanmıyorum.

Lowell

Bunu arabaya servis yapan bir yere
rastlayıp sana dondurma almadığımda
hatırlayacağım.

Hollis

Buna cesaret edemezsin.

Lowell

Üzgünüm. Mesaj yazamıyorum.
Yemek siparişi vermekle meşgulüm.

TEK VURUS

Hollis

Kapa çeneni ve bana çikolata al.

Hollis

HAYIR! Dondurma.

Hollis

Bekle. Çikolata.

Hollis

Lowell?

Lowell

Bu bir otomatik mesajdır. Ulaşmaya çalıştığınız kişi şu anda arabaya servis yapan bir yerden sadece kendisi için sipariş ettiği dondurmayı bekliyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyin.

Hollis

Senden nefret ediyorum.

Lowell

Sen öyle san.

TEAGAN HUNTER

Hollis

Bu akşam kaybetmeniz
kötü oldu.

Lowell

Maçı izledin mi?

Hollis

Hayır. Harper izledi.

Hollis

Ben de tesadüfen oradaydım.

Lowell

Kesinlikle izlemişsin.

Hollis

İzlemedim. Hokeyi sevmiyorum
bile, unuttun mu?

Lowell

Sözünü geri al.

Hollis

Çok sıkıcı.

Lowell

Hollis...

TEK VURUS

Hollis

Ve yavaş.

Lowell

Yavaş mı? Dalga mı geçiyorsun?
Yaşadığım bölgedeki azami hız
sınırından daha hızlı kayabiliyorum!

Lowell

Hokeyden nefret eden birinden
bebeğim olacağına inanamıyorum.
Kendimden utanıyorum.

Hollis

Hayır, utanmıyorsun.

Lowell

Haklısın. Ama utanmalıyım.

Lowell

Bebeğimizizin bir çift bebek
patığı büyüklüğünde olduğunu
biliyor muydun?

Lowell

Onlar her ne ise...

TEAGAN HUNTER

Hollis

Yine bebek sitelerine mi bakıyorsun?

Lowell

Evet. Orada olamadığım için neler yaşadığını öğrenmek istedim.

Hollis

Bu... aslında oldukça tatlı.

Lowell

Biliyorum.

Lowell

Ayrıca, hâlâ ortalama bir sikten daha küçük ama Miller'a bebeğin ona hızlıca yetişeceğini söylemem gerek.

Hollis

Şey... anlamadım?

Hollis

Penisten mi bahsediyorsun?

Lowell

Evet.

TEK VURUŞ

Hollis

Az önce çocuğumuzu bir penisle
mı karşılaştırdın? PENİS?

Lowell

Tekrardan, evet.

Hollis

Nasıl... Ne... Neden ortalama
bir sığın boyutunu biliyorsun?

Lowell

Tüm erkekler içgüdüsel
olarak bilir.

Lowell

Bu bizim olayımız. Güven bana.

Lowell

Hazır bahsetmişken... Dick* ismi
hakkında ne düşünüyorsun?

Hollis

Sözümü geri alıyorum.
Tatlı değilsin.

* (İng.) Sık

TEAGAN HUNTER

Lowell

Sanırım Richard** da seçeneklerimiz arasında değil, değil mi?

Lowell

Hollis?

Lowell

İyi. Susacağım. Ama bunu yapmak gerçekten ZOR* olacak.

Hollis

Kasıklarını tekmeleyemeyeceğimi sanıyorsan, yanıyorsun.

Lowell

Ah, bana acı çektirmekten ne kadar keyif aldığının farkındayım.

Hollis

Güzel. Bir dahaki sefere çocuğumuzu bir penisle karşılaştıracakken bunu hatırla.

*"Richard" adının kısaltması olarak genelde "Dick" kullanılmaktadır.

**Türkçe anlamı "zor" olan "hard" kelimesi aynı zamanda "sert" anlamına gelmektedir. Karakter, sertleşmekle ilgili cinsel bir şaka yapmıştır.

BÖLÜM 12

İlk profesyonel hokey maçın için heyecanlı mısınız?”

Yakın zamanda bunu ona itiraf edeceğimden değildi ama Lowell’ın bebek doğana kadar bana hokeyi sevdirme projesi tahmin ettiğimden daha hızlı ilerliyordu.

Yine de bunda, Harper’ın ondan daha çok payı olduğunu düşünüyordum. Bana tüm hazırlık maçlarını izlettiriyor, her şeyi tek tek açıklıyordu. Hâlâ tam olarak anlamasam da izlemesinin oldukça keyifli olduğunu kabul edebilirdim.

“Ben... sanırım?”

Büyük, neredeyse boş olan arenaya kocaman gözlerle baktım. Çoğu kişi ısınma turları başlamadan ortalıkta geziniyor, yiyecek ve bira alıyordu. Burası çok büyüktü, birazdan yirmi bin çığlık atan hokey taraftarıyla dolacağına inanamıyordum.

Hormonlarımı kontrol altında tutabildiğim için kendimle gurur duyuyordum çünkü sadece bir kez arkasında LOWELL ve 55 yazan, siyah saçları iki yandan örgülü küçük bir kızı görüp ağladığım için tuvalete gitmek zorunda kalmıştım. Çok tatlıydı ve o an düşünebildiğim tek şey şuydu... *Benim de böyle bir kızım olabilir.*

Kız kardeşim, “Sadece maç başlayana kadar bekle. O zaman tamamen bayılacaksın,” dedi. “Ben de hiç ilgimi çekeceğini düşünmemiştim ama şimdi bayılıyorum.”

Kocası oynadığı için bu kadar sevdiğini söylemek istedim ama kendimi tuttum.

Ryan, “Ve seni çok azdıracak,” diye ekledi. “Hem de inanılmaz derecede. Muhtemelen cinsel açlığın tavan yapmıştır. Bu yüzden, maç bittiğinde erkeğinin üstüne tırmanmak isteyeceğine bahse girebilirim.”

Cinsel açlığımın tavan yapması konusunda haklı olması beni biraz şaşırtmıştı. Bu hafta, en az dört kez gördüğüm gerçekçi seks rüyaları yüzünden uyanmışım. O kadar gerçekçilerdi ki her seferinde kendimi boşaltmak zorunda kalmışım, yoksa tekrar uyumamın imkânı yoktu. Bazı kadınların hamilelik döneminde cinsel arzularının artabileceğini söylediklerini duymuştum ama *bu kadarını* beklemiyordum.

Tıpkı rüyalarımın başrolünün Lowell olmasını beklemediğim gibi. *Ah* ama olmuştu...

İşin en sinir bozucu kısmı ise rüyalarım ne kadar ateşli olursa olsun, gerçeğiyle kıyaslandığında yine de sönük kalıyordu. Ve buna her gün katlanmam gerekiyordu.

“O benim erkeğim değil.”

Ryan ve Harper sırtışlarını gizleme gereği duymadan birbirlerine baktılar.

Gülümsemelerinden rahatsız olarak, “O benim erkeğim değil,” diye tekrar ettim. “Aramızda ne samimiyet ne de başka bir şey var. Sadece arkadaşız.”

“Vajinanın bu duruma üzüldüğüne eminim. Onun sikiyle doyurulmanın hoşuna gideceğine bahse girerim.”

Harper, “Ryan!” diye tıslayıp kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı.

“Üzgünüm. Beni dinleme. Hokey *beni* azdırıyor ve hamile olan ben bile değilim. Sadece çok...” Omuzlarını salladı “*Ateşli.*”

Harper, “Maçlar sırasında hep böyle oluyor,” diye açıkladı. “Onun ve Rhodes’un maçlardan sonra tavşanlar gibi düzüştüğüne eminim.”

“Bu kesinlikle doğru ama sen de Collin ile aynısını yaptığın halde burada durup beni yargılamaya cüret etme.”

Harper’ın yanakları kızardı ancak aksini iddia etmedi.

“Seks hakkında konuşmayı kesebilir miyiz, lütfen? Ryan haklı, şu anda libidom tavan yapmış durumda ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. O yüzden susun.”

“Neden yapabileceğin hiçbir şey yok?”

Karnımı işaret ettim. “Acaba neden?”

“Yani?”

“Kim hamile bir kadınla yatmak ister ki?”

“Şey, muhtemelen bebeğin babası.”

Burnumu kırıştırdım. “Lowell ile yatmayacağım.”

“Neden? Seni hamile bırakmasından mı korkuyorsun?”

Gözlerimi devirdim. “Hayır. Onunla beni hamile bıraktığı için yatmayacağım.”

Kafası karışmış gibiydi. “Tamam...” diyerek kelimeyi uzattı.

İç çektim. “Onunla yatamam çünkü birlikte değiliz, Harper. Evet, beni hamile bıraktı ama sevgili falan değiliz.”

“Neden olmadığınızı söyle.”

“Çünkü ciddi şeylerle ilgilenmiyor.”

“Bebek sahibi olmanın oldukça ciddi bir şey olduğunu söyleyebilirim, Hollis.”

“Haklısın. Öyle ama bu planladığımız bir şey değildi. Hatta birbirimizi bir daha görmememiz gerekiyordu.”

“Ama şimdi tekrar görüşmeye başladınız ve onun bebeğine hamilesin.”

“Evet...”

“O zaman, birbirinizle yatıyor olmanızda abartacak ne var? Hamileyken başkalarıyla yatmayı planlamıyorsun, değil mi?”

“Hayır! Tabii ki planlamıyorum!”

“Tamam. O halde...”

“O halde ne?”

Ryan, “O halde yapabiliyorken o sike binmelisin,” dedi.

Harper başparmağıyla Ryan’ı işaret etti. “Evet, aynen onun dediğinden.”

“Ben... Tamam. Bunu düşüneneceğim.”

Elbette düşünmeyecektim. Lowell ile ilişkimiz ya da bebeği tam olarak nasıl büyüteceğimiz hakkında konuşmamıştık ama buna gerek olduğunu düşünmüyordum. Başından beri netti; ilişki istemiyordu. Zaten bir kere kendini hazır olmadığı bir durumun içine sokmak gibi bir hata yapıp incinmişti. Aynı hatayı yeniden yapmazdı.

Kalabalıktan gelen bağırış sesleri dikkatimizi çekti. Comets, kalecilerinden başlayarak sırayla ısınma turları için gelmeye başlıyordu. Teker teker buza adımlarını atıp pistin bize en yakın tarafında daireler çizerek kaydılar.

Collin ve Rhodes neredeyse anında oturduğumuz yerin önüne gelmişlerdi. Harper ve Ryan’ın, üzerlerinde kocalarının forma numaralarıyla onları hayran kızlar gibi desteklediklerini izlemek kesinlikle çok sevimliyd.

Aniden içimde bir kıskançlık duygusu belirdi. Bunun ne anlamı geldiğini ya da nereden çıktığını bilmiyordum, o yüzden hızlıca bu histen kurtularak hiç yaşanmamış gibi davrandım ve ilgimi buza çevirdim.

Dikkatle izledim, olan biten her şey tarafından büyülenmiştim. Bir yandan maç için ısınırken bir yandan da camlara vuran, pankartlarla, çığlıklarla ve başka şeylerle dikkatlerini

çekmeye çalışan insanları nasıl görmezden geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu nasıl başardıklarından emin değildim ama etkileyiciydi.

Lowell'in formalı halini sadece fotoğraflardan gördüğüm için denesem de hangisi olduğunu anlayamayacağımı düşünüyordum. Ancak buza adımını attığı anı hemen fark ettim çünkü Comets taraftarları kaptanlarını gördükleri anda çıldırdılar.

Fakat o kimseyle ilgilenmedi.

Hayır.

Bana baktı.

Hatta, bana doğru kaydı ve hoşuma gitmeye başlayan o aptal sırtışıyla camın önünde durdu. Başını eğerek tek bir şey sordu; *İyi misiniz?*

Kafamı salladım. Maça odaklanması gerekirken bebek ve benim için endişelenmesi hoşuma gitmişti.

Cevaptan memnun olmuş gibi sırtışı genişledi. Gözleri bedenimde gezinip tekrar yüzümü bulmadan önce memelerimde ve karnımda -ikisi de büyümeye başlamıştı- oyalandı. Bakışları koltrugumda kıpırdanmamı sağlamıştı.

Sopasının ucuyla cama iki kez vurduktan sonra kayarak uzaklaştı.

Üzerimdeki bakışları hissedebiliyordum. Bana dik dik bakan Harper'a döndüm.

"Ne?"

Gülüp dikkatini tekrar buza çevirmeden önce başını yavaşça salladı.

Bir yandan da mırıldandığını duymuştum. "Sadece arkadaşmış, görüm."

Ryan haklıydı.

Çok ama çok haklıydı.

Bitiş zili çaldığı anda kendimi daha önce hiç olmadığı kadar azgın hissediyordum. Yetişkin adamların bir diskin peşinde kayıp birbirleriyle çarpışmasına izlemek hiç de seksi olmamalıydı. Öte yandan... öyleydi.

Çok ama *çok* seksiydi.

Ryan eliyle kendini serinletirken, “Şey...” dedi. “Bu oldukça iyiydi.”

Güldüm çünkü ben de *aynı* şeyleri hissediyordum.

Harper, “Slapshots’a gidecek miyiz?” diye sordu.

“Slapshots da ne?”

“Hemen köşedeki küçük bar. Her açılış maçından sonra oraya gitmek gibi bir gelenekleri var,” diye açıkladı, Ryan. “Oraya yürüyebiliriz. Çocuklar da tüm bu karışıklık biter bitmez bizimle orada buluşacak.”

Ve yürüdük. Birkaç blok öteye gittikten sonra bir masaya yerleştik. O sırada ben de “karışıklık” dedikleri şeyin aslında maç sonrası röportajları, hızlı bir antrenmanı -ki bu beni şok etmişti- ve oyun sırasında neyin doğru neyin yanlış olduğunun gözden geçirilmesini kapsadığını öğrenmişim.

Maçın skoru 5-1 olduğuna ve peş peşe on beşinci açılış maçını kazandıklarını düşünürsek, doğru giden birçok şey olduğunu söyleyebilirdim.

Slapshots’a geldikten kısa bir süre sonra çocuklar da içeri girdi. Geldiklerini gören herkes tezahürat yapıp ardından kendi içkilerine odaklandı. İstedikleri gibi takılabilecekleri ve çoğunlukla rahatsız edilmeyecekleri bir yerlerinin olması hoşuma gitmişti.

Barmen, çocuklar daha oturamadan zaten ne isteyeceklerini biliyormuş gibi bir sürü bira getirdi.

“Hey, Rod. Fırsat bulunca limonlu soda da getirebilir misin?”

Kafası karışmış gibi görünüyordu ama Lowell başıyla beni işaret edince anladı, kafasını sallayıp içeceği getirmeye gitti.

Lowell yanımdaki boş koltuğa otururken, "Teşekkürler," dedim. Bir yandan da ne kadar güzel görüldüğünü ve koktuğunu görmezden gelmeye çalışıyordum. Şapkasını ters çevirmişti, üzerinde bir kot ve göğsünde #55 yazan bir tişört vardı. Sadeydi ama bu akşam kazanmanın verdiği o özgüven ve enerjiyle, on kat daha çekici görünüyordu.

Ya da belki de ben çok azgındım.

Cevap olarak göz kırptığında yüzüm kızardığı için elimle kendimi serinletmeye çalıştım.

"İyi misin?"

"Evet, sadece... sıcakladım. Ve biraz da yorulдум."

"Uzun kalmamıza gerek yok, sadece bir bira içeceğim sonra gidebiliriz. Bir de bu gece bana gelmek ister misin diye soracaktım. Sadece... bilirsin işte... kontrol etmek, bebek için her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmak için." Hepsini hızlıca söylemişti. "Ama eğer çok yorulduysan-"

Anında, "Yorulmadım," diye cevap verdim. "Demek istediğim, çok yorulmadım. Bu kulağa... iyi geliyor. Güzel."

"İyi. Güzel." Sırıttı. "Tamam."

Ve tam olarak söylediği gibi yaptık.

Lowell masadan kalkmadan önce bir bira içti ve ardından elini bana doğru uzattı. "Hazır mısın?"

Başımı sallayıp elini tuttum, sandalyeden kalkmama yardım etmesine izin verdim. Elimi bırakmadığı gerçeğini de görmezden gelmek için çabaladım.

Masadakilere, "Biz çıkıyoruz," diye haber verdi.

Miller dudağım büzerek, "Aa, şimdiden mi?" diye söylendi. "Yuh."

"Üzgünüm. Kızlarımı eve götürmem gerek. Yorgunlar."

Harper onun sözleriyle neşelendi. “Kızlar mı?!”

“Ona aldırış etmeyin. Henüz cinsiyetini bilmiyoruz. Sadece o, kız olduğunu düşünüyor.”

Lowell, “Çünkü öyle,” diye ısrar etti.

Onu görmezden geldim. “Cinsiyetini öğrenmek için yirminci haftaya kadar beklemeye karar verdik.”

Collin, “Ben paramı erkeğe yatırıyorum,” dedi.

Rhodes, “Hayır. Bence kız,” diye araya girdi.

Miller da, “Ben de kız diyorum,” diye dahil oldu.

“Sayıca üstünüz.” Lowell elini karnıma yerleştirdi. “Bunu duydun mu? Kız olsan iyi edersin yoksa cezalısin.”

Ona şaşkınlıkla bakakaldım.

Bu karnıma dokunduğu ve bebekle konuştuğu ilk seferdi. Sadece toplum içinde olduğumuz için ve herkes bize hayretle baktığı için değil, aynı zamanda bunu çok rahat bir şekilde yapmıştı. Sanki bu onun için dünyadaki en doğal şeymiş gibi bana dokunmasına şaşırmıştım.

Bu doğallığı sevmiştim. Bu doğallığa bayılmışım.

“Ne?” diye sorduğunda hâlâ ona baktığımı fark ettim.

“Hiç.” Bakışlarımı ondan ayırıp gözyaşlarımın akması için çabaladım. “Hadi buradan gidelim.”

Lowell’in evi hayal ettiğimden çok daha gösterişsizdi. O, bir yılda benim hayatım boyunca görebileceğimden daha çok para kazanan bir NHL oyuncusuydu. Bundan dolayı evinin çok katlı, milyonlarca penceresi ve mermer zemini olan kocaman bir arazide olduğunu sanmıştım.

Öte yandan, yaklaşık iki dönümlük bir araziye kurulmuş güvenli bir sitede yaşıyordu, hiçbir ev lüks ya da gösterişli sayılmazdı. Sıradan insanların da yaşayabileceği bir siteydi.

Ellerimi yepyeni Audi' SUV'sinde" gezdirirken, "Yeni arabanı beğendim," dedim.

"Bebek için yeni bir tane alacağıma söz vermiştim."

Sırıttım, böyle bir söz verip tutması çok hoşuma gitmişti.

"Endişelenme, Fiona garajda güvenle duruyor. Onun için havanın bu akşam çok soğuk olduğunu düşündüm."

"Ah, harika. Onun için *çok* endişelenmiştim."

"Biliyordum."

Kısa bir garaj yoluna girip garajının açılması için düğmeye basarken bana sırıttı.

Belki de hokey oyuncularının paralarını neye harcadıklarını konusunda çok bilgisizdim çünkü garajda kesinlikle sadece kamyonetinin olmasını beklemiyordum.

Hayır, bir dakika... Köşede bir golf sopası da vardı.

Aracından indikten sonra beni mutfaktan geçirerek eve yönlendirdi. İçeri girdiğimizde akıllı lambaların birkaçı yandı, ilk fark ettiğim şey ise oturma odasının, geniş mutfağın her köşesinden görülebildiği bir açık konsept** sahip olmasıydı. Lacivert dolaplara, parlak siyah granit tezgâha rağmen mutfak oldukça aydınlık ve ferahtı. Gündüzleri daha da muhteşem göründüğüne emindim. Salonda bir koltuk, duvara monte edilmiş bir televizyon ve üzerinde ufak tefek eşyaların bulunduğu iki kitaplık vardı.

Her şey çok... sadeydi.

Ben etrafı incelerken, "Beklediğin gibi değil mi?" diye sordu.

"Hem de hiç," diye itiraf ettim. "Daha fazla altın renginin olacağını düşünmüştüm."

Güldü. "Ah, hayır. Gümüş rengini daha çok severim."

*Alman menşeli bir otomobil markası.

**Cip tipi bir araba.

***Bir mekânın iç tasarımında duvarların ve bölümlerin azaltıldığı veya tamamen ortadan kaldırıldığı bir tasarım yaklaşımını ifade eder.

Sırıttım. "Evin gerçekten çok güzel, Lowell."

"Teşekkür ederim. Övgülerin hepsini ben almak isterdim ama her şeyi bir tasarımcıya yaptırdım. Başka bir takımda oynama ihtimalime karşı çok pahalı olmayacak, basit ve şık bir şeyler istemiştım."

Böyle bir ihtimal aklımdan bile geçmemiştı. Uzaklara taşınabileceğı düşünceıı kalbimin hızla çarpmasına sebep oldu.

"Başka bir takımda oynama ihtimalin var mı?"

"Kariyerime tıpkı Sidney Crosby' gibi tek bir takımda kalarak devam etmeyi düşünüyorum ama bu, böyle bir ihtimalin olmayacağı anlamına da gelmiyor."

İçgüdüsel olarak elim bebeğimi böyle bir kalp kırıklığından korumak istercesine karnıma gitti.

Lowell elbette bunu fark etmişti.

"Beni takip et, sana göstermem gereken bir şey var."

En sondaki kapıya ulaşana kadar karanlık koridorda ilerledik. Merakla kaşlarımı kaldırdım.

"Bu durumu nasıl sürdüreceğimizi tam olarak konuşmadığımızın farkındayım -muhtemelen yapmamız gerekiyor- ama bir şey üzerinde çalışıyordum. Bilirsin... her ihtimale karşı."

Kapıyı açıp ışıkları yaktı.

Gördüklerime inanamıyordum, dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı.

Burası bir çocuk odasıydı.

Sıradan bir çocuk odası da değildi. Duvarları, özel olarak yapıldığı belli olan gece yarısı dağ manzarası çizimiyle kaplı çok güzel bir çocuk odasıydı. Mobilyalar açık gri rengindeydi ancak altın ve sarı renginde detayları da bulunuyordu. Odanın

*Sidney Crosby, profesyonel buz hokeyi oyuncusudur ve kariyerinin tamamını Pittsburgh Penguins takımında geçirmiştir.

TEK VURUS

ortasında yarısı kurulmuş bir beşik vardı ki bu da her şeyi kendisinin yaptığının bir kanıtıydı.

Tek bir detayı bile kaçırmak istemeyerek etrafı incelerken, “Tüm bunları sen mi yaptın?” diye sordum.

“Evet. Ben, şey, bana söylediğin günden beri bunun üzerinde çalışıyordum.”

Ne duymayı beklediğimi bilmiyordum ama bunu beklediğim kesindi.

“Sen... bunun üzerinde çalışıyordun?” Başını salladı. “Ama sen... demiştin ki... Sen...”

“Paniklemişim. Çok paniklemişim ama konuşmanın tek bir anında bile bebeği istemediğimi ya da onun hayatının bir parçası olmak istemediğimi söylemedim. Bunu *hep* istedim, her zaman da *isteyeceğim*.” Bana doğru bir adım atarak ellerini bu gece ikinci defa karnıma yerleştirdi. Eğilip gözlerimin içine baktı. “Bu *sonsuz* kadar sürecek, Hollis. Ve ben her anında burada olacağım.”

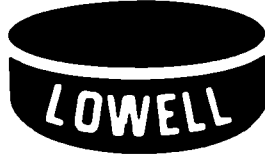
Bir.

İki.

Üç.

Dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce sadece üç saniye dayanabilmişim.

BÖLÜM 13

Hollis'e bu akşam bana gelmesini söylerken niyetim bu değildi. Ona hazır olduğumu, hazırlık yaptığımı göstermek istemiştim.

Bunun olmasını istememiştim.

Beni daha sert öpmeye başladı, sanki böyle öperse karşılık verecekmişim gibiydi. Karşılık veremedim çünkü beni öpmemesi gerekirken öptüğü son seferi düşünmeden duramıyordum.

Ellerimi kalçalarına yerleştirdiğimde bunu bir işaret olarak algılayıp kendini bana daha fazla bastırdı. Bir an için pes ederek onu en yakındaki duvara yaslayıp kucakladım. Dizimi bacaklarının arasına yerleştirdiğimde kendini bana sürterek inledi.

Bunun yanlış olduğunu ve yapmamamız gerektiğini bilmeme rağmen karşı koyamıyordum. Onu öpmek istiyordum. Kahretsin, onu çok fazla öpmek istiyordum. Bana hamile olduğunu söylediği akşam, onu barda otururken gördüğüm andan beri bunu arzuluyordum. O restoranda koşup onu kollarımın arasına almak, onu geride bıraktığım için kendimi affettirmek istemiştim ve o günden beri de onu öpmek istiyordum.

Yine de öpmedim çünkü şu anda konumuz bu değildi. Konumuz biz değil, bebektir.

Dudaklarımı çekerek ondan uzaklaştırmayı denediğimde beni tekrar öpmeye başladı ama onu sıkıca tutarak engelledim.

Parıldayan gözlerle kirpiklerini kırpıştırarak bana bakarken nefes alış verişleri hızlıydı. “Sorun ne?”

“Bu... Seni buraya bu yüzden getirmedim.”

“Çok tatlısın, gerçekten ama ben yetişkin bir kadınıym. Ve bunu istiyorum.”

“Ya ben istemiyorsam?”

Yüzü asıldı. “Hamile... hamile olduğum için mi?”

“Ne?! Hayır, hayır. Alakası *bile* yok. Hollis, sen...” *İnanılmazsın. Muhteşemsin. Cesursun.* “Hamile olduğun için değil.”

Bana baktı, gözleri hâlâ parlıyordu fakat bu sefer sebebi göz yaşlarıydı. Çenesi titrerken, “O zaman sorun ne?” diye sordu.

“Sadece...” Gözlerimi kapatarak alnımı onunkine yasladım. “Zaten şu anda bile bu fazla karmaşık.”

“Karmaşık olan ne?”

“Bu... *biz...*”

“Biliyorum.” İç çekti. “Biliyorum. Sadece... *sızlıyor.*”

Dudaklarından çıkan her şey doğrudan sikime bağlıymış gibi söylediği şeyi duyduğum anda daha önce hiç olmadığım kadar sertleştim. İstesem bile bunu engelleyemezdim.

“Lütfen, Cameron.” Kalçasını hareket ettirdi ve gözlerini kapayıp kendini kot pantolonla kaplı bacağıma sürttü. “Lütfen. Bir anlamı olması gerekmiyor. Sadece bir şeye ihtiyacım var. Her ne olursa.”

O bir şey ben olabilirdim.

İstediği her şey olabilirdim.

“*Sana ihtiyacım var.*”

Üç kelime. Üç kelime tüm sebeplerimi unutturmaya yetmişti.

Hiçbir şey söylemeden dudaklarımı onunkilere bastırdıktan sonra onu kollarıma alıp evin içinde yürümeye başladım. Yatak odama ulaşana kadar ne onu öpmeyi ne de yürümeyi bıraktım. Onu yatağıma yatırıp bacaklarının arasına yerleştiğimde bile dudaklarımı onunkilerden ayırmamıştım. Kendini bana sürtüp rahatlamak amacıyla inleyene kadar durmadım.

“Daha fazla,” diye yalvardı. “Daha fazlasına ihtiyacım var. *Lütfen.*”

Boynundan aşağı doğru öperek ilerlerken arkama yaslandım ve onu da kendimle beraber kaldırdım. Her ne kadar üstünde forma numaramı görmekten hoşlansam da daha fazlasını görmeye ihtiyacım vardı. Tişörtünü çıkararak bir kenara attım ve onu yavaşça yatağa doğru ittim. Kahverengi saçları etrafa yayılırken, gittikçe büyüyen memeleri sütyeninden taşıyordu.

Tek yapabildiğim sadece bakmak oldu çünkü lanet olsun, muhteşemdi. Bu haliyle de muhteşemdi. Daha ne kadar güzelleşeceğini ve karnındaki çocuğumun büyümesini izlemek için ne kadar sabırsızlandığımı düşünmeden duramıyordum.

Bu fikir o kadar hoşuma gitmişti ki onu tekrar öptüm; kelimelerle nasıl yapılacağını bilmediğim için dudaklarımla teşekkür ettim. Çok geçmeden kendini tekrar bana sürtmeye başladı, onu kısa süre içinde rahatlatmazsam patlayacağını biliyordum.

Boynundan aşağı doğru öperek daha sonra fazlasıyla vakit ayıracağıma söz verdiğim memelerine geçtim. Oradan da karnına öpücükler kondururken daha sonra ona da tapacağıma dair söz verip kotunun bel kısmına gelene kadar ilerledim.

Ve gülmeye başladım.

Gördüğüm şeye bakmak için doğrulurken, “Bu kadar komik olan ne?” diye sordu.

Göbeği pantolona sığmayacak kadar büyük olduğu için kotunun düğmesini tutan bir toka vardı. Çok komik ve sevimliydi.

Çekingen bir tavırla, “Ah,” diye mırıldandı. “O.”

“Evet, o.” Omuzlarım daha sert titremeye başladı.

Öfkeli bakışlarıyla beni itti. “Kapa çenen! Komik değil. Tüm güzel kodlarım yıkamadaydı ve bunun düğmesini bir türlü kapatamadım.” İnleyip beni tekrardan itti. “Sadece, unut gitsin.”

Yataktan kalkmaya çalışsa da üstünden çekilmedim.

“Çekil,” diye emretti.

“Hayır,” dedim ve göğsüme vurmaya başladığında bileklerini kavradım. Sırtı tekrar yatağa değene kadar onu ittikten sonra kollarını başının üzerine kaldırıp orada tuttum.

“Bırak beni, Lowell.”

“Ah, demek tekrardan Lowell oldum, ha?”

“Evet çünkü pisliğin tekisin.”

“Değilim.”

“Öylesin.”

“Değilim. Şimdi kıpırdamayı bırak.”

“Çok sinir bozucusun. Çok...”

Hakaretlerini onu öperek engelledim, inleyip tekrardan bana sürtünmeye başlaması sadece iki saniye sürdü. Aletim kotumun altında zonkluyordu ve sanırım benim de en az Hollis kadar rahadamaya ihtiyacım vardı.

Yine de henüz rahatlayamazdım.

Dudaklarından ayrılıp tekrar aynı yolu izleyerek boynundan aşağıya, memelerine ve karnına doğru ilerlediğimde inledi. Bu sefer sadece kotunun geçici düğmesini çözmek için durdum.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup bana baktı. Boğuk, şehvetli bir sesle, “Ne yapıyorsun?” diye mırıldandı.

“Seni tadıyorum.” Ona baktım. “Tadına bakabilirim, değil mi?”

Yutkunup dişlerini alt dudağına geçirip başını salladı.

Pantolonunu bacaklarından sıyırırken aceleyle bana yardım etmeye çalışmasına gülmemeye çalıştım ve tekrar bacaklarının arasındaki yerimi aldım. Ona itiraz etme fırsatı tanımayarak dilimi üzerinde gezdirdim.

Bedeni yatağın üstünde kıvrılırken, "Ahhh," diye haykırdı. "Tanrım, *daha fazla*."

Ona itaat ettim.

Dilimle amını ayırarak yalayıp emmeye başladım ve doyuma ulaşana kadar yüzümü becermesine izin verdim. Elleri saçlarımı kavrayıp beni istediği gibi yönlendirdi. Hayatımda hiç kullanılmaktan bu kadar memnun olmamıştım. Bacakları titremeye başladığında yaklaştığını anladım.

İki parmağımı yavaşça içine sokarken dilimi kullanmaya devam ettim. Parmaklarımı içinde büküğümde gelmesi için gerekenin bu olduğunu biliyordum.

Bacakları başımın yanında titredi ve dağılırken, "Cameron," diye inledi.

Parmaklarımı içinden çıkarıp tenine öpücükler kondurmadan önce bacaklarının titreyişinin durmasını bekledim. Hafifçe terlemişti, saçları darmadağın bir haldeydi. Bu hali bana birlikte olduğumuz ilk geceyi hatırlatmıştı ve bir an için keşke hiç çekip gitmeseydim diye düşündüm.

Sırtüstü yatmak için dönerken onu da yanımda sürükledim. Başını göğsüme yasladı ve memnun bir şekilde iç çekti.

"Bana beş dakika ver," derken sözleri uyku ve anlaşılmazdı.

Ne o beş dakika geldi ne de ben. Buna rağmen hayatımda hiç bu kadar tatmin olduğumu hatırlamıyordum.

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

Hollis ellerini kalçalarına koyduğunda gün geçtikçe daha da belirginleşen karnına uzun süre bakmamaya çalıştım.

Bakmak istemediğimden değildi -çok ama *çok* istiyordum- fakat çok uzun süre bakarsam, onu dairesindeki tezgâha yaslayacağımdan ve ona ne istersem yapacağımdan korkuyordum. İçinde çocuğumu büyüttüğünü bilmek göğsümde beklenmedik hislere yol açıyordu.

Hoşuma gidiyordu. *Fazlasıyla*.

Bu yüzden kahrolası her an buradaydım ve en son ne zaman kendi yatağımda bir geceden fazla vakit geçirdiğimi hatırlamıyordum.

“Gerçekten öğrenmek istemiyor musun?”

“Hayır.” Başını salladı, mutfakta gezinirken saçındaki gevşek topuz sallanıyordu. “Şaşırmak istiyorum. İstersen sen öğrenebilirsin ama ben öğrenmek istemiyorum.”

“Bunu beklemiyordum.”

“Neden?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Sadece bebek odasını tema, renkler ve bu tarz şeylerle tasarlamak gibi görkemli planların olduğunu düşünmüştüm.”

“Vardı.” Ne demek istediğini anlamadığım için başımı eğdim. “Demek istediğim, önceden,” diye belirtti. “Thad ile.”

Doğru. Eski kocası. Tam bir pislik olan ve yumruklamak istediğim eski kocası.

“Şimdi neden yok?”

“Ben... bilmiyorum. Belki de hokeyciler gibi batıl inançlarım falan var. Hayatım için planladıklarımın bunlardan hiçbirisi olmadığını göz önünde bulundurursak, neden bunu devam ettirmeyeyim ve sadece şaşırmaya devam etmeyeyim diye düşündüm.”

Son birkaç ayda yaşanan her şey o kadar çılgıncaydı ki Hollis'in boşanmasının üzerinden altı ay bile geçmediğini neredeyse unutuyordum. Bir yıl içinde mutlu bir evlilikten boşanmaya, oradan da neredeyse hiç tanımadığı bir adamdan hamile kalma evresine geçmişti. Bu süreçte nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum.

Zihinsel sağlığını olumsuz etkilemiş olmalıydı.

Yeni su doldurduğu bardağını masaya koyup koltuktaki yerini aldı ve tam bilgisayarını kucağına koyarken, "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordum.

Bugün maçıımız vardı ve son birkaç haftadır, piste gitmem gerekene kadar bu bizim rutinimiz haline gelmişti. Buraya geliyordum, koltukta uzanıyorduk. Bazen o çalışırken ben kitap okuyordum bazen de konuşuyorduk ama çoğunlukla birlikte vakit geçiriyorduk.

"Ne?"

"Bebegin kız olduğunu ve benim haklı çıktığımı görmek istemiyorsun."

"Peki, benim ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Ne?" diye tekrarlardım.

"Sanırım işlemem gerekiyor."

Dudaklarımdan şaşkın ve alaycı bir ses çıktı. "Çok şaşırdım. Çok!"

"Hep tam oturduğum zaman geliyor." Gözlerini devirip bilgisayarını kenara bıraktı ve koltuktan kalktı. Hafifçe sendelediğinde onu yakalamak için hemen ayağa kalktım.

Belini kavrayıp onu düz tuttum. "İyi misin?"

"Evet," dedi. "Sadece sendeledim." Karnını işaret etti. "Hâlâ bu büyük şeye alışmaya çalışıyorum."

"Büyük değil."

"Beni teselli etmeye çalışma, Lowell. Kocamanım."

“Değilsin. Sadece dolma biber ya da bebek şampuanı büyüklüğünde falansın. İsteddiğini seç.” Sözlerim üzerine kaşlarını çattı. “Bebek siteleri... Çok tuhaflar.”

“Ah.” Başını sallayarak uzaklaştı. “Hemen döneceğim.”

Yavaşça tuvalete doğru ilerleyip kapıyı arkasından kapatana kadar oturmaya cesaret edemedim.

Dengesini sağlayamamasından hoşlanmıyordum ama sebebini anlayabiliyordum. Hollis, sürekli bir farkındalık içinde olmasa da gün geçtikçe vücudu değişiyordu. Bana sorarsanız, kahrolası derecede muhteşem görünüyordu.

Aniden koltuğa oturduğumda neredeyse bilgisayarını düşürüyordum. Yere değmeden önce onu yakaladığımda ise ekranı açıldı.

Bakmamam gerektiğini biliyordum. Bunun gizliliğini ihlal etmek olduğunu farkındaydım.

Ancak yine de yaptım çünkü ekranda bir daire görseli olduğundan beni de biraz ilgilendirebileceğini düşündüm.

Taşınmayı mı düşünüyordu? Yoksa bundan bahsetmişti de ben mi unutmuştum?

Sayfaya tıklayıp görselleri incelemeye başladım. Oldukça... güzeldi. Tam olarak yaşamak isteyeceğim türden bir ev değildi ama yine de seçici davranma şansına sahip değildim.

İki yatak odası vardı, kirası da buraya ödediğinin neredeyse iki katı fazlaydı. Şehrin ve arenanın bir diğer ucunda olmasından bahsetmiyordum bile ki bu onlardan daha uzakta olacağım anlamına geliyordu.

Ondan ya da bebekten daha uzakta olmak istemiyordum.

Ben...

Lanet olsun.

Ona yanıma taşınmasını teklif etmemi mi istiyordu?

Onunla olmayı seviyordum. Ona dokunmayı seviyordum. Ve geçen hafta evimde yaptıklarımızdan da kesinlikle hoşlanmıştım.

Fakat bir ilişki yaşamak bunlardan çok farklıydı.

Bebegimiz olsa bile buna hazır olduğumdan emin değildim. Karnındaki bebeği sevip onunla ilgilenmek başka bir şeydi. Bebek canımı acıtamazdı. Onun yapacağı tek şey beni sevmek olacaktı.

Öte yandan, Hollis... O, canımı yakabilirdi ve ben henüz birine bu gücü vermeye hazır olup olmadığımdan emin değildim.

Sifonun sesini duydum, daha sonra su sesi geldiğinde ilk fotoğrafı açarak bilgisayarı eski yerine geri koydum. İçeri girdiğindeyse suçlu görünmemek için elimden geleni yaparak telefonumda bir şeylere bakıyormuş gibi davrandım.

"Ah, rahatladım. Tabii, bu yirmi dakika falan sürer." Koltuğa tekrar otururken kendi şakasına güldü.

Ona hafifçe tebessüm ettiğimde dikkatini tekrar bilgisayara çevirmişti.

Tıkla.

Kaydır.

Tıkla.

Kaydır.

Gözlerimi ondan ayırmadım.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

O da bunu fark etti.

"Harper ve Collin'in düğününde çikolatalı süt sipariş ettiğim, senin de bu yüzden benimle dalga geçmediğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Peki sonra Emilia'nın geldiğini ve onunla dans ettiğimizi hatırlıyor musun?"

“Evet. Bana yalan söylediğini, aslında Queen’i ne kadar sevdiğini o zaman anlamıştım.”

“Herkes Queen’i sever, Lowell. Bununla ilgili bir yasa falan olduğuna eminim.”

“O işlerin öyle yürüdüğünü pek sanmıyorum ama sorun değil. Neden düğünle ilgili sorular soruyorsun?”

“Sadece barda oturup yirmi dakika boyunca bir sapık gibi dans edişimi izlediğini hatırlıyor musun diye merak ettim.”

“Seni izlediğimin farkında mıydın?”

“Gözden kaçınacak biri değilsin.” Kaşlarını kaldırdı. “Her neyse, sadece bunu tekrar yaptığını söylemek istedim.”

“Neyi tekrar yaptığımı?”

“Bir sapık gibi beni izlemeyi.”

Siktir.

“Bunun sebebi güzelliğin. Sana bakmaya doyamıyorum.”

Söylediklerimde ciddiydim ama bakmamın tek sebebi bu değildi. Onu izliyordum çünkü benden daha fazlasını bekleme-sinden ve bunu ona verememekten korkuyordum.

Homurdandı. “Umarım hokey, göz sağlığı sigortanı da karşılıyordur. Belli ki gözlerinin bir muayeneye ihtiyacı var.”

Kaşlarımı çattım. Bugün ikinci defa vücuduyla ilgili yorum yapıyordu. Bunun sebebinin bedenindeki değişimlerden utan-ması olup olmadığını merak ettim.

İç çekerek bilgisayarını kapattım sonra da elinden aldım.

“Hey! Bir şey okuyordum!”

Bilgisayarı masanın üstüne koydum. “Ne okuyordun?”

“Ah... şey... bir makale!”

“Öyle mi?” Meydan okur gibi tek kaşımı kaldırdım. “Ne hakkındaydı?”

“Bebeğin babacığını öldürüp nasıl ceza almadan kurtulabileceğin hakkında.”

İstemsizce sııttım.

Bebeğin babacığı.

Babacık.

Baba olacaktım.

Bu kelimenin bana söylendiğini ilk defa duymuştum ve hoşuma gitmişti; üstelik tahrik edici bir anlamda da kullanmamıştı. Küçük bir kızın ya da erkeğin babası olacaktım, bunu hâlâ tam olarak kavrayamamıştım. Bebek doğana kadar da tam olarak *kavrayacağımdan* emin değildim.

Çok... korkutucuydu.

Ve heyecan verici.

Tabii, çoğunlukla korkutucuydu.

Başımı sallayıp istenmeyen düşüncelerden kurtulduktan sonra konumuza odaklandım ve üzerine çıkıp birbirimizi tam olarak hissedene kadar ona doğru süründüm.

“Beni öldüremezsın.”

“Haklısın. Collin çoktan bunu yapacağını söylemişti.”

“Collin ile başa çıkabilirim.”

“Ah, bir süre önce kesilen dudağın aksini söylüyor.”

“Hayır. Kesilen dudağım bunu hak ettiğimi söylüyor, onunla başa çıkamayacağımı değil.”

“Hımm. Paramı Collin’e yatıracağım.”

“Ah?” Başımı eğerek burnumu çene çizgisinde gezdirdim ve kendine has kokusunu içime çektim. “Öyle mi?”

“Hımm.” Dilimi boynunda gezdirip tadına bakarken inledi.

“Hımm. Ö-öyle.”

Bu kadar hassas olmasına karşı boynuna doğru gülümsedim. Kalçalarımı ona doğru bastırarak bana yaptığı her şeyi *hissetmesini* sağladım. O her ne kadar çekici olmadığını düşünsede, benim onu ne kadar çekici bulduğumu *hissetmesine* izin verdim.

Kalçalarımı ona sürtmeye devam ederken dudakları dışında yapabildiğim her yere; boynuna, köprücük kemiğine, yanağına öpücükler kondurdum. Sikim bacaklarının arasına her değdiği anda inledi, kalçalarını yukarı kaldırarak daha fazlasını istedi.

“Hey, Hollis?”

“Hımm?”

Ona tekrar süründüğümde bir kez daha inledi. Dudaklarımı teninden ayırarak geri çekilip temasımızı kestim.

Bu sefer acıyla inlemişti.

“Hayır. Ne yapıyorsun? Benim-”

Ona bakıp, “Sessiz ol,” diyerek sözünü kestim. “Beni dinlemeni istiyorum, tamam mı?”

“Tamam,” dediğinde güldüm çünkü bunun sessiz olmakla bir alakası *yoktu*.

Başka bir şey söylemeyeceğine dair söz verircesine dudaklarını birbirine bastırdı.

“Çok güzelsin.” Dudaklarını araladı fakat sert bakışlarımla onu susturduğumda yeniden kapattı. “Seninle ilgili *her şey* çok güzel, hoşuna gitmeyen kısımların bile. Sikeyim, *özellikle* de hoşuna gitmeyen kısımların. Onlar benim en sevdiklerim çünkü ekstra sevgiye ihtiyaç duyuyorlar.”

Dudakları mutlulukla kıvrılmaya başladı.

“Yaptığın bu şey... içinde bir bebek büyütme... büyülü bir şey. Seksi. *Sen* seksisin. Bunun farkında olmanı istiyorum, tamam mı? Karnının büyüdüğünü görmenin, içinde *benim* beğimin olduğunu bilmenin şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olduğunu anlamanı istiyorum.”

Hiçbir şey söylemedi ama söylemesine gerek de yoktu. Gözlerinden süzülen yaşlarının saçlarına karıştığını görebiliyordum.

“Bu yüzden, bir daha kendin hakkında kötü şeyler söylemeye karar verdiğinde ve bunu yaptığın her seferde ereksiyonumu

yok edeceğini hatırlamanı istiyorum. Bu da sikim için oldukça yazık olur.”

Kahkaha atmaya başladığında onu öperek gülüşünü kendime sakladım. Ona bir ilişki ya da beraber yaşamak gibi ihtiyacı olan her şeyi veremeyebilirdim ama şu an bunu verebilirdim.

Bana yakında piste gitmem gerektiğini hatırlatan alarmım çalana kadar onu öptüm.

Sonra daha çok öptüm. Ve kapıdan çıkmadan önce son bir kez daha...

“Eğer bu akşam kazanırsak,” diyerek devam ettim. “Bu benim maçlardan önce yapacağım ritüelim olacak. Bilim için bu olmak zorunda.”

Gülerek başını salladı. “Kahrolası hokey oyuncular ve batıl inançları.”

O gece Seattle’ı 4-0 yendik.

Takımdaki babaların, eşlerinden ve çocuklarından uzakta oldukları için sürekli şikâyet etmelerini daha önce hiç anlamamıştım ama şimdi anlıyordum; hayatımda daha önce hiçbir uçağın iniş yapması için bu kadar heyecanlanmamıştım. Hatta o kadar heyecanlıydım ki neredeyse pilot başarıyla iniş yaptığı için o her şeyi alkışlayan insanlardan biri olacaktım.

Aslında umurumda değildi.

Umurumda değildi, Hollis’i özlemiştim ve onu bir an önce görmem gerekiyordu.

Onunla zaman geçirirken fazlasıyla rahat hissetmeye başladığımı farkındaydım ama ondan uzak kalamıyordum. Beraber olmadığımız her an yanında olmayı diliyordum. Beraber olduğumuz anlarda da asla yanından ayrılmak istemiyordum. Sadece onun yanında olmayı seviyordum ve bunun tek sebebi çocuğumu taşıması değildi.

Ondan hoşlanıyordum.

Artık Smith'in neyin önemli olup olmadığını, hayatında eksik olan şeyin ne olup olmadığını fark ettiğini söylerken neyi kastettiğini anlıyordum.

Hayatımda eksik olan şey, Hollis'ti.

Bunu tam olarak şu an, saat gecenin ikisini geçmişken apartmanına girerken fark ettim. Uçağımız kısa bir süre önce iniş yapmıştı, kendime onu rahatsız etmek için oldukça geç bir saat olduğunu ve eve gitmem gerektiğini hatırlatmama rağmen yine de buraya gelmişim. Kendime sürekli geri dönmemi ve asansöre binmememi söylememe rağmen onu da yapmıştım. Hatta kapısını çalmayacağıma dair kendime söz vermiştim ama şu anda tam olarak kapısını çalışıyordum.

Parmak boğumlarımın kapıyla buluşmasından kısa bir süre sonra dairenin içinden gelen bir ses duydum.

Hollis kapıyı açtı. Dağılmış saçlarına kıyasla uyuyormuş gibi gözüküyordu. Aksine, geç saate kadar uyumayıp beklemiş gibi görünüyordu.

Beni.

Onu son gördüğüm zamandan beri daha da büyüdüğüne yemin edebileceğim karnını sımsıkı saran ince bir tişört giymişti. En az yarım beden büyümüş olan memeleri kumaşı o kadar germişti ki neredeyse meme uçlarını görebiliyordum. Altında kısacık bir şort, gözlerinde de aç olduğunu söyleyen bir bakış vardı. Ve aç olduğu şeyin yemekle bir alakası olmadığına emindim.

Aletim hareketlenip değiştirme gereği duymadığım kumaş pantolonumu zorladı.

Sessizce, "Selam," derken dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Ben de gülümsedim. "Selam."

Bir an için ikimiz de kıpırdamadan durduk.

Ardından aynı anda hareketlendik.

İlk kim uzanmıştı, bilmiyordum ama bir an için kapının önündeyken bir an sonra içeri girip onu duvara yaslamış bir haldeydim. Bacaklarını etrafıma dolamıştı, dudaklarımız sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi birleşmişlerdi.

Dört gün boyunca onu öpmemek cehennem gibi hissettirmişti.

Dört saniye öpmek ise cennet gibi hissettiriyordu.

Ve nasıl duracağımı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

BÖLÜM 14

Birkaç nedenden dolayı uyumam ve Lowell'ı beklememem gerekiyordu.

- 1- Kuzey Carolina'ya ne zaman döneceğini bilmiyordum.
- 2- Buraya gelip gelmeyeceği konusunda bir fikrim yoktu çünkü bunun hakkında konuşmamıştık.
- 3- Sevgili değildik.
- 4- Gitgide ona daha çok bağlanıyordum ve bunun farkındaydım.

Tüm bunları biliyor olmama rağmen yine de bekledim.

Onu özlemiştim. Onunla vakit geçirmeyi, onunla gülmeyi özlemiştim. Beraber bebek sitelerine bakmayı, ilerleyen zamanlarda olacak şeyler için heyecanlanmayı özlemiştim.

Sadece, onu... özlüyordum.

O gece, onun evinde aramızda bir şeyler değişmişti. Yalnızca fiziksel olarak değil, aynı zamanda duygusal olarak da. O an, Lowell'ın bebeğe ne kadar bağlandığını ilk kez görmüştüm. İstediği kadar yapacağı şeyleri söyleyebilirdi ama eylemler sözlerden daha fazla şey ifade ederdi. Bu yüzden, onun bebeğimiz için bir oda tasarlaması kesinlikle çok şey ifade etmişti.

Kapı çaldığında Lowell'ı görme fikrinin beni neden bu kadar heyecanlandırıldığını daha fazla düşünmeden koltuktan fırlayıp kapıyı açtım.

Oyuncuların çoğu, uçaktan indikten sonra eve dönüp takım elbiselerini çıkarırlardı fakat bu gece Lowell üstünü değiştirmemişti. Yeşil gözlerini daha da çekici gösteren, vücut hatlarını mükemmelleştiren koyu gri bir takım giymişti ve yüzünde buraya bir neden için geldiğini söyleyen bir sırıtış vardı.

Gözlerini bedenimde gezdirdiğinde bakışlarının da tıpkı birkaç hafta önce dilinin yaptığı gibi içime işlediğini hissedebiliyordum. O gecenin tekrarını yaşamamıştık ama bunu *fazlasıyla* istiyordum. Özellikle de o zamandan beri yaptığımız delicesine öpüşmelerden sonra. İşler ilerlemeye başladığında son saniye kendini geri çekmek gibi bir alışkanlığı vardı ama bu gece, daha fazlasını istiyordum.

Bu gece, onu istiyordum.

"Selam," diye fısıldadım.

Gülümseyerek, "Selam," dedi.

Tıpkı ilk hamleyi kimin yaptığını bilmediğim gibi orada ne kadar süre birbirimize bakarak durduğumuzu da bilmiyordum. Tek bildiğim, Lowell'ın bir saniye önce kapımda durup bana sırtırtırken bir saniye sonra dudaklarıyla dudaklarımı birleştirerek beni duvara yaslamasıydı.

Yüzüme doğru, "Tanrım, dudaklarını özlemişim," dedi.

Seni özledim.

Söylemek istediğim bu olmasına rağmen söylemedim.

Onun yerine, "Ben seninkileri daha çok özledim," dedim.

Daha sonra özlediği dudaklarımı öptü. Hareketleri o kadar sertti ki ertesi gün dudaklarımın moraracağına emindim. Kelimenin tam anlamıyla, ona doğru kıvranarak rahatlama ihtiyacı

hissedene kadar beni öptü. Ta ki kahrolası şekilde tahrik olana ve yakında bunun hakkında bir şey yapmazsa patlayacağı kadar.

“Lowell...”

Sanki üzerimdeki etkisinin farkındaymış gibi tehditkâr bir şekilde sıırttı. Her zaman yaptığı gibi kendini durdurmaya çalıştığında bu sefer ona izin vermedim.

Rahadamaya *ihtiyacım* vardı.

Ceketinin yakalarını tutarak kaçmasını engelledim ve doğrudan koyu yeşil gözlerine baktım. İstediğim şeyin ne olduğunu anladığında gözlerinin kararmasından hoşlanmıştım.

Arzuladığım şeyin.

İki kez yutkunduktan sonra sessizce, “Emin misin?” diye sordu.

Onunla seks yapmak istediğimden emin olup olmadığını sormuyordu. Cevabı zaten ikimiz de biliyorduk. Yapmak üzere olduğumuz şeyin gerçekten ne anlama geldiğini anladığımdan emin olup olmadığını soruyordu.

Seks.

Sadece seks.

İkimiz de bunun farkındaydık. Bana daha fazlasını veremezdi, ben de daha fazlasına hazır olup olmadığımıdan emin değildim.

Öte yandan, şu anda bunu yaşamaya kesinlikle hazırdım.

Sadece sekse.

Benim istediğim de bunun *sadece seks* olmasıydı.

“Evet.”

Bu basit kelime karşısında gözleri alevlendi ve dudakları benimkileri tekrardan yağmalamaya başladı.

Dudaklarımdan ayrılıp çenemden aşağıya, boynuma doğru öpücükler kondurmaya başlamadan önce uzun süre öpüştük. Yarın orada izler bırakacağına emin olduğum şekilde öptü,

emdi ve ısırıldı fakat şu anda bunu umursayacak durumda değildim. Elini aşağıya doğru kaydırırken, parmaklarıyla şortumun bel kısmını okşayıp asla kumaş parçasının içine sokmazken bunu dert edemezdim. O noktayı tekrar tekrar okşayıp yavaşça bana işkence etti. *Baştan çıkarıcı bir şekilde.*

Bundan hem nefret ettim hem de hoşlandım. Hem daha fazlasını istiyor hem de durmasını istiyordum.

Nihayet parmaklarını şortumun altına soktuğunda, olacakların rahatlığıyla iç çektim.

Lowell parmağının ucunu klitorisime değdirene kadar elini yavaşça aşağıya doğru kaydırdı. Temasıyla inlediğimde bu durumun onu açıkça eğlendirdiğini belirtircesine bir pislik gibi kahkaha attı.

Uzun bir süre elini hareket ettirmedi. Sadece parmağının ucunu orada tuttu, boynumu öpmek ve dudaklarımı emmek arasında gidip geldi.

En sonunda bir parmağını -nihayet- içime soktuğunda neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

“Siktir çok ıslaksın.”

“Çünkü bana işkence ediyorsun.”

Tekrar güldü. “Ama hoşuna gidiyor.”

Kendimi içime girip çıkan parmağına doğru bastırıp avucunun klitorisime sürtünmesine bayılırken, “Evet,” diye soludum. “Hem de çok. Ama başka ne hoşuma giderdi, biliyor musun?”

“Hımm?”

“Becerilmek.”

Bir an duraksadıktan sonra, “Sanırım bunu halledebilirim.”

Parmağını içimden çıkardığında sızlandım ama ıslaklığım yüzünden parlayan parmağını ağzına götürüp yaladığında boğazımdan yüksek sesli bir inleme kaçtı.

“Siktir,” diye inledi. “Neredeyse tadının ne kadar lezzetli olduğunu unutacaktım.”

“Bunu... yapmaktan hoşlanıyor musun?”

“Hoşlanmak mı? Dalga mı geçiyorsun?” Alaycı bir şekilde gülerken dudağının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. “Elimde olsa yirmi dört saatimi, yüzümü amına gömmüş bir şekilde geçirirdim.”

Düşüncesi bile beni titretmeye yetmişti. Bu fikre bayılmıştım özellikle de en son bacaklarımın arasında olduğu anda neredeyse nefesimin kesileceğini sandığımı düşünürsek.

Elbette titrediğim gözünden kaçmamıştı.

“İstediğin bu mu?” Şortumun üstünden kadınlığımı avuçladı. “O tatlı amını yemem mi?”

“E-evet. Hayır. Evet.”

Güldü. “Hangisi, tatlım?”

“Demek istediğim *evet* ama şimdi değil. Şu anda istediğim şey...” Başparmağı şortumun üstünden klitorisime yeterince iyi hissettirecek kadar baskı uyguladığında nefesim kesildi. “İstediğim...”

“Becerilmek, değil mi?”

Yutkunup başımı salladım.

Geri çekilip benden *tamamen* uzaklaştı.

Ona uzanmaya çalışsam da başını sallayıp izin vermedi. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardıktan sonra oldukça yavaş bir şekilde ceketini omuzlarından sıyrarak bir kenara fırlattı. Elini kemerine götürüp çıkarmasını izlerken resmen ağzım sulanmıştı. Pantolonunu çıkarmamasına ve aletini saklı tutmasına rağmen her nasılsa bu hali gözüme tamamen çıplak olmasından daha seksi gelmişti.

Becerikli parmaklarıyla hızlıca gömleğinin düğmelerini açtıktan sonra onu da bir kenara attı.

Muhteşemdi. Onu tanımlayacak başka bir kelime yoktu.

Bana uzandı ve bir parmağını çenemin altına koyup başımı yukarı kaldırdı.

“Kıpırdama,” diye emir verdiğinde onaylarcasına başımı salladım.

Ve odanın diğer ucuna doğru ilerledi.

Koltuğa oturdu, bacaklarını genişçe açtı ve beni izledi. Gözleriyle bedenimi baştan aşağı süzdükten sonra aynı şeyi bir kere daha tekrarladı. Sadece. İzledi.

Her ne kadar sinir bozucu olsa da aynı zamanda heyecan vericiydi. Daha önce hiç kimse bana böyle dokunmamıştı ki şu anda bana fiziksel olarak dokunmuyordu bile. Sadece bakmasına rağmen bir şekilde daha fazlasını yapıyor gibi hissediyordum.

“Soyun.” Alçak sesi hükmediciydi ve ona itaat etmem için beni heveslendiriyordu.

İnce tişörtümü kenarlarından kavrayıp yavaşça çıkardım. Sutyen giymemiştim ve Lowell’ın önünde sadece bir şortla durmak tuhaf hissettiriyordu.

Şortu çıkarmak için hiçbir hamle yapmadığımda kaşlarını kaldırarak bekledi.

Beklemesini istiyordum.

Benim için kıvrınmasını, benim onu arzuladığım gibi onun da beni arzulamasını istiyordum. Bu yüzden, dağınık saçlarımı toplayarak atkuyruğu yaptım; uçlarının kürekkemiklerime hafifçe değmesi hoşuma gidiyordu. Gözlerinin her hareketimi takip etmesini seviyordum. Yaptığım şeyin farkına vardığı için gözlerinin neşeyle parlamasını seviyordum.

Nihayet kendimi hazır hissettiğimde şortumu bacaklarımdan aşağı indirip bir kenara fırlattım.

Gözleri genişçe açıldıktan sonra karardı, gördükleri karşısında keskin bir nefes aldı. Pantolonunu indirip sonunda altını serbest bıraktı. *Tanrım*, hatırladığımdan çok daha güzeldi.

Birkaç kez kendini sıvazladı ve hayalarını kavramak için elini aşağı uzatıp onları çekiştirdi. Onu izlemek bile meme uçlarını sertleştirmeye yetmişti. Şu anda elimi bacaklarımdan arasına soksam kadınlığımı sıırıslam bir halde bulacağıma emindim.

İşte o zaman, kontrolün bende olmadığını farkına vardım. Şu anda, kontrol ondaydı.

Her zaman ondaydı.

“Gel.”

Kendisine dokunmasını keyifle izlerken yavaşça odada ilerledim.

Önünde durduktan sonra, “Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Şimdi, beni kullanacaksın.”

Beni kullanacaksın.

Bunu daha önce de söylemişti ve üstümde tıpkı o zamanki gibi bir etki bırakmıştı. Rahat hissetmemi istediği için kontrolü bana bıraktığının farkındaydım. Önceliğinin benim rahatım olmasını seviyordum. Bence bu, bu gece yaşanan her şeyden çok daha ateşliydi.

Bir parmağını uzatıp kısa bir an için kadınlığımda gezdirdikten sonra tadına bakmak için tekrar ağzına götürdü.

Az önce yalan söylemişim. Bu gece yaptığı en ateşli şey *buydu* ve hareketi beni kelimenin tam anlamıyla kucağına düşürmüştü. Bacaklarımı açıp üstüne otururken kollarımı boynuna doladım ve kendimi ona doğru sürtmeye başladım. Başını eğerek tenlerimizin birbirine değdiği yeri izledi.

“Siktir,” diye fısıldadı. “Mükemmelsin.”

“Henüz hiçbir şey yapmadım.”

Ellerini kıcıma götürüp sıktı.

“Ve eğer yakında yapmazsan, tüm bu *centilmenlik olayını* bir kenara atabilirim.”

Dudağıma ısırıldım. “Özür dilerim, Lowell. Seni çok mu kızdırıyorum?”

Tekrar aletine sürtündüm.

“Fazla mı yavaş ilerliyorum?”

Yeniden sürtündüm.

“Bu-”

Cümlemi tamamlayamadım.

Cümlemi tamamlayamadım çünkü aniden havaya kaldırıldım ve Lowell aletini içime soktu.

Siki içimde yavaş yavaş ilerlerken ikimizin de dudaklarından kısık sesli bir inleme yükseldi.

Bunu özlemişim. Aklıma gelen ilk şey bu olmuştu ki *bunu* sadece bir kez yaşamış olduğum için oldukça saçma bir düşünceydi.

Öne doğru eğilerek alnımı onunkine yasladım, büyüklüğüne alışmaya çalışıyordum.

“Çok iyi hissettiriy-” Yutkundu. “*Siktir.*”

“Bu iyi anlamda bir *siktir* mi?”

“*Harika* anlamında.”

Dudaklarımızı birleştirerek beni yavaşça öptü; kontrolü elimde tutmama, kendimi üstünde yavaşça hareket ettirmeme izin verdi. Bana acele ettirmedi; tüm kontrolün bende olmasına izin verdi.

Orgazmım gitgide yaklaşmıştı ve doruğa ulaşmam için gereken tek şey...

“Lowell...”

Atkuyruğu yaptığım saçlarımın uçlarıyla hafifçe oynayan parmakları aslında yapacağı şeyin bir göstergesiydi. Aniden saçlarımı yumruğunun etrafına doladı ve başımı geri çekti; tutuşu acıtacak kadar sert ama zarar vermeyecek kadar hafifti.

Diğer eliyle boğazımı kavrayıp beni becermeye devam ederken hafifçe sıkıldığında yüksek sesle inledim. Tekrar tekrar içime girip çıkmaya devam etti. Daha hızlı. Daha sert. İçimdeki arzu o kadar büyüktü ki her an gerçekten dağılabilirdim.

Ve öyle de oldu.

Orgazmı aniden sarsıldığım da gözlerim kamaştı ve vücudum baştan aşağı karıncalandı. Herhangi bir uyarı yoktu. Her zamanki gibi bir yükseliş yoktu. Sadece hiçbir uyarı yapmadan dünyamı sarsmıştı.

Kadınlığım Lowell'ın aletinin etrafında kasıldığında o da birkaç dakika içinde benim gibi doruğa ulaşarak içime boşaldı. Kelimenin tam anlamıyla kendimi üzerine bıraktığımdaysa bunun olacağını en başından beri biliyormuşçasına beni kolaylıkla yakaladı. Başımı omzuna yaslayıp nefesimi düzene sokmaya çalışırken kollarını etrafıma doladı.

Lowell'ın kollarında, o sırtıma küçük daireler çizerken ona yaslanıp ne kadar süre o şekilde oturmuştum bilmiyordum.

Yine de ne kadar uzun olursa olsun, hiçbir şekilde yeterli olmayacağını farkındaydım. Ve bu hiç iyi bir haber değildi çünkü yeterli olması *gerekirdi*.

Toplayabildiğim son enerji kısıntısıyla üstünden kalktım ve nihayet dünyamı altüst eden adamın yüzüne baktım. Az önce yaşananlarla ilgili bir sorunum olup olmadığını anlamak ister gibi meraklı yeşil gözleri üzerimde geziniyordu.

Benim için bir sorun yoktu.

Hatta, bu durumdan *fazlasıyla* memnundum. *Çok* memnundum.

“Neyse ki bu sefer seni hamile bırakmadığıma eminim.”

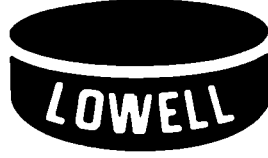
Kahkaha atmaya başladığımda şu anda ihtiyacım olan şeyin bu olduğunun farkında bile değildim.

Fakat Lowell farkındaydı.

Lowell her zaman farkında olurdu.

İşte beni en çok korkutan şey de buydu.

BÖLÜM 15

O na karşı koymayı denemiştim.
Tanrı biliyordu ki gerçekten denemiştim.

Öte yandan, arzu ve ihtiyaç dolu safır mavisi gözleriyle bana bakarken bu gerçekten imkânsızdı. Böylece, pes etmişim. Eğer bu, şu anda olduğu gibi o, yanımda kıvrılmış yatarken uyana-
cağım anlamına geliyorsa hepsini tekrar yapardım.

Kahretsin, gelmeseydi bile yapardım. Dün gece harikaydı. İnsanı derinden sarsan ve korkutan türden bir harikalıktı çünkü bir daha hiçbir şeyin, o kadar iyi olmayacağından kesinlikle emindim.

Olamazdı. Böyle bir şeyin imkânı yoktu.

Kıpırdanmaya başladığında nefes alış verişindeki değişiklik-
ten uyanmak üzere olduğunu anladım, bu da muhtemelen bir
sapık gibi onu izlemeyi bırakmam gerektiği anlamına geliyordu.

“Hımm.” Yanıma biraz daha sokuldu. “Çok sıcaksın.”

“Bu hem bir şans hem de bir lanet.”

“Benim tenim hep çok soğuk.”

“Fark ettim.”

Yan tarafıma hafif bir öpücük kondurduğunda sırtışı-
nı hissettirdi. Bu benim yüzümdeki aptal sırtışın aynısıydı.

“Günaydın,” diye mırıldandı.

“Günaydın. İyi uydun mu?”

Vücudunu gererek, “Hımm,” diye mırıldandı. “Çok iyi.”

“Ağrın var mı?”

“Biraz.” Kızardı. “Ama bu hoşuma gidiyor.”

Hoşuna gitmesi, benim üzerimde de aynı etkiyi bırakıyordu. Dirseklerinin üzerinde doğrularak bakışlarını yüzüme çevirdi. “Bir şey deneyebilir miyim?”

“Elbette.”

Eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı. Hızlıca geri çekileceği türden bir öpücüktü ama onu yakalayarak uzaklaşmasına izin vermedim.

“Bunu daha önce denemiştik,” dedim.

Güldü. “Denemiştik ama bunun için bana daha sonra teşekkür edeceksin.”

Beni tekrar öptü fakat bu sefer uzaklaşmayıp aşağıya doğru ilerlemeye başladı.

Ve ilerlemeye devam etti.

Karnıma ulaştığında durdu.

“Bu... Göbek deliğindeki bu şey tüy mü?” Tüy parçasını çıkarıp yere attı.

“Hey! Onu yerine koy! Beni sıcak tutuyordu.”

Karnıma doğru kahkaha atarak, “Çok komiksin,” dedi ve ilerlemeye devam etti.

Üzerimde ilerlemeye, karnıma öpücükler kondurmaya devam ederken kahrolası derecede harika görünüyor ve hissettiriyordu. Yumuşak hareketlerle saldırısına devam ettiği sırada amının aletime sürtünmesiyle boğazımdan çıkan ses, beni biraz utandırmıştı.

Güldükten sonra kalçamın her yerine öpücükler kondurdu. Muhtemelen daha önce hiç bu kadar sertleşmemiş olan aletimi

görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Şu anda güzel dudaklarını sikimin etrafında hissetmek için her şeyi yapardım.

Önce sağ sonra sol kalçamı öptükten sonra tekrar sağ tarafıma yaklaştı fakat bu sefer hayalarımın daha da yakındı. Sikime dokunmayıp aklımı kaybedeceğimden emin olana kadar ilerlemeye devam etti.

Nihayet, dilini çıkarıp uzun ve yavaş bir şekilde hayalarımın aletimin ucuna kadar yaladıktan sonra aletimi dudaklarının arasına aldı.

Ne kadar utanç verici olsa da neredeyse boşalacaktım.

“Siktiiiiir.” İstemsizce kalçalarımı havaya kaldırdım.

Kıkırdadığında çıkan titreşimi ayak parmaklarıma kadar hissettiğime yemin edebilirdim. Aletimi emip dilini ucunun etrafında yuvarladı. Bir elini uzunluğumu kavramak için kullanırken diğer elini uyluğumun hassas iç kısmına tırnaklarını batırmak için kullandı.

Ölecektim.

Ölecektim ve bu şimdiye kadarki en destansı ölüm olacaktı.

Öğürdüğünü duyana kadar kalçalarımı ne kadar yukarı kaldırdığımı fark etmemiştim; kendimi anında kötü hissederek geri çekildim.

“Siktir. Kahretsin. Özür dilerim. Ben...”

Beni iterek aletimi emmeye devam etti ve ben de az önceki dağılmak üzere olan halime geri döndüm.

“Boşalacağım, Hollis. O yüzden istemiyorsan-”

Sözlerimi tekrarlayarak, “Beni kullan,” diye fısıldadı.

Memelerini sert aletimin etrafına sararak ağzını açtı. Memelerini becermemi istiyordu.

Tanrım.

Ben de istediğini ona verdim.

Memelerini becerirken aletimin ucunun diline sürtünmesine bayılmıştım. Tüm bunlar doruğa ulaşmama yetti.

“Boşalaca...”

Dudaklarını, boynunu ve çenesini benimle kaplamadan önce söyleyebildiğim tek şey bu olmuştu. Onu benimle kaplanmış bir halde görmenin, beni anında ikinci tur için sertleştirmeye yetmediğini söylesem yalan olurdu.

Çünkü sertleştirmişti. Tam olarak nedenini bilmesem de bu çok ateşliydi ve beni etkiliyordu.

Dizlerinin üzerinde doğrulduktan sonra yüzündeki gururlu sırıtışla bana baktı.

“İyi misin?”

Gülerek kendimi yatağa attığımda yukarı doğru süründü. “Az önce memelerini siktiğime inanamıyorum. Bu tıpkı on sekiz yaşında kız arkadaşınla sevişmek istemene rağmen regl olduğu ve anal sekse hayır dediği için memelerinin arasında kendini boşaltmaya çalışmak gibi bir şey.”

“Bu kulağa... tuhaf derecede detaylı bir hikâye gibi geliyor.” Hollis, eğlenmiş bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

Omuz silktim. “Sadece birinden duyduğum bir hikâye.”

“Tabii.” Güldü. “Şey yapamadığımız için üzgünüm... Sadece biraz yorgun hissediyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Hollis, üzgün olmana gerek yok. Ayrıca seks için fazla yorgun hissettiğin için memelerle beni becermene de gerek yoktu.”

“Eh, yapmak istedim. Ve yaptım.”

“Ayrıca bu, anal sekse hayır deme şeklin mi?”

Bir kahkaha attı. “Evet. Evet, tam olarak öyle.”

“Şimdilik... değil mi?”

Sırıtarak başını sallayıp benden uzaklaştı. “Senin bu sabah antrenmanın yok muydu?”

TEAGAN HUNTER

Sikrir.

Saati kontrol etmek için hızlıca döndüm fakat henüz erkendi. *Uyanık olmanıza gerek olmayacak kadar erkendi.*

Yine de bir fikrim vardı.

“Hadi,” dedim. “Seni bir yere götürmek istiyorum.”

“Duşa mı? Çünkü...” Üzerinde kuruyan menime baktı.

“Evet. Sonra da donut yemeye.”

“Donut mı?” Haftalardır görmediğim bir hızda yataktan kalkarak banyoya koştu. “Önce ben duş alacağım,” diye bağırdığında güldüm.

Kesinlikle sırayla duş almayacaktık.

“Donutları aldığın yer *burası* mı?”

“Evet. Neden?”

“Bilmiyorum. Sanırım sevimli bir yemek arabası beklemiyordum. Küçük, aile işletmesi tarzında bir dükkân falan olacağını düşünmüştüm.”

“Hayır. Sadece Scout var.”

Tek kaşını kaldırdı. “Scout? Donutları yapan şefe ismiyle mi hitap ediyorsun?”

“Kıskandın mı?”

Hızlıca, “Hayır,” diye cevap verdi. *Fazla* hızlıydı...

Hollis’in beni başka bir kadından kıskanma fikrinin ne kadar hoşuma gittiğini umursamamaya çalıştım. Her ne kadar kıskanmak için bir sebebi olmamasına rağmen yine de hoşuma gitmişti.

“Tabii. Kesinlikle.” Göz kırptım. “Orada kal.”

Kamyonetin etrafından dolanarak kapısını açtım ve inmesine yardım ettim.

“Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Arabadan kendi başıma inebilecek durumdayım. Hamileyim ama *o kadar da* hamile değilim.”

“Şu an gerçekten centilmen biri gibi davrandığımı için söyleniyor musun?”

“Ben... şey, hayır. Sayılır.” Donut satan yemek arabasına doğru ilerlerken yanakları kızarmıştı.

“Ben bir centilmen gibi yetiştirildim, Hollis ve hamile olsan da olmasan da kamyonetten inmene yardım edeceğim. Çünkü *centilmen erkekler* böyle yapar.”

Parmak uçlarına kalkarak, “*Centilmen erkekler* bu sabah bana yaptığın şeyleri de yapar mı?” diye fısıldadı.

Sakin sertleşme.

Sakin sertleşme.

Sakin. Sertleşme.

“Uslu dur,” diye hem kendime hem de ona fısıldadım çünkü şu anda *gerçekten* uslu durmak istemediğimi biliyordum.

Sıranın en arkasında beklemeye başladık. Bugün sıra oldukça kısıydı. Normalde, buraya ne zaman gelsem sırada en az on kişi olurdu. Scout’ın tüm bu kalabalığa nasıl yettiğini bilmiyordum ama bir şekilde başarıyordu.

Hollis, etrafı incelemeye devam etti. “Pekâlâ, burayı nasıl buldun?”

“Hımm... Buraya yaklaşık iki saat uzaklıkta bir yerde büyüdüm ve Scout ile aynı liseye gidiyorduk. Benden iki yaş küçük olduğu için kız kardeşimle aynı sınıftaydı. Büyüdüğümüz yerde bu yerin sahibinin Scout olduğu haberi yayıldığında buraya uğramak ve elimden geldiğince destek olmak istedim. Ayrıca buraya her geldiğimde dikkat çekmeye, olabildiğince fotoğrafımın çekilmesini izin vererek, sosyal medyada yayılmasını sağlamaya çalışıyorum. Böylece hak ettiği değeri görebilir.”

Ona, ne Scout'ın utangaç olduğunu ve babalarının eşcinsel olması sebebiyle okulda zorbalığa uğradığını ne de yaşadığı onca şeyden sonra bu işe kendini adayıp başarısız olma düşüncesine katlanamadığımı söylemiştim.

Hollis başını yana eğerek beni incelemeye başladı ve bakışlarını yüzünden rahatsızca kıpırdanmama rağmen gözlerini benden ayırmadı.

“Ne?”

“Hiç. Sadece... sen iyi bir adamsın, Lowell.”

“Bu seni şaşırttı mı?”

Yanıt vermesi biraz zaman aldığımda bana öylesine değil, dürüst bir cevap vereceğini anladım. “Hayır.”

Bu, beni gururlandırdı.

“Bay Lowell!”

İnce bir ses dikkatimi Hollis'ten ayırmamı sağladığında, dünyadaki en iyi arkadaşlar olduğumuza inanan sekiz yaşındaki bir kızın her zamanki gibi elinde bir çizim defteri ve kalemle bana doğru geldiğini gördüm.

Dürüst olmak gerekirse haklıydı; *biz* dünyadaki en iyi arkadaşlardık.

Hızlıca gelip aniden önümde durduğunda, “Bana Bay Lowell diye seslenmen konusunda sana ne söylemiştim?” diye sordum.

“Bunun, seni baban gibi gösterdiğini ve senin hiç de yaşlı bir adam olmadığını.”

“Aynen öyle.” Elimi ona doğru uzattığımda yumruklarımızı tokuşturduk. “Bugün burada ne işiniz var, Bayan Macie? Okula gitmeniz gerekmiyor mu?”

“Hayır. Bugün gitmiyorum çünkü öğretmenlerin anne ve babalarla görüşmesi gerekiyor.”

“*Senin* anne ve babanla mı konuşacaklar?”

Kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır! Ben çok iyiydim!"
"Artık arkadaşlarını tekmelemiyor musun?"

Ellerini kalçasına koydu. "Sadece erkekleri, o da gerekli zamanlarda."

Gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Oldukça mantıklı."

"Bu kim?" Hollis'i işaret etti. "Kız arkadaşın mı?" Kız arkadaş kelimesini söylerken hafif hoşnutsuz tavrını, Hollis de ben de fark etmiştik.

Hollis, "Ben, Lowell'ın... arkadaşayım," diye sorusunu cevapladıktan sonra elini sıkmak için uzattı.

Macie önce eline sonra da Hollis'e baktı. "*Ben de Lowell'ın en iyi arkadaşayım.*"

"Ah, demek devamlı bahsettiği o kişi *sensin*, ha?"

Macie'ye kendini önemli hissettirmeye çalıştığını anladığımda sırttım çünkü daha önce Hollis'e ondan bahsetmemiştim.

Macie'nin küçük gözleri kocaman açıldı. "Benden mi bahsetti?"

Hollis başını salladı. "Her zaman bahsediyor. Ayrıca bana senin ne kadar iyi bir sanatçı olduğunu da anlattı."

"Evet, *öyleyim*. Görmek ister misin?"

"Çok isterim." Hollis tekrar bana baktı. "Biz kızlar için biraz donut alır mısın?"

Göz kırpıp Macie'nin onu yakındaki bir masaya doğru sürüklemesine izin verdi. Onların gidişini izledikten sonra sipariş vermek için yemek arabasına doğru yaklaştım.

Scout her zamanki gibi benim siparişimi çoktan hazırlamıştı.

"Çikolatalı süt ve Boston cream alabilir miyim?"

Göz ucuyla sırttığını fark ettiğimde nihayet ona döndüm.

Tam olarak anlayamadığım bir bakışla bana bakıyordu, bunun hakkında ne hissetmem gerektiğinden emin değildim.

Scout'ı uzun zamandır uzaktan da olsa tanıyordum ve şu son birkaç yılda daha da yakınlaşmıştık. Genellikle ne düşündüğünü anlayabildiğim için bu sefer anlayamamak canımı sıkmıştı.

“Ne?”

Ellerini kaldırıp başını salladı. “Hiç... Yok bir şey.”

“Saçmalık. Bir şey varmış gibi bakuyorsun.”

“Onunla ne yapıyorsun, Lowell?”

“Kiminle?”

Scout, Macie ve Hollis'in kafalarını birbirlerine doğru eğip çizdikleri şey hakkında konuştukları masayı işaret etti. Çok sevimli görünüyorlardı. Macie'nin koyu saçları sayesinde neredeyse anne-kız gibi görünüyorlardı.

Bir gün bu, benim ailem olacaktı.

Zihnimde beliren düşünce beni şaşırtmıştı.

Yani, teknik olarak düşününce evet, bir gün bu benim ailem *olacaktı*. Fakat bir yandan da *benim* olmayacaktı.

Öyle olmasını isteme düşüncesi bile beni korkutuyordu.

Kartımı Scout'a doğru uzattım. “Hiçbir şey.”

Kaşlarını kaldırdı, dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “O zaman benim bakışında da hiçbir şey yoktu.”

İkimiz de saçmalıyorduk ve bunun gayet farkındaydık.

BÖLÜM 16

“**S**abah bulantılarına dikkat etmeni istiyorum ama her şey yolunda görünüyor. Fundus yüksekliğin* de yaklaşık yirmi santimetre.”

“Fundul neyi?”

Gülmemeye çalışarak, “Fundus,” diye Lowell’ı düzelttim çünkü şu anda oldukça kaygılı görünüyordu. “Kasık kemiğimden rahmime kadar olan mesafeden bahsediyor.”

“Yirmi santimetre... Bu neredeyse yedi buçuk inç falan yapıyor, değil mi?”

“Biraz daha fazla ama evet.”

Başını salladı. “Ve bu iyi bir şey mi?”

“Evet. Beklenen ölçüde. O zaman, şimdi bebeğinizin kız mı yoksa erkek mi olacağını öğrenmek ister misiniz?”

“Hayır.”

“Evet.”

Aynı anda cevap verdiğimizde doktor görüşlerimizin farklı olmasına güldü.

“Görünüşe göre bir fikir ayrılığı yaşıyoruz.”

*(Rahim) fundus yüksekliği, gebelikte doktorların rahmin en üst kısmının yüksekliğini ölçtükleri bir ölçüm değeridir. Bu ölçüm, gebeliğin gelişimini değerlendirmek ve fetüsün büyümesini izlemek amacıyla kullanılır.

Hamileliğim boyunca en çok tartıştığımız şey, bebeğin cinsiyetini öğrenebilir mi yoksa sürpriz mi olsun konusuydu. Ben sürpriz olmasını isterken Lowell öğrenmeye can atıyordu ki bence bunun sebebi, bebeğin kız olduğu konusunda kendini haklı çıkarmak istemesiydi.

Ben de her zaman öğrenmek isteyeceğimi düşünmüştüm ama haftalar geçtikçe cinsiyetinin ne olduğunun benim için gerçekten hiçbir önemi olmadığını fark etmiştim. Tek istediğim bebeğimin gözlerinin içine bakarak, “*Seni seviyorum,*” diyebilmektir. Geri kalan şeylerin hiçbir önemi yoktu ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Lowell, yanımdaki sandalyede otururken, “Bu normal mi?” diye sordu.

Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine yaslamışken olan biten her şeyi gözlemliyordu. Bu, hokeyle ilgili herhangi bir şeyi izlerken gördüğüm bakışlarının aynısıydı; ciddi ve dikkatli.

Sezon tüm hızıyla devam etmesine rağmen çok ilgiliydi ve her an yanımdaydı. Hatta, bugünkü randevuya sabah antrenmanından çıkıp duş alarak, ıslak saçlarıyla gelmişti ve işimiz bittiğinde akşamki maçı için piste geri dönecekti.

Bunun beni şaşırtmaması gerekiyordu fakat şaşırtıyordu. İçimden bir ses, bebeğin babası başka biri olsaydı bu kadar ilgili olmayacağını söylüyordu ve bu da hiç hissetmemem gereken şeyleri hissetmememe neden oluyordu.

Doktor, rahatlatıcı bir şekilde, “Oldukça yaygın bir durum,” diye cevapladı. “Birçok ebeveyn öğrenip öğrenmeme konusunda farklı görüşlere sahip. Peki, cinsiyetinin ne olduğunu yazıp bir zarfın içine koysam ve öğrenmek isteyen baksa nasıl olur? Daha iyi mi?”

“Evet, harika,” diye cevapladıktan sonra Lowell’a döndüm. “Mutlu musun?”

“Evet. Haklılığımı kanıtlamak için sabırsızlanıyorum.”

Doktor güldükten sonra muayenesine devam etti. İşimiz bittiğindeyse her şeyin harika görüldüğünü ve bir sonraki randevuda görüşeceğimizi söyledikten sonra tarihi belirlememiz için bizi resepsiyona yönlendirdi.

“Aletim.”

Gözlerimi şaşkınlıkla açarak, “Ne?!” diye bağırdıktan sonra ya bize hiç dikkat etmeyen ya da rol yapma konusunda gerçekten çok iyi olan resepsiyon görevlisine baktım. Yutkundum ve bugün öldürebileceğim adama döndüm. “N-ne olmuş ona?”

“Fundus yüksekliğin aletim kadar. On dokuz santim ve beş milimetre.”

Şu anda yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu anlamam için aynaya bakmama gerek yoktu. “Cameron!”

“Ne? Öyle ama.”

“Bu... iyi.” Resepsiyon görevlisinin yanaklarının *ne kadar* kırmızı olduğuna bakacak olursak şu anda *dikkatle* konuşmamızı dinliyordu. O yüzden, sesimi alçalttım. “Bunu karşılaştıracak başka bir şey bulamadın mı? On dokuz santim olan *herhangi* bir şey?”

“*On dokuz santim ve beş milimetre.*” Omuz silkti. “Bulabileceğime eminim ama bunu daha yakından tanıyorum.”

“Bu... Tamam, her neyse.”

Başımı sallayıp ona öldürücü bakışlarımla baktım. Daha sonra, gülmek ve yalan söyleyip söylemediğini anlamak için Lowell’in üzerine binmek istemek arasında kalmış gibi görünen resepsiyon görevlisine döndüm.

“Randevumuz,” diye sert bir tonla konuştuğumda sesimin bu kadar huysuz çıkmasına ben bile şaşırmıştım.

"Ah! Tabii!" Aceyle bir sonraki randevumuz için tarih ayarlamaya çabaladıktan sonra bize tüm bilgileri içeren bir kart uzattı.

Sonunda oradan çıkarken Lowell elini belime yerleştirdi ve sessizce, "Bu hoşuma gitti," dedi.

"Hımm?"

"Kıskanman."

"Kıskanmadım," diye yalan söyledim. "Ben sadece... oradan çıkmak için hazırdım."

İnanmadığını belli edercesine kaşlarını kaldırıp dudaklarını birbirine bastırdı. Beni kamyonetine doğru -evet hala o külüs-türü kullanıyordu- yönlendirdi ve kapımı açıp binmeme yardım etti. Nihayet oturduğumda nefes nefeseydim çünkü artık hayatım bundan ibaretti.

İç çekip koltuğa yaslandım.

"İyi misin?" Cevabımı beklerken gözleri artık neşeye değil endişeye doluydu.

"Evet, sadece... yorgunum."

Her zaman bunu yapıyor, sürekli gözlerini dikip bana bakıyordu. Sanki *gerçekten* beni görüyor gibiydi. Bu durum bazen sinirimi bozsa da bazen çok hoşuma gidiyordu.

Onunla ilgili birçok şeyi fazlasıyla sevdiğimi fark etmeye başlamıştım.

Bu kadar sabırlı ve destekleyici olmasını seviyordum. Bu kadar komik, nazik ve akıllı olmasını da. Odanın bir diğer ucundan bana attığı bakışları ve bana dokunmadan yapamayacakmış gibi dokunmasını seviyordum. Onunla birlikteyken, korunduğumu ve önemsendiğimi hissetmeyi seviyordum.

Ve bebeğimizi sevme şeklini çok seviyordum.

Bana doğru yaklaşıp ellerini kalçalarımın çıkıntılı karnıma doğru kaydırdı.

Başka birisinin dokunmasına dayanamıyordum. Markette dokunmaya çalışan insanlar olmuştu ve bu oldukça ürkütücüydü. Hatta muayenelerde bile rahatsız oluyordum. Kahretsin, Harper bile karnıma dokunmamıştı.

Öte yandan, Lowell'ın elleri üzerimde olduğunda sakinleşiyordum ve bu sakinliği hissetmeyi neredeyse hep arzuluyordum.

“Sadece yorgun olduğuna eminsin, değil mi?”

“Eminim.”

Başını salladıktan sonra kafasını eğip dudaklarını karnıma yaklaştırdı. “Affedersin, küçük hanım ama anneni çok yoruyorsun ve bunu yapmak benim işim, anlaştık mı?”

Karnıma nazik bir öpücük kondurduğunda artık sadece yorgun değildim, aynı zamanda azgındım da. Onun bebeğimizle konuştuğunu görmek beni çılgına çeviriyordu. Aslında bunu son zamanlarda ne kadar sık yaptığını düşünürsek, onu daha sık soymaya başladığımı söylemek yalan olmazdı.

Birlikte olmamız hakkında konuşmamıştık ama tam olarak da konuşmamış sayılmazdık. Sadece... durum kendiliğinden geliyordu.

Ona bunun ne anlama geldiği -ki eğer bir anlamı varsa- sormak istiyordum ama aramızdakileri mahvetmek de istemiyordum.

Sadece anın tadını çıkarmak ve hamileliğimin kalan son birkaç ayını başarıyla atlatmak istiyordum.

“İşin bitti mi?” Onu tekrar yukarı çektim. “Tam bir *babacık* gibi davrandığında beni ne kadar azdırdığını biliyor musun?” Tiz bir ses çıkardım. “Yani *babacık* olan baba gibi değil. Sapık olmayan rürden olan babacık.”

Gözleri neşçyle parladı. “Kesinlikle, anlaşıldı.”

Utanmış bir şekilde, “Kapa çeneni,” diye homurdandım. “Şimdi o zarfı açacak mısın, açmayacak mısın?”

Elini arka cebine atıp bebeğimizin ultrason görüntüsünün olduğu zarfı çıkardı.

Bana doğru salladı. “Öğrenmek istemediğine emin misin?”

“Kesinlikle. Bana söyleme. Haklı olup olmadığını -ki değil- sin- ya da benim haklı olup olmadığımı -ki kesinlikle öyleyim- sakın belirtme. Ama sonuca bakabilirsin.”

Parmağını zarfın içine sokup açtı ve ultrasonu, sonuçları görebilecek kadar çıkardı.

Ve hiçbir şey olmadı.

Sonucu gördüğünce yüzünde tek bir mimik bile oynamadı. Daha önce hiçbir şeyi incelemediğim kadar onu yakından incelememe rağmen hiçbir şey belli etmedi. Sadece kâğıdı zarfın içine geri koyup tekrar cebine sıkıştırdı.

Aylardır içimde biriken merak aniden ortaya çıktı ve hemen şu anda zarfı yırtıp sonucun ne olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim.

Güldü. “Şimdi kesinlikle öğrenmek istiyorsun, değil mi?”

Homurdanarak, “Tekrar, kapa çeneni,” dedim.

Bir daha güldü.

İnledim. “Senin oynaman gereken bir hokey maçın falan yok mu?”

“Hayır, *tatlım*. Kazanmam gereken bir hokey maçım var.”

“Lütfen bana bu ışıltının sadece hamilelikten değil, aynı zamanda da seni hamile bırakan ateşli hokey oyuncusunun sikiyle doyurulmandan kaynaklandığı söyle.”

Sözleri üzerine ağzımdaki sodayı püskürttüm. “Tanrım, Emilia.” Elimin tersiyle dudaklarımı sildim. “Ryan da bunu söylemişti. Kim *sikiyle doyurulmak* der ki? Bunun anlamı ne?”

“Hani seni yatırıp sana öyle bir çakar da en az iki gün düzgün yürüyemezsin ya? İşte o, *sikiyle doyurulmuş* olmak oluyor.”

Kahkaha attım. “Tanrım, senin sorunun ne?”

Uzun kızıl saçlarını geriye doğru savurarak omuz silkti. “Azmış durumdayım ve açıkçası bir sikle doyurulmayalı uzun zaman oldu. Tüm bu seksi hokey oyuncularıyla da çalışmanın hiçbir yararı olmadığına eminim. Beni etkilemeye başladı.”

“Üzgünüm.” Gerçekten öyleydim. Tüm gün Lowell’ın yanında olup da *sikiyle doyurulmamanın* nasıl bir şey olduğunu bildiğim için onu anlıyordum.

“Sorun değil. Bu benim hatam.” Elini salladı. “Her neyse, soruma cevap vermedin. Bu seks ışıltısı, bebek ışıltısı değil, değil mi?” Şarabından bir yudum alarak beklentiyle bana baktı.

Umursamaz bir şekilde omuz silktiğimde Emilia’yı birinci sınıftan beri tanıdığım için bu hareketimin ne anlama geldiğini anlayacağını biliyordum.

“İşte!” Beni işaret etti. “Kesinlikle biriyle yattın, değil mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı onaylarcasına salladım. “Yattım. Hem de birçok kez. Hatta *oldukça fazla* kez.”

“Bekle, bu bir süredir devam eden bir şey mi?” Tekrar başımı salladığımda kaşlarını çattı. “Yanında olamadığım için kendimi çok kötü hissediyorum ama bu...”

Elimi sallayarak onu geçiştirdim. “Hokey sezonunun ortasındayız. O yüzden anlıyorum, büyütülecek bir şey yok. Kendilerini buzun üzerine atmayı seven koca adamları kontrol altında tutmakla meşgul olduğunu biliyorum. Bir hayatın ve bir işin var. Bunu anlıyorum. Bense bebeğe kavuşmayı bekliyor, daha büyük bir daire arıyor ve önümüzdeki birkaç ay içerisinde daha sıkı çalışarak bebek doğmadan önce o dairenin fiyatını karşılayabilmeyi umuyorum.”

Lowell'in eviyle arenanın neredeyse tam ortasında bir daire bulmuştum. Biraz ayarlamayla bütçeme rahatlıkla uyacak bir yerdi ama bir yandan da doğum iznine ayrıldığımda para biriktirebilmek için önümüzdeki birkaç ay boyunca normalden iki kat daha fazla çalışmam gerektiğinin farkındaydım.

Ayrıca, bebek doğduğunda ekstra çabalamam gerektiğinin de farkındaydım çünkü Lowell, sezonun en önemli dönemine girmiş olacaktı.

Başını hafifçe eğdi. "Ne demek istiyorsun? Neden Lowell'in yanma taşınmıyorsun?"

"Neden onun yanına taşınayım ki?"

"Ah, seni hamile bıraktığı için!"

"Evet, bunu farkındayım."

"Ve yatıyorsunuz!"

"Evet, bunu da farkındayım."

"Şimdi bana yattığınızı, onun bebeğine hamile olduğunu ama Lowell'in yanma taşınamayacağım mı söylüyorsun?"

"Evet, hemen hemen."

Uzun süre hiçbir şey söylemeyip sadece beni izledi. Bu oldukça sinir bozucuydu çünkü Emilia ne zaman beni sadece izlese, hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğini biliyordum.

"Sen delirmişsin," diye fısıldadı. "Bu bebek senin tüm beyin hücrelerini emmiş, sen de tamamen delirmişsin."

Bir noktada haksız sayılmazdı fakat konumuz bu değildi. "Bu kadar abartılacak ne olduğunu anlamıyorum."

"Bu kadar abartılacak ne olduğunu anlamıyorsun..." diyerek sözlerimi tekrarladıktan sonra dalga geçti. "Hadi ama. Bundan daha zekisin, Hollis. Öyle olduğunu biliyorum."

Öyleydim. Öte yandan, bunu yapmaya devam edecek kadar da aptaldım.

Sözlerini geçiştirdim. "Sorun yok. Ben iyiyim. Biz iyiyiz."

“Öyle misin?”

“Evet!”

Sözler ağzımdan beklediğimden daha yüksek sesle çıkmıştı ama beni sorgulama şekli sinirlerimi bozmuştu. Ben yetişkin biriydim. Ne yaptığımı biliyordum.

“Üzgünüm,” dedim. “Sadece... İkimiz de bunun ne anlama geldiğinin oldukça farkındayız. Geçen seferkinden farkı yok. Ciddi bir şey değil.”

Kapının yanında duran Lowell’ın ayakkabılarına dikkatle baktı.

“Bak, biraz ciddi gibi görüldüğünün farkındayım ama öyle değil. Biz sadece, bebeklerinin dünyaya gelmesini beklerken birbirine eşlik etmenin keyfini çıkaran iki kişiyiz. Aramızda olup bitenler hakkında herhangi bir beklentim yok ve Lowell’ın da bir şey beklemediğini biliyorum. Eğer unuttuysan hatırlatayım, boşanmamın üzerinden bir sene bile geçmedi. Ciddi şeyler için acele etmek istemiyorum.” Elimi karnımda gezdirdim. “Şey, tabii ki bebeğim hariç. Sonuçta, onu öylece iade edemem. Fişini saklamadım.”

Hafifçe güldü ancak delici bakışlarındaki neşe hızlıca kayboldu. “Bir şey söyleyebilir miyim?”

“Seni tanıyorsam, her türlü söyleyeceksin.” Devam etmesini işaret ettim.

“Takımla yeterince vakit geçiriyorum. Evet, onlarla sürekli seyahat etmiyorum ama onlar ne zaman burada pistte olsa, onların yanında oluyorum ki bunun sezon döneminde günde ne kadar çok saati kapsadığını ikimiz de biliyoruz. Yani, çocukları oldukça iyi tanıdığımı söylemek yanlış olmaz. Anlayacağın, şunları söylerken kendimden oldukça eminim; Lowell’ı daha önce hiç şimdiki gibi görmemiştim.”

“Şimdiki gibi derken neyi kaştediyorsun?”

“Yani... daha pozitif. Mutlu.” Şarabından bir yudum aldı. “Tabii, beni yanlış anlama, o her zaman çok iyi ve arkadaş canlısı, her yönüyle iyi olan bir adamdı. Ama aynı zamanda, gizemli ve biraz da temkinli biriydi; özellikle de özel hayatıyla ilgili bir şeyden bahsetme konusunda. Böyle olmasına rağmen o adamın yüzündeki gururla o ultrason fotoğrafını kaç kere gezdirdiğini gördüğümü sana anlatamam, tıpkı kaç kez sadece bebekten değil aynı zamanda da senden bahsederken yüzünün nasıl ışıldadığını gördüğümü anlatamayacağım gibi. Bunu, yatığınızı öğrenmeden önce bile görmüş biri olarak söylüyorum. Bu da sana karşı duyguları olduğunu söylediğimde, tamamen dürüst olduğum anlamına geliyor.”

İç çektim. “Tabii ki bana bana karşı duyguları vardır, bebeğini taşıyorum.”

“Doğru, ama...” Omzunu kaldırdı. “Bilmiyorum, Hollis. Bu farklı. O farklı. İkiniz de kabul etmeye hazır olmasanız bile onun sana karşı *hisleri* var. Bunu kabul etmediğiniz sürece, tüm bunların sonunda incineceksiniz.”

“Sonunda mı? Bunun sonu yok, Emilia. Ben onun çocuğunun annesiyim.”

Şarabını dudaklarına yaklaştıırken kaşlarını kaldırdı. “Biliyorum, işin kötü yanı da bu.”

BÖLÜM 17

Bütün gün burada durup bunu izleyebilirdim.

Hollis'in dairesindeki duvara yaslanmış, odanın diğer ucundan kışını sallayışını izlerken aklımdan bunlar geçiyordu. Onu dans ederken izlediğim ilk anı ve o zaman, bu işte ne kadar berbat olduğunu düşündüğümü hatırladım.

Hâlâ berbattı. Yine de, onu izlemeyi seviyordum.

Tezgâhın üstündeki akıllı cihazdan, Queen'in 'Radio Ga Ga' şarkısı çalarken Hollis'in burada olduğumdan haberi bile yoktu. Mikrofon olarak tahta bir kaşık kullanıyor, korkunç bir şekilde detone olarak şarkı söylüyordu.

Çok sevimliydi. O çok sevimliydi.

Şarkı bitene kadar varlığını belli etmedim.

Alkışlarken, "Harika! Bir kere daha söyle!" dedim.

Görünüşe göre bu yapılacak en yanlış şeydi.

"OROSPU ÇO...!" Arkasına dönerken elini göğsüne koydu. "Lowell! Altıma kaçırdım, seni göt herif!"

Koşarak banyoya ilerleyip kendi kendine mırıldanırken kapıyı çarptı.

Yalan söylemeyeceğim, kendimi kötü hissetmiştim.

Fakat sadece biraz.

Evin içinde ilerleyip koltuğa uzandım. Kısa süre içinde çatık kaşlarıyla banyodan çıktığında hâlâ mırıldanıyordu.

Beni gördüğünde kaşları mümkünmüş gibi daha da çatıldı. “Hâlâ burada ne halt ediyorsun?”

“Eh, bugün maç günü.”

“Ve?”

“Ve maç günleri *hep* buraya gelirim.”

“O zaman, artık seni burada istemiyorum. Git.” Kapıyı işaret etti.

Koltuktan fırlayarak, “Hey, hey, hey,” dedim. “Öylece gide-mem. Maç günleri *hep* buraya geliyorum.”

Gözlerini devirdi. “Kahrolası hokey oyuncuları ve onların aptal batıl inançları.” Kollarını göğsünde bağladı. “İyi. Kala-bilirsin ama seninle yatmayacağım, az önce altıma işememi sağladıktan sonra olmaz. Öylece gelip hamile kadınları korku-tamazsın, Lowell.”

“Batıl inançlarımızdan nefret etme, tamam mı? Onlar ger-çek ve bunu kanıtlayacak bir sürü bilimsel şey var. İkinci ola-rak, amacım seni korkutmak değildi. Dairenin kapısını kilitle-memişsin ki bu konu hakkından gerçekten konuşmamız gerek çünkü bu son derece tehlikeli. Gelen başka biri olabilirdi.” Tartışmak için ağzını açtığı anda konuşmaya devam ettim. “Ve üçüncüsü, buraya sadece seks yapmak için geldiğimi mi düşü-nüyorsun?”

“Ş-şey... Şey...” Kollarını havaya kaldırdı. “Evet! Buraya o yüzden gelmedin mi?”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Hımm, hayır. Ne zaman buraya gelip kendimi üstüne attım ya da sana seks için yalvar-dım? Hamile ve azgın olan sensin, unuttun mu?”

“Ah, yani benimle seks yapmak istemiyor musun? Sadece seks delisi bir manyak olduğum için isteklerimi yerine getiriyorsun, öyle mi?”

“Eh, manyak kısmında oldukça haklısın.”

“Lowell...” diye homurdandı.

“Hollis...” Aynı şekilde karşılık verdim.

Sızlanmaya başladığında gülmemi durduramadım. Kollarını havaya kaldırıp benden uzaklaşmaya çalıştığında ona izin vermedim. Bunun yerine, onu kucağıma çekerek kollarımı etrafına doladım.

Onu hapsetmeye çalışırken, “Dur, dur, dur,” deyip iç çektim. “Beni dinlemene ihtiyacım var ve dikkatle dinle, tamam mı? Buraya sadece seks yapmak için gelmedim. Hoşuma gidiyor mu? Evet. Yüzümde ve parmaklarımda hâlâ senin kokun varken bu daireden ayrılmak kadar beni mutlu eden bir şey yok.” Sözlerimle gözleri koyulaştı. “Ama buraya gelme sebebim bu değil. Geliyorum çünkü sen çocuğumu taşıyorsun, onunla ve seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Anladın mı? O yüzden, buraya sadece seks için geldiğimi düşünme. Ama yine de tekrar edeceğim, o kısmı gerçekten seviyorum.”

O kısmı gerçekten çok ama çok seviyordum. Muhtemelen sevmem gerekenden çok daha fazla. Sadece bir süredir yatıyor olmamıza rağmen yatmadığımız dönemler neredeyse hafızamdan silinmişti.

Farkındaydım. Bu onun için bir rahatlamaydı ve ona yardım ettiğim için mutluydum. Öte yandan, bunun ileride bizim için ne anlama geleceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Şu anda bunu ya da herhangi can sıkıcı bir saçmalığı düşünmek istemiyordum. Bugün maç günüydü ve buraya zihnimdiki düşüncelerin içinde kaybolmak için gelmiyordum. Amacım rahatlamaktı.

Ayrıca, neredeyse buraya her geldiğimde kazanmıştık ama bunu ona söylemeyecektim.

İç çekip kollarını boynuma doladı. Parmaklarını saçlarımın arasına daldırıp tutamları hafifçe çekerken, "Peki, tamam. Kalabilirsin," dedi.

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Evet. Ama, Lowell?"

"Hımm?"

"Fikrimi değiştirdim. Şimdi gerçekten seks yapmak istiyorum."

"Tekrar yap ama bu defa daha yavaş."

"Yavaş mı?"

"Evet." Ben söylediğini yaparken dudaklarını yaladı. "Tanrım. Evet, işte aynen böyle."

"Sevdin mi?"

"Evet. Hem de *fazlasıyla* sevdim."

"Daha fazlasını ister misin?"

Dudaklarını ısırması, dikkatli bir şekilde beni izliyordu. "Daha yavaş."

"Daha yavaş olamam. Çeneme şimdiden kramp girmeye başladı." Çenemi ileri geri oynattıktan sonra bıçağı bırakıp sandalyeme oturdum. Dolu karnımı okşayarak, "Ayrıca, doydum," diye ekledim.

"Sadece bir biftekti!"

"İki biftek önce bir biftekti, Hollis. *Doydum.*"

Son iki saattir burada oturmuş yemek yiyorduk ve Hollis'in az pişmiş etleri yemesi yasak olduğu için biftekleri yemeye beni zorluyordu.

Zorlamak desem de aslında bunu yapmak istiyordum.

"Korkak."

Dürüst olmak gerekirse, biftekler oldukça küçüktü. Onlar gelmeden önce bir sepet ekmeğin tamamını yememiş olsaydım, muhtemelen bunu da bitirirdim. Ayrıca Hollis'e, kendimi tamamen doyurmamaya çalıştığımı çünkü bütün gece bacaklarını birbirine bastırduğu için akşamın onun yatağında çıplak kalmamızla sona ereceğini hissettiğimi söylememiştim.

"Affedersiniz, acaba bu ranch sosun büyük boyunu alma şansım var mı, lütfen?"

Hollis, anında elini ağzına kapatıp burnundan derin nefesler alıp vermeye başladı. Sebebin ranch sos olduğunu anlamıştım. Geçen hafta salatama biraz dökmeye çalıştığımda, o güne kadar görmediğim kadar hızlı bir şekilde ki buna yanlışlıkla altına işemesini sağladığım zaman da -hem de ikinci kez- dahildi, banyoya doğru koşmuştu.

Yan masada oturmuş ranch sosu isteyen çift durumu fark etti.

Kadın, "Zachary!" diye bağırdı. "Kes şunu!"

"Ne var? Bu mekânın ranch sosları gerçekten çok iyi ve biz buraya neredeyse bir saat uzaklıkta yaşıyoruz. Biraz almadan gitmemin imkânı yok."

"Ah, gidip müdürüme sorayım." Benim kadar endişeli görünen garson hızlıca uzaklaştı çünkü bu adam az önce almak için bir şişe ranch istemişti.

Kadın başıyla bizim masayı işaret etti. "İğrenç ranch bağımlılığın yüzünden kadını hasta ettin."

Nefesini tuttu. "Bu ne cüret! Ranch iğrenç bir şey değil, buna olan bağımlılığımın sevimli olduğunu düşünüyordun!"

"Şunu söylemeyi kes!" Rengi yeşile dönmeye başlayan Hollis'e baktı. "Kusmasına birkaç saniye kaldığına eminim."

Hollis gözlerini genişçe açarak başını aşağı yukarı salladığında güldüm fakat bu bana ters ters bakmasına yol açtı.

Kadın ona doğru eğildi. “Onun adına *çok* üzgünüm. Bazen nezaketini evde unutabiliyor.” Hollis’in şiş karnına baktı. “Ah, hamilesin! Bu sebebini açıklıyor. Biliyor musun, en yakın arkadaşım Zoe de hamileyken aynı böyleydi. Sadece bahsedilmesi bile,” derken kocasına sert bir bakış attı. “Yani, adını söyleyemeyeceğim o şeyin, neredeyse kusmasına yol açıyordu.”

Hollis birkaç kez daha derin nefes aldıktan sonra elini ağzından çekti ve gülümsedi. “Sorun değil. Üzgün olması gereken benim. Yemeğinizi kendi problemlerim yüzünden bölmek istememiştim.”

Kadın elini salladı. “Önemli değil.” Ardından gözlerini kısıp bana bakmaya başladı. “Çok tanıdık geliyorsun.”

Kocası, “Delia!” diyerek azarladı.

“Ne?” diye sordu. “Sana da tanıdık gelmiyor mu?”

Adam başını ellerinin arasına aldı. “Çünkü onu sürekli izliyorsun. O, kombine biletlerimizin olduğu Carolina Comets’ın takım kaptanı!”

“Ah!” Bir an için utanmış gibiydi fakat sonra omuz silkerek elini salladı. “Biliyorsun ben sadece atıştırmalıklar ve hokeycilerin kıçları için geliyorum. First trick, downtouch* ya da onlara her ne deniyorsa hiçbir fikrim yok.” Elini uzattı. “Merhaba, ben Delia. Bu da kocam, Zach.”

“Hollis.” Kadının elini sıkarak kendini tanıttikten sonra beni işaret etti. “Bu da Cam- yani, siz Lowell olarak tanıtıyorsunuzdur.”

Zach boğazını temizledi. “Karımın sizi tanımamış olmasının aksine ben büyük bir hayranınızım. Biliyorum, dünya çok

*Karakter burada hem terimleri hem de sporları karıştırmıştır. Aslında bahsetmeye çalıştığı, First Down ve Touch Down’dır. *First Down*, Amerikan futbolunda kullanılan, bir takımın belirli bir sayıda oyun hakkı kazandığı durumu ifade eden bir terimdir. *Touchdown*, ise yine Amerikan Futbolunda kullanılan, bir oyuncunun topu rakip takımın savunma bölgesine götürerek kazandığı 6 puanı ifade eder. Bu terimlerin hiçbiri *buz hokeyinde* kullanılmaz.

küçük ama belki erkek kardeşimi tanıyor olabilirsin. Takımındaki birkaç oyuncunun menajerliğini yapıyor. Shep Clark?”

“Ah, evet. Shep ile birkaç kez konuşmuşluğum var. Rhodes ve Wright’ın menajerliğini yapıyor.” Dürüst olmak gerekirse, adam yetenekli bir menajerdi ve son zamanlarda ikisi için de oldukça güzel anlaşmalar yapmıştı. “Kesinlikle dünya küçük. Buraya bir saatlik mesafede oturduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Evet ama trafiğe bağlı.”

“Caseyville’deki bira fabrikasına hiç gittin mi?”

“Hayır. Slice’a giderken birkaç kere önünden geçmiştik.” Zach karnını okşadı. “Oranın pizzaları harika.”

“*Fazla* iyi. Gerçi, sezon dışında kilo almama sebep oluyor. Aslında bira fabrikasını kız kardeşimle beraber işletiyoruz.”

“Gerçekten mi? O zaman kesinlikle uğramamız gerekiyor.”

Delia, “Bir dahaki sefer, uygulamalar ve güvenlik gibi konular hakkında konuşacağınızda Sully ve Porter ile orada buluşabilirsiniz,” dedi.

“Uygulamalar mı?”

Zach, “Evet,” diye cevapladı. “Onları şirketim geliştiriyor.”

“Öyle mi? Kız kardeşim de bira fabrikası için uygulama yapmayı düşündüğünü söyledi. Bir ara buluşup bunun hakkında konuşmalıyız.”

Zach’in gözleri büyüdü. “Dostum. Bunu *çok* isterim. Toplantıda formamı imzalamayı bile istemeyeceğim.”

Delia, “Sonrası için bekleyeceksin, değil mi?” diye sordu.

“Tabii ki.”

Güldüm. “Anlaştık.”

Karısı telefonuna bakarak, “Sohbetimizi yarıda kesmekten nefret ediyorum ama,” deyip konuşmaya devam etti. “Gitmemiz gerekiyor. Çocukları yatırmak için geç kalmak istemeyiz.”

Hollis neşeli bir şekilde, “Çocuklarınız mı var?” diye sordu. “Kaç tane?”

Son zamanlarda devamlı bunu yapıyordu. Etrafta ne zaman bir bebek ya da çocuk olsa, annelik hakkında bir şeyler öğrenmek ister gibi onlarla yakından ilgileniyordu.

“Sekiz.”

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. “*Sekiz* mi?”

Güldü. “Üzgünüm, daha açık ifade etmeliydim. *Çocuklarımız* aslında keçiler.”

Zach telefonunu çıkartırken, “Aslında, cüce keçiler,” dedi. “İşte, bak.”

“Onlar *Harry Potter* kazakları mı?”

“Havalı, değil mi?”

“Harika. Comets forması da süper olmuş ama büyük ihtimalle bu konuda pek objektif davranamıyorum.”

Zach gülüp numaramı aldıktan sonra telefonunu cebine koydu. “Şimdi, yemeğinize devam etmenize izin verelim. Mekânın uygulaması hakkında daha sonra konuşuruz.”

“İyi fikir.”

El sıkışırken garson bir şişe ranch sosunu getirdi. Yemin ederim, daha önce kimsenin yüzünün bu kadar ışıldadığını görmemiştim. Sosu göğsüne bastırıldığında *kıymetlim* dediğini duyabiliyordum.

Delia ayağa kalkarken, “Belki sizinle maçta görüşürüz?” dedi.

Zach ceketini giymesine yardım etti. “Evet, hem ona hokeyde *touchdown* olmadığını öğretirsiniz.”

Hollis güldü. “Endişelenme, tüm güncel terimlere hâkimim. Onu kısa sürede profesyonel yapacağız.”

*Harry Potter, J.K. Rowling tarafından yazılan aynı adlı serinin baş karakteridir.

İlk başta oyunun kurallarını öğrenmemek için çok çabalasa da son zamanlarda hokeyden gerçekten hoşlanmaya başlamıştı, ki bu beni fazlasıyla tahrik ediyordu. Onun, çok sevdiğim bu spor için heyecanlı olduğunu görmeyi seviyordum. Onu, maçlar sırasında tribünde bana tezahürat yaparken görmeyi de seviyordum.

Bir keresinde Collin ve Rhodes, Harper ve Ryan'ın kalabalığın arasında olduklarını bildikleri zamanda daha hızlı kaydıklarını ve sopalarının diske daha güçlü vurduğunu söylemişlerdi. Bunun her zaman saçmalıktan ibaret olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bahsettikleri şeyi anlıyordum. Tribünde sadece nasıl oynadığınızı değil, aynı zamanda sizi de önemseyen birinin olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Bu aynı zamanda, daha iyi oynamak için de harika bir motivasyon kaynağıydı çünkü kartlarımı doğru oynarsam, skoru gece ikiye katlayabilirdim.

Arkalarını dönüp uzaklaşmaya başladılar fakat çok ilerlemeden Zach'in Delia'ya, "Onu tanımadığına inanamıyorum," dediğini duydum.

"Ne? Oturduğu için kucunu göremedim."

Hollis sessizce güldü. "Çok eğlenceliler ama sekiz çocuğu olduğunu söylediğinde neredeyse altıma işeyecektim. Hayal bile edemiyorum. Evimde sekiz çocuğu bırak, bir çocuk için bile oda yok." Suyunu yudumlarken başını salladı. "Lafi geçmişken... Ben, şey, arena ve senin evinin ortasında bir yer buldum."

Nefesimin hissettiğim kadar titrek çıkmamasına özen göstererek sandalyemde daha dik oturdum. "Ah?"

"B-bebek doğduğunda sana daha yakın olmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm."

"Evet, ah, bence, şey, harika bir fikir."

İkimiz de bozuk bir plak gibi kelimeleri tekrarlıyorduk. Özellikle bu durumda ne söylemem gerektiğini bilmediğim için kendimi rahatsız hissediyordum.

Yanıma taşınmasını mı teklif etmeliydim? İma ettiği şey bu muydu? Etmiyorsa, o zaman taşınacağı evin kirasını ödemeyi mi teklif etmem gerekiyordu? Bunu rahatlıkla karşılayabilirdim, benim için bir sorun olmazdı ama bu uygun olur muydu? *Bu durumda* ne uygundu ki?

Biz ne yapıyorduk? Biz-

“Ah, olamaz!” Garson panikle masamıza koştu. “O adama ranch sos yerine küflü peynir vermişim!”

Bu sefer, Hollis gerçekten kustu.

Sanırım *bu duruma* ne uygunsa, bunu daha sonra çözmemiz gerekecekti.

BÖLÜM 18

“A man. Tanrım!”

Annemin çığığı kulaklarımı çınlatacak kadar yüksekti.

Kollarını bana dolayıp büyük karnımın izin verdiği ölçüde beni kucakladı. “Çok *sevimli* görünüyorsun, Hollis!”

Gülümsemeye çalıştım çünkü kendimi *sevimli* hissetmiyordum.

Devasa, yorgun ve tam anlamıyla bunalmış hissediyordum. Ayaklarım ağrımadığı zamanlarda sırtım ağrıyordu. Başım ağrı-muyorsa, gözlerimi açık tutamayacak kadar yorgun oluyordum. Aç olmadığım zamanlarda huysuz hissediyordum. Her şey üst üste geldiği için tek istediğim önümüzdeki birkaç ayın hızlıca geçmesiydi.

Annem büyümeye başlayan karnımı okşadığında bir an için kendimi suçlu hissettim. *Onun* bile dokunmasını istemi-yordum.

Sadece Lowell’in dokunuşunu istiyordum.

“Çok güzelsin.” Ellerini üzerimde gezdirmeye devam etti. “Çok güzel.”

“Anne,” diye sızlandım. “Kes şunu.”

“Devam etmeden durmanızı tavsiye ederim, Bayan Kelly. Asla dinlemeyecek. Ona, her gün ne kadar mükemmel oldu-ğunu söylemeye çalışıyorum ama sürekli benimle tartışıyor.”

Lowell bana bir bakış attıktan sonra elini uzattı. "Sonunda sizinle tanışmak büyük bir zevk. Ben Cameron."

Annem göz ucuyla önce eline, ardından da yüzüne baktıktan sonra bakışlarını tekrar eline çevirdi. En sonunda eline vurarak uzaklaştırdı ve kollarını ona doladı.

"Ah, aptal olma, hayatım. Bana sarıl! Biz artık bir aileyiz!"

İlk defa birinin Lowell'ın aileden olduğunu söylediğini duydum ve ilk kez onun ailem *olduğunun* farkına vardım. Lowell ile bir ilişkimiz olmasa bile bu bebek bizi her zaman birbirimize bağlayacaktı.

Bu, bir yandan beni korkuturken bir yandan da rahatlatıyordu.

Annem Lowell'ın omzunun üzerinden bana sırtıp göz kırptı ve dudaklarını *çok tatlı* der gibi oynattı.

Haklıydı. O çok tatlıydı. Çok ama *çok* tatlıydı.

Ayaklarımı veya karnımı ovma, bana atıştırmalık bir şeyler hazırlamak ya da oturmadan önce almayı unuttuğum için telefonumu getirmek gibi şeyler yaparken çok tatlıydı.

Fakat onun en sevdiğim yanı ne miydi? Geceleri başını karnıma yaslayıp bebeğimizin hareketlerini hissetmesi. Aslında bunu, neredeyse evde olduğu her gece yapıyordu. En son ne zaman birbirimizden ayrı bir gece geçirmiştik, hatırlamıyordum.

Bu, beni aynı anda hem korkutan hem de rahatlatan diğer bir şeydi. Ona o kadar alışmıştım ki *gereğinden fazla* alıştığımı düşünerek endişelenmeye başlıyordum.

Bebek doğduktan sonra ne olacağı hakkında hâlâ konuşmamıştık. Yanıma taşınmak istiyor muydu? Yoksa yanına mı taşınmamı istiyordu? Belki de şu anki hâlimizden memnundu? Eğer değilse, bebeği ortaklaşa büyütmemizi mi istiyordu veya velayet için savaşıyor muydık? Çocuk için nafaka ödeyecek miydi, yoksa başka bir çözüm mü bulmayı planlıyordu?

Hiçbir şey bilmiyordum ve bir yanımda bu soruların hiçbirinin cevabını öğrenmek istemiyordum. Bunun mantıklı ya da akıllıca bir tarafı olmadığına ve yakında çözüme kavuşturmamız gerektiğinin farkındaydım ama şimdi olmazdı.

Şu anda bununla ilgilenemezdim çünkü Noel zamanıydı ve annem burada olmak için eyaletin öteki ucundan gelmişti. *Sana söylemiştim* demesini istemediğimden dolayı bunu anne-me asla söylemezdim ama onu özlemiştim ve şu an ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Annem elini tekrar karnımın üzerine koyduktan sonra gözlerini Lowell'a çevirdi. "Eğer kızsak iki kez gör kırp."

Hiçbir tepki vermedi.

Cinsiyetini sır gibi saklıyordu ve bu konudaki kararlılığı hoşuma gidiyordu.

"Bir dakika, az önce annemin karnına dokunmasına izin mi verdin?" Harper mutfaktan seslendi. "Bu saçmalık! Benim dokunmama *hiç* izin vermedin!"

Lowell, "Gerçekten mi? Ben her zaman dokunuyorum," dedi.

Harper onu geçiştirdi. "Sen sayılmazsın, *baba*."

Duyduğu hitap karşısında gülümsediğini anında fark etmiştim. Baba olma düşüncesinden ne kadar hoşlandığını biliyordum, bu yüzden de Noel için ona aklıma gelen en tatlı hediye almıştım ve vermek için sabırsızlanıyordum.

Collin, üzerinde Comets logosu olan bir eşofmanla koridor-da belirdiğinde, "Ah, selam millet," dedi. "Kusura bakmayın, köpekleri odaya kapatıyordum. Kalabalık olduğunda hareketli oluyorlar, kimseyi rahatsız etmelerini istemedim."

Nazik bir şekilde kollarını bana doladı.

Aslında bu oldukça komikti çünkü Collin'e hamile olduğumu söylediğimden beri beni ne zaman görse sarılıyor ama bunu beni incitmekten korkarmış gibi nazıkçe yapıyordu.

Harper ve Collin'in çocuk istemediklerini biliyor, buna son derece saygı duyuyordum. Aynı zamanda, onların dünyanın en iyi teyzesi ve amcası olacaklarının da farkındaydım.

Nazıkçe sarılışına karşılık verirken, "Selam, Col," dedim.

"Kocaman olmuşsun," dedikten sonra tam olarak ne söylediğinin farkına vardığı anı *hissettim*. Beni bırakıp iki adım geri çekildi. "Yani...Demek istediğim... Sen..."

Lowell saldırgan bir tavırla ona doğru adım atıp beni korumak istermiş gibi önüme geçti.

Yalan söylemeyeceğim, bu hareketinden tahrik olmuşum.

Lowell'ı tişörtünden tutarak geri çektim. "Sakinleş, dostum. Ne demek istediğini ben gayet iyi anladım." Collin'e döndüm. "Sanırım söylemek istediğin şey, *Vay canına, Hollis. Bebek açıkça büyüyor ve sen de kesinlikle sana ait olmayan bu kiloyu oldukça iyi taşıyorsundu.*"

Parmaklarını silah gibi doğrulttu. "İşte. Kesinlikle söylemek istediğim şey buydu."

Annem Lowell'ı işaret etti ve Collin'i kastederek, "Bu da onun gibi aptal mı?" diye sordu.

Dürüstçe, "Bazen," diye cevapladım.

"Hey!" Lowell itiraz etti. "Değilim."

"Daha *iki gün önce* bana 'hamile bir kadına göre oldukça şirin' olduğumu söyledin."

"Hayır... Ben..."

Harper yaklaşıp erkeklerin ikisinin de kafasının arkasına vurdu. "Aptalsınız. İkiniz de."

İkisi de aptallıklarının farkına vardıklarında kızardı.

Kapı çaldığında Harper, Collin'i çekip ev sahipliği görevini yerine getirmesi için kapıya doğru sürükledi.

"Hadi," dedi. "Gidip iyi bir ev sahibi gibi davranalım ve diğer aptal arkadaşlarını selamlayalım."

"Aptal değiller," diye savunmaya geçti.

"Hiç sanmıyorum. Miller ile tanışmıştım."

"Eh." Başını salladı. "Haklısın."

Annem, onu elinden tutup mutfığa çekerken, "Ee, Lowell," diye konuşmaya başladı. Taburelerden birine oturup yanında kine vurarak oturmasını belirtti. "Anlat bakalım, kızım la tam olarak nasıl tanıştınız? Bunu sır gibi saklıyor."

Annemle aylardır bu konu etrafında dönüp duruyorduk. Yaşananlar için beni yargılamayacağını biliyordum ama bu yine de kız kardeşimin düğününde tek gecelik ilişkimden hamile kalmış olmamı daha az utanç verici bir hale getirmiyordu. Özellikle de duygusal bir çöküşte olduğum için o gece tek seferlik bir şey yaşamam, durumu daha da utanç verici bir hale getiriyordu.

Sadece tekrar dile getirmek istediğim bir konu değildi.

Lowell, annemin yanına oturdu. "Şey, Bayan Kelly, aslında bu komik bir hikâye..."

Annem omzuna vurdu. "Ah, Bayan Kelly deme saçmalığını kes. Artık pek de bayan sayılmam. Beni aldatan şerefsiz kocam vefat edeli yıllar oldu."

Bunu her ne kadar umursamaz bir şekilde söylese de babamın yaptıklarının aradan bu kadar yıl geçmesine rağmen onu hâlâ incittiğini biliyordum. Tıpkı başka bir adamdan hamile olmama rağmen Thad'in yaptıklarının beni hâlâ incitmesi gibi.

*İngilizcede resmî bir kullanım olan *Mrs.* ifadesi, evli kadınlar için kullanılan bir kısıltımadır. Burada da Lowell, Hollis'in annesine "Mrs. Kelly" dediği için karakter ona atıfta bulunmuştur.

Bazen son altı yedi ay içinde yaşadıklarımı düşündüğümde aklımı kaçıracak gibi oluyordum. Hayatımı değiştirecek bir olaydan diğerine geçerken nefes bile almamıştım. Her zaman bu kadar yorgun olmama şaşırmamak gerekirdi.

Sanki varlığını unutmamı istemiyormuş gibi bebek hareketlendiğinde onu sakinleştirmek için elimi karnıma koydum.

Annem, “Bana Evelyn de,” dedi. “Ya da Nine.” Gözleri benimkileri buldu. “Sadece sakın büyükanne ya da anneanne demeyin. Klas, eğlenceli ve albenisi yüksek bir lakap istiyorum.”

“Şey, bunu isteyerek pek de iyi bir başlangıç yapmadın. Artık kimse *albenisi yüksek* demiyor.”

“Ya da *klas*.”

Elini sallayıp geçiştirdi. “Nineyle uğraşmayı bırakın. Hadi bana ikinizin nasıl tanıştığınızı anlat ve tek bir detayı bile atlama.”

Hiç hoşuma gitmese de gerçekten hiçbir detayı atlamadı.

Tek bir tanesini bile.

Nasıl tanıştığımızı anlatmayı bitirdiğinde herkes -Ryan, Rhodes, Miller, Emilia ve Smith- akşam yemeği için gelmişti.

Annem tüm bunlar olurken sessiz kalmış, tek bir kelime dâhi etmemişti. Nihayet Lowell beni herkesin önünde utandırmayı bitirdiğinde annem bana baktı. “O yumruğu babanın sana öğrettiği gibi mi attın?”

“Evet, hanımefendi.”

Bir kez başını salladı. “Aferin kızıma. Hadi yemek yiyelim.”

Akşam yemeği bittikten ve dağınıklığın çoğu temizlendikten sonra kalan yemekler -burada birkaç hokey oyuncusu olduğu için oldukça az kalmıştı- toplanmıştı. Şimdiyse Harper ile mutfakta kalmış bulaşıkları yıkıyorduk.

Lowell en az dört kez yanıma gelmiş ve o bulaşıkları yıkarken beni oturmam için ikna etmeye çalışmıştı ama onu mutfaktan kovarak diğerlerinin yanına, büyük oturma odasına göndermiştim.

Harper omzunu benimkine vurarak, “Ee,” dedi. “Çocuksuz geçireceğin son Noel’in nasıldı?”

“Lowell’in anneme ona nasıl yumruk attığımı anlatması hariç mi?”

Gülerek başını salladı. “Evet, o hariç.”

Ben de sıttım. “Güzeldi. Sessizdi. Üstelik Miller burada olmasına rağmen.”

Fırçayı kirli tavanın üzerinde gezdirirken az önce sorduğu soruyu düşündüm. Bu benim çocuksuz geçirdiğim son Noel’di ve Harper bundan bahsedene kadar aklıma bile gelmemişti. Ayrıca çocuksuz son Cadılar Bayramı’mı ve Şükran Günü’mü de geçirmiştim.

Sanırım bundan sonra tatillerin benim için nasıl değişeceğini gerçekten hiç düşünmemiştim. Acaba Lowell da bunu düşünüyor muydu?

“Onunla işler nasıl gidiyor?” Ona bir bakış attım. “Yani Lowell ile. Aptal sırtışıandan da anlaşılacağı üzere senin de aklına gelen kişi oydu.”

“O aptal bir sırtış değildi.”

“Ah, kesinlikle öyleydi. Birbirinize âşık olduğunuz ortada.”

Söylediğini duymazdan geldim. “Lowell ile işler iyi gidiyor. Sanırım ikimiz de bebek için gerçekten heyecanlanmaya başladık.”

“Peki diğer şeyler de iyi mi?” Kaşlarını aşağı yukarı oynattı.

“Çok zekice.” Güldüm. “Diğer şeyler de... iyi.”

“İyi mi yoksa...” Kalçasını ileri geri hareket ettirdi. “İyi mi?”

Kahkaha attım. "İkincisi."

"Öyle mi?" Tekrar omzuma vurdu. "Sevindim. Lowell'dan hoşlanıyorum."

"Ben de hoşlanıyorum."

"Yani *hoşlanmak* anlamında mı hoşlanıyorsun?"

"Bu da ne, ortaokulda mıyız?"

"Bazen öyleymişiz gibi hissediyorum."

"Doğru. Ve evet, *hoşlanmak* anlamında hoşlanıyorum. Sanırım."

"Sanırım mı?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Daha yeni boşandım, Harper. Bu... şey, bilirsin biraz karmaşık bir durum."

Kaşlarını çattı. "Vay canına. Bunu unutmuştum."

"Ama ben unutmadım."

Kıkırdadı. "O zaman, dikkatli ol, tamam mı? Bilirsin, *iyi*... kulağa güzel gelebilir ama kırık kalp berbat hissettirir."

"Hem de çok," diyerek ona katıldım. "Ama dikkatli olacağım."

"Güzel. Çünkü Collin'in kaptanının cesedini gömmesine yardım etmek zorunda kalmak hiç hoşuma gitmez." Başını salladı. "Hâlâ bir hokey oyuncusundan bebeğin olacağına inanamıyorum."

"Ben de hâlâ bir hokey oyuncusuyla *evli* olduğuna inanamıyorum." Mutfağını işaret ettim. "Demek istediğim, şuna bak... Tüm hayatın değişti."

Şimdi onun dudaklarında aptal bir sırıtış belirmişti. "Biliyorum. Düşünsene, eğer ona gerçekten arabamla çarpmış olsaydım, bunların hiçbiri yaşanmayacaktı."

"Gece araba sürmekte berbat olman gerçekten endişelendirici."

Ryan, peşinde annem ve Emilia ile mutfığa girerken, "Genel olarak araba sürmekte bu kadar kötü olması endişelendirici,"

dedi. "Bir keresinde üniversitedeyken kaldırıma çok kötü çarp-
tı, arabanın jantı yamuldu ve çekici çağırmak zorunda kaldık.
Ama endişelenmeyin, aracı tamire göndermeden önce üç gün
boyunca yamulduğunu anlamadığı için öyle sürdü çünkü kötü
sürüş yetenekleri ile yamuk jantın arasındaki farkı anlayamadı."

Annemin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Harper Dolores Kelly!"

"Sanırım Harper Dolores *Wright* demek istedin." Kız karde-
şim gururla sıırttı.

Bazen son zamanlarda yaşadığım çılgınca şeylerden dolayı
Collin ile hâlâ balayı evresinde olduklarını unutuyordum.

Thad'le geçirdiğimiz balayı evresini düşünmeye çalıştım
ama Harper'ın şu anda görüldüğü kadar mutlu olduğum bir
zamanı hatırlayamıyordum. Kendime tamamen dürüst olmam
gerekirse, Lowell ile yaşadıklarım muhtemelen yıllar sonra ya-
şadığım en mutlu anlardı.

Düşününce bu gerçekten çok üzücü bir durumdu.

Harper, "Ee anne," diye konuşmaya başladı. Bu kadar
umursamaz bir tavırla konuşmaya başladığında söyleyecekle-
rinden hoşlanmayacağımı düşünmeden edemedim. "Çocuklar
diğer odada olduğuna ve söyleyeceklerimizi duymayacaklarına
göre... Lowell hakkında ne düşünüyorsun?"

Kız kardeşime ters ters baktım. *Hain*.

"Kıçı hariç ne düşündüğümü mü soruyorsun?"

"Anne!" Elimdeki tabağı lavaboya düşürdüğümde su ve kö-
pükler her yere sıçradı.

"Ne? Sonuçta benim de gözlerim var, beni suçlayamazsınız.
Siz kızlar yanınızda sürekli hokey oyuncularını getiriyorsunuz
ve herkes hokey oyuncularının harika kışları olduğunu bilir."

"Bu doğru. Bu konu hakkında çalışmalar falan yapıldığına
eminim."

Ryan, Emilia'nın söylediklerine katılarak, "Evet. Sonuçta bu bilim," dedi.

"Bilimin bu şekilde işlemediğine yüzde doksan dokuz nokta dokuz eminim."

"Nasıl oluyor da kimse bilimin nasıl işlediğini bilmiyor?" diye mırıldandım.

Annem beni görmezden gelerek, "Her neyse," dedi. "Bence o ideal bir av."

"İdeal bir av mı? Artık kimse böyle şeyler söylemiyor."

"Az önce, *albenisi yüksek* ve *klas* diyemiyordum, şimdi de *ideal bir av* mı diyemiyorum?"

Ryan annemin kolunu okşadı. "Endişelenme, Evelyn. Büyükkannem en güncel argo kelimeler konusunda oldukça bilgili. Sana günümüzde moda olan kelimeleri anlatır."

"Bunu çok isterim. Biz büyükkanneler birbirimize destek olmalıyız."

Ona Ryan'ın büyükkannesinin ağzından çıkan bazı şeyler için kesinlikle çok yaşlı olduğunu söylemedim. Onunla sadece bir kere Harper ve Collin'in düğününde karşılaşmışım ve kadının takımdaki çocukların bazılarıyla flört etme şekline bakacak olursak, Miller'ı eve davet etmemiş olması şaşırtıcıydı. Gerçi buna memnun olmuşum çünkü Miller gerçekten gidebilirdi.

"Pekâlâ, madem onun *ideal bir av* olduğunu söyleyemiyorum, o zaman..." Yavaşça tatlı bir şekilde gülümsedi. "Ondan hoşlandım. Ondan çok ama *çok* hoşlandım. Ve bebeğine harika bir baba olacak, Hollis."

Muhtemelen hormonlar yüzünden -yüzde yüz hormonlar yüzündendi- annemin sözleri gözlerimin dolmasına sebep oldu. Daha önce bebeğimin babasına, onun da onay vermesini ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

“Dürüst olmak gerekirse...” Bir omzunu kaldırdı. “Babası Thad olmadığı için mutluyum. O adam pisliğin tekiydi. Bu kelimeyi hâlâ söyleyebiliyorum, değil mi?”

“Aman Tanrım, *teşekkürler*.” Emilia ona katıldı. “*Yıllardır* bunu söylüyorum. Bana çok kötü bir enerji veriyordu.”

“Kesinlikle. Aslında bana babalarını hatırlatıyordu.”

Dudaklarım aralandı. “Onun hakkında böyle düşündüğünü bilmiyordum, anne.”

“Bir şey söylemek istemedim çünkü onu ne kadar sevdiğini biliyordum ve mutlu görünüyordun. Belki de kendi evliliğimin yıkılmasından dolayı oluşan güvensizliklerim yüzünden böyle hissediyordumdur diye düşündüm ve bunu sizin ilişkinize yansıtmanın doğru olmayacağına karar verdim. Sonuç olarak haklı olduğum ortaya çıktı ama bu olmasını istediğim son şeydi.” Bakışlarını Harper ve benim üzerimde gezdirdi. “Aşırı korumacı olduğumu ve tek yaptığımın size baskı yapmak olduğunu düşündüğünüzün farkındayım. Aslında bu kısmen doğru. Ancak bunu yapmamın tek sebebi sizi her şeyden çok seviyor ve sizin için sadece iyi olanı istiyor olmam.” Dikkatle karnıma baktı. “Umarım yakında ne demek istediğimi anlarsın.”

Anlayacaktım. Aslında çoktan anlamaya başlamıştım.

“İçerideki harika kıcı olan adamın da anladığına eminim.”

Göz kırptığında hepimiz güldük ve odadaki gerginlik ortadan kayboldu.

Collin, peşindeki diğer erkeklerle beraber mutfağa girerken, “Pekâlâ, yine kim burada benim harika kıcımdan bahsediyor?” diye sordu.

“Birinin güzel bir kıçtan bahsetmesi, seninkinden bahsettiği anlamına gelmez.” Harper, Collin’in yanağını okşadı.

Homurdandı. “Doğru. Tabii.”

“Benimkinden bahsediyor olabilirler.” Miller arkasını döne-
rek kucını herkesin görmesi için eğdi.

Emilia ciddi bir şekilde, “Seni temin ederim, kesinlikle se-
ninkinden bahsetmiyorduk,” dedi.

Emilia, Miller’ın kucına bakarken Smith’in gözlerinin nasıl
kısıldığını fark etmiştim. Tıpkı Collin ve Harper’ın düğününde
yapığı gibi, ona baktığımı gördüğünde bakışlarını kaçırdı.

İlginç...

“Çok kabasın.” Miller ona ters bakışlar attı. “Sanırım bu
yüzden bana bir hediye borçlusun.”

Harper, “Bu artık hediyelerimizi verip veremeyeceğimizi
sorma şeklin mi?” diye sordu.

Ellerini çenesinin altına koydu. “Lütfen, anne.”

Harper gözlerini devirdi. “İyi, hadi gidelim. Herkes salona
geçsin.”

Herkesi elini sallayarak çağırdı ve mutfakta sadece Lowell ile
ben kalana kadar hepsi dışarı çıktı. Havluyla ellerimi kuruladı-
ğım sırada Lowell kollarını belime doladı, göbeğimin üzerinde-
ki parmaklarına hayranlıkla bakarak gülümsedim.

“Hediyeler için burada durmak ister misin?” Boynuma bir
öpücük kondurdu. “Çünkü birkaç saat önce kendini pek iyi
hissetmediğini biliyorum.”

Doktorum yeterli miktarda su içmeye devam ettiğim sürece
bu konuda endişelenecek bir şey olmadığını söylese de hâlâ çok
fazla mide bulantısı yaşıyordum ve haftada birkaç kez kusuyor-
dum. Bir parçam bu hamilelik sürecini hızlandırmak istiyordu,
böylece bunlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Öte yan-
dan diğer büyük bir yanımsa yavaşlamasını istiyordu. Süreç çok
hızlı ilerliyordu ve bundan sonra olacaklardan biraz korktuğu-
mu itiraf edebilirdim.

“Eğer iyi hissediyorsan kalabiliriz.”

TEK VURUS

“İyiyim.” Kollarında ona doğru döndüm. “Ayrıca, sana beğeneceğini düşündüğüm bir şey aldım.”

“Ah, artık birbirimize hediye mi alıyoruz?”

Panikledim. *Lanet olsun.* Bunu sormak aklıma gelmemişti. *Birlikte* olmadığımızı biliyordum ama bebeğimin babasına Noel hediyesi almanın iyi olacağını düşünmüştüm. Çok mu ileri gitmiştim?

Güldü. “Şaka yapıyorum. Tabii ki hediye alıyoruz. Yüzünün halini görmeliydin.”

“Çok kötüsün.” Yan tarafını çimdiklediğimde inledi.

“Hey! Nazik ol. Eğer bu bedene zarar verirsen, Koç seni azarlar.”

“Koç’tan korkmuyorum.”

“Korkmalısın. Küçük ama acımasız biridir.”

“Ben de küçük ama acımasızımdır.”

“Doğru ama bana zarar vermeyeceksin.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle. Bunun için fazla *ideal* biriyim.”

Nefesim kesildi. “Bunu duydun mu?”

“Çocuklarla beraber köşede dikilip sizi dinlediğimizi ne onaylayacağım ne de inkâr edeceğim.”

“Cameron!” Tısladım. “Bu berbat bir şey!”

Omuz silktili. “Egomuz için oldukça iyi.”

“Değil mi? Çünkü herkes sizin güzel kızılarınızdan bahsediyor.”

“Güzel kızımdan şikâyetçi olduğunu hiç duymadım.”

“Eh. Fena değil.”

“Fena değil mi?” Alınmışa benziyordu. “Sadece *fena değil* mi?”

TEAGAN HUNTER

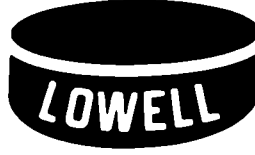
“Evet.” Elini tutup onu Miller’ın şimdiden hediyeleri açtığını duyabildiğim yere çektim. “Hadi. Gidip hediyeleri açalım ve sonra da eve gidelim. Böylece sen de *benim* kıcıma dokunabilirsin.”

Kaşlarını kaldırdı. “Yani *gerçekten* kıcına dokunacağım, öyle mi?”

“Bu hediyeleri ne kadar hızlı açacağımıza bağlı.”

Bunun üzerine *beni* mutfaktan çekiştirerek çıkaran o oldu.

BÖLÜM 19

Özlemin kalbi daha da büyüttüğünü söylerlerdi. *Kimin* söylediği hakkında lanet olası bir fikrim yoktu ama haklı oldukları kesindi.

Şu anda altı maçlık deplasman^{*} seyahatindeydik ve dört maçlık bir mağlubiyet serimiz vardı. Yatağımı özlemiştim. Hollis'in yatağını özlemiştim. Hollis'in yatağında *yanımda* olmasını özlemiştim.

Fakat en çok da... bebeğimizi özlemiştim.

"Pekâlâ, bu bok gibi bir gösteriydi." Collin yanımdaki banka çöküp benim de hissettiğim hayal kırıklığının aynısıyla eşyalarını çıkarmaya başladı. "Orada kahrolası şekilde berbat oynadık."

Takım kaptanı olmam gerekiyordu. Bu mağlubiyet serisinden kurtulmamız için takımın enerjisini toplamasına yardım etmem, herkesi motive etmem, onları hazırlamam ve bir sonraki maçta kazanmak için sahaya çıkarmam gerekiyordu.

Öte yandan şu anda ben de aynı fikirdeydim. Orada kahrolası şekilde berbat oynamıştık. Bunun farkındaydık. Seyirci de bunu biliyordu. Diğer takım da... *Herkes* biliyordu.

^{*}Deplasman maçları, bir spor takımının kendi sahası dışında, rakip takımın sahasında veya belirlenmiş bir başka yerde oynadığı bir maçı ifade eder.

Yapabileceğimizi bilmeme rağmen Kupa kazanan şampiyonlar gibi oynamıyorduk ve bu son derece utanç vericiydi.

Şu anda evimizde olmayı dilerdim. Eğer bok gibi bir oyun sergileyeceksem, bunu kendi sahamızda yapmayı tercih ederdim. Böylece en azından daha sonrasında evime, Hollis'e dönebilirdim.

Lanet aklımızı başımıza toplamalı ve puanlarımızı geri almalıydık. Sezonda her şeyin elimizden kayıp gitmesine izin veremeyecek kadar önemli bir noktadaydık.

Miller bankta diğer yanıma otururken, "Siktir," diye inledi. "Nasıl bu kadar kötü oynamayı başarıp yorgun olabiliyorum?"

Omuz silktim. "Evden uzakta olmak berbat."

"Haklısın. Bunu nasıl başarıyorsunuz, bilmiyorum. Demek istediğim kadınlarınızdan sürekli ayrı kalmayı." Omzunu benimkine vurdu. "Çok yakında sen de kadınından *ve* çocuğundan ayrı kalacaksın."

"O benim kadını değil."

Bana inanmadığını belirtircesine baktı. "Dostum, onun senin kadının olduğuna eminim. Çocuğunuz olacak."

"Yani?"

"Yani bu onu, *senin* yapar."

"Hayır. İnsanlar her zaman ortak ebeveynlik yapıyorlar."

Rhodes odanın karşısından tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Evet ama diğer insanlar da hem seks yapıp *hem de* ortak ebeveynlik yapıyor mu? Ah, bir dakika. Buna ortak ebeveynlik değil, *ilişki* diyoruz."

"Hey, dur." Collin araya girdi. "Lowell'in yanında *i* ile başlayan o kelimeyi söyleme. Kaçıp saklanacağını hepimiz biliyoruz."

Bana destek olmasını bekleyerek Smith'e baktım ama yüzünde hiç de anlayışlı bir ifade yoktu. Aksine, yanındaki Üç Ahbap Çavuş'a katıldığını belli eden bir bakışla bana bakıyordu.

Onlarla aynı fikirde olması beni sinirlendirmişti. Bu odadakiler içinden ne hissettiğimi en iyi Smith bilmeliydi. Benden daha uzun süredir bu sporla evliydi. Kahretsin, duygularımı kapatıp sadece oyun oynamam gerektiğini bile bana o öğretmişti.

Benim yaptığım da buydu. Kendimi kapatıp kalan her şeyi dışarıda bırakıyordum. Oynuyordum -her ne kadar kötü oynasam da- ve buz hokeyiyle bebeğe odaklanıyordum. Hollis'i veya kalbimi kırabilecek bir güce sahip olduğunu düşünmüyordum. Hem de hiç.

Hepsine bakarak, "Çenenizi kapatın," diye söylendim. "Giyinin. Yetişmemiz gereken bir uçak var."

Miller, "Ahh birisi evine, *kadınına* dönmek için sabırsızlanıyor," diye sataştı.

"Sadece bilmeni istiyorum Miller, seni dövdüğü zaman sadece güleceğim, güleceğim ve de güleceğim," dedi Rhodes.

"Ben de güleceğim. Ve büyük ihtimalle seni tutacağım."

"Hey!" Miller öfkeyle Collin'e baktı. "Ben sana ne yaptım?"

"Var oldun."

"Bu senin hayatında normal bir durum mu?" Miller bana doğru eğilip önümüzdeki manzaraya bakarken sessizce konuştu. "Çünkü beni biraz rahatsız etti."

Ne demek istediğini anlamıştım, bununla uğraşmak beni de rahatsız ediyordu.

*Orijinal adı "The Three Stooges" olan Amerikan komedi grubunun adıdır. Burada ise, *Three Stooges* ifadesi genellikle aptal davranan bir grup insanı tanımlamak için kullanılmaktadır.

“Evet. Haftada birkaç kez oluyor. Ama...” Omuz silktim.
“Buna değer. Yani, öyle umuyorum.”

Hollis şu anda elinde, üzerinde zürafalar olan bir bebek kıyafeti tutuyor ve hıçkırarak ağlıyordu. Miller’ı rahatsız eden de bu ağlamaydı.

Sırıttı. “Evet, buna değer. Hamile kadınlardan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim ama Hollis hamile haliyle oldukça seksi görünüyor.”

Ona dönerek o kadar sert bir bakış attım ki geri çekilip ellerini havaya kaldırdı.

“Hey, bahsettiğim... Onu kastetmedim. Sadece söylemeye çalıştım... şey...”

“Miller?” Yumruklarımı sıkıp açarak kendimi bebeğimizin partisinde arkadaşşıma yumruk atmaktan vazgeçirmeye çalıştım.

“Evet?”

“Defol. Git.”

“Anlaşıldı.”

Buzun üzerinde olduğundan çok daha hızlı hareket ederek uzaklaştı ki bu gerçekten etkileyiciydi çünkü çocuk kahrolası derecede hızlı kayardı.

“İlişkisi olmayan birine göre oldukça sahiplenici davranıyorsun.” Smith elinde bir bardak viskiyle yanıma yaklaştı. “Çünkü söylediğine göre hâlâ bir ilişkiniz yok, değil mi?”

Onu görmezden gelerek Hollis’e baktım. Başını arkaya eğerek gülmesini, gözyaşlarını silmesini izledim. Harper ve Emilia iki yanında oturuyordu, Ryan ise yerde, kucığında bir not defteriyle daha sonra yollanacak teşekkür kartları için notlar alıyordu.

Evim çok büyük ya da geniş değildi ama Hollis’in dairesine göre daha fazla odam vardı. Yine de her yeri kaplayan bu hediye yığınının hepsini nereye koyacağımı bilmiyordum.

Programımızın yorucu olmasına ve izin günlerinde başka bir yerde olmayı tercih edeceklerinden emin olmama rağmen takım kalabalık bir şekilde bize destek olmak için gelmişti. Neredeyse takımdaki herkes buradaydı ve Koç Heller, karısıyla birlikte köşede atıştırmalıkların tadını çıkarıyordu. Hatta çocukları sevmemesiyle bilinen kalecimiz bile buradaydı.

Bu şerefsizlere bunu itiraf edeceğimden değil ama yine de bugün burada olacak kadar bize önem verdiklerini bilmek iyi hissettiriyordu. Hollis'in de bu destekten hoşlandığını biliyordum.

Odanın karşısından bana baktı, gözlerimiz buluştuğu anda yüzü ışıldadı. Mutlu görünüyordu. Kahrolası derecede mutlu. Geçen yaz tanıştığım, yüzünde maskara izleri olan deli kadından çok farklıydı.

İşin en çılgın kısmıysa onu her iki şekilde de isteyecek olmamdı.

"Hadi ama dostum. Ona böyle bakıyorken gerçekten aranızda bir şey olmadığını söyleyemezsin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Aramızda hiçbir şey yok." Yalandı.

İkimiz de bunun yalan olduğunun farkındaydık.

Bunu ikimizin de bilmesinden nefret ettiğim kadar şu anda bana attığı bakışlardan da nefret ediyordum.

"Hı-hı. Tabii. Haklısın. Hiçbir şey yok."

"Emilia ile aranızda ne var? Sen de hiçbir şey olmadığını mı söyleyeceksin?" diye karşılık verdiğimde ağzını kapatıp ukalalık yapmaya son verdi. Sırıttım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Onunla benim aramda hiçbir şey olduğu..." Zorlukla yutkundu. "Yok."

"Daha adını bile söyleyemiyorsun," dedim alayla.

"Söyleyebilirim."

"Kanıtla."

Kafasını kaldırdı. “Hayır. Sana hiçbir bok kanıtlamak zorunda değilim.”

“Garip. Ben de sana hiçbir bok kanıtlamak zorunda değilim.”

Onu iterek yanından geçip mutfağa doğru ilerledim. Şu anda beni ondan ve meraklı bakışlarından uzak tutacak *herhangi bir şeye* ihtiyacım vardı.

Buzdolabını açarak bakınmaya başladım ama ne aradığımı bilmiyordum. Bebeğimizin partisi için bir yemek şirketiyle anlaşmıştık ve bundan dolayı içeri götürebileceğim mantıklı hiçbir şey yoktu.

“Saklanıyor musun?”

Birçok yönden.

Arkamı döndüğümde Hollis’i mutfakta, elini karnına yaslamış bir şekilde buldum.

Güneş ışınları arkasından parlıyor, karanlık fırtınalı bir gecedeki ışık gibi etrafı aydınlatıyordu. Muhteşem görünüyordu. Aniden onu öpme ve ona dokunma isteğiyle doldum.

Mutfaktan geçerek elini tutup onu yatak odama doğru sürüklemeye başladım. İçeri girip sırtını kapıya yaslayana kadar da durmadım.

Ereksiyonumu ona bastırduğimde nefesi kesildi ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

“Ben saklanmıyorum. *Biz* saklanıyoruz.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ayrıca, beni buraya becermek için sürüklediğine inanmıyorum, seni küçük yaramaz.”

Sırıttı. “Ah, öyle mi yaptım?”

“Evet, yaptın.” Burnumu yanağında gezdirdim. “Ve sonra bana bu oldukça seksi elbiseyi yukarı kaldırmamı ve dizlerimin üzerine çökmemi, böylece güzel amını görebileceğimi söyledin.”

Hafifçe inledi, henüz ona dokunmamıştım bile.

"Lowell... İçeride misafirlerimiz var."

"Ve? Bekleyebilirler. Ayrıca, hızlı olacağım." Göz kırptım.

Dizlerimin üzerine çökerek elbisesinin eteğini tutup kaldırdım. Elbise karnına geldiği için düzeltmek zorunda kaldığında hayal kırıklığıyla iç çekti.

"Ah... Ben çok..."

Duraksayıp ona ters bir bakış attım. "Bedenin hakkında olumsuz şeyler söylemek üzere olduğunu *biliyorum*, Hollis."

Başını salladı. "H-hayır."

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Duruma bağlı. Söylüyorsam bunun için cezalandırılacak mıyım?"

Ayağa kalkmaya çalıştığımda beni geri itti.

"İyi! Evet, *durumum* hakkında bir şeyler söyleyecektim. Mutlu musun?"

"Hayır."

Parmaklarımı külotunun içine sokup bacaklarından aşağı doğru çekiştirdim. Bacaklarından birini tutup omzuma attığımda açıkta kalan amına değen soğuk hava karşısında titremesine bayıldım.

"Bir iltifat, bir yalama."

"Ne?"

Ona baktım. "Kendine bir iltifat edeceksin ve bu güzel pembe amını bir kez yalayacağım."

"B-bir kez mi? Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"O zaman konuşmaya başla."

"B-benim söyleyecek bir şeyim yok. Ben-"

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığımda küçük bir inleme çıkardı.

"Ben güzelim!" diye bağırdı. Ses tonundaki acelecilik karşısında sırtım.

Dilimi üzerinde gezdirdiğimde iç çekti, geri çekildiğimdeyse inledi.

“Devam et,” diye teşvik ettim.

“Ben... ben... mükemmelim.”

Bir kez daha yaladım.

“Tatlıyım.”

Bir daha tadına baktım.

“Sevimliyim.”

Bir dil darbesi daha.

“Seksiyim.”

Tekrar yaladım.

“*Seninim.*”

Benim.

Klitorisini emdiğimde çığlık attı ve parmaklarını kafama basturarak, ben tadında kendimi kaybederken saçlarımla oynadı. Emdim, öptüm ve yedim. Parmaklarımla ve dilimle onu becerirken bacakları titreyene, onu ayakta tutan tek şey ben olana kadar dudaklarımı üzerinden çekmedim.

“Lütfen, Cameron. *Lütfen.*”

Kıvrımlarının arasında yer alan ve hoşlandığını bildiğim o noktayı ovup patlayana kadar klitorisini emdim. Bedeni ulaştığı zirveden inmeden önce bir anlığına kaskatı kesildi. Arkama yaslanıp hayranlıkla kapıya dayanmış bedenini, hâlâ titreyen bacaklarını ve kesik nefes alışverişlerini izledim.

Külotunu tekrar giydirip elbisesini düzeltirken ve yüzümü silip bizi partiye geri götürürken konuşmamıştık. Hatta o gece uzanıp çarşafların arasına girene kadar tek kelime dâhi etmemiştik. Bedenlerimizi sadece birbirimize asla söyleyemeyeceğimiz kelimeleri söylemek için kullanmıştık.

BÖLÜM 20

Lowell ...

Gordle?

Hollis ...

Şey_ hayır.

Lowell ...

Howe?

Hollis ...

Nasıl nasıl?*

Lowell ...

Hayır. Gordle Howe** gibi.

*İngilizcede How kelimesi "nasıl" anlamına geldiği için karakter burada "Howe" derken "How" yazdığını sanmaktadır. O yüzden "Nasıl nasıl?" diye bir soru sorarak cevap verir.

**Gordie Howe, Kanadalı efsanevi bir buz hokeyi oyuncusunun adıdır. Howe, buz hokeyi tarihinde önemli bir figür olarak kabul edilir.

TEAGAN HUNTER

Hollis

Goldie Hawn???

Lowell

Ne? HAYIR!

Lowell

GORDIE HOWE

Hollis

O kadını hiç duymadım.

Lowell

Ben_

Lowell

Hokey bilginin bundan daha iyi olduğunu sanmışım.

Lowell

Yanılmışım.

Lowell

Aslında, babalıktan şu anda emekli oluyorum. Gordie Howe'ın kim olduğunu bilmeyen bir kadından bebeğim olmasını kabullenemem.

*Goldie Hawn, Amerikalı bir aktris, yapımcı ve yazardır.

TEK VURUS

Hollis

Zamanla atlattırırın.

Lowell

Üzgünüm. Şu anda mesajına cevap veremem. Ölü biriyim.

Hollis

Ve dramatik. Onu unutma.

Hollis

Şey... Efendim?

Lowell

Tamam, öncelikle bunun bu kadar seksi olabileceğini tahmin etmemiştim.

Hollis

Böyle bir şey olmayacak, o yüzden bunu unut.

Lowell

homurdanır İyi. Unutuyorum.

Lowell

Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?

TEAGAN HUNTER

Hollis

Evime sen mi pizza sipariş ettin?
Özellikle de kalp şeklinde olanı?

Lowell

Ah. O konu.

Lowell

Evet, bendim.

Hollis

Neden????

Lowell

Çünkü bugün Sevgilliler Günü.

Lowell

Bebegimiz henüz doğmamış
olabilir ama anneciğe iyi
bakıldığından emin olmak istedim.

Hollis

Bu... çok tatlı. Yani, gerçekten
çok ama çok tatlı.

Hollis

Şu anda seni gerçekten
öpmek istiyorum.

TEK VURUS

Lowell

Bunu yapmana izin verirdim.

Hollis

Vereceğine eminim.

Lowell

Keşke YİNE yolda olmak zorunda olmasaydık.

Lowell

Kahretsin, deplasman maçlarından nefret ediyorum.

Lowell

Özellikle de otobüste sürekli Miller'ın yanında oturmak zorunda kaldığım ve o da çenesini hiç kapatmadığı için.

Hollis

Miller susmuyor mu?

Lowell

Hayır. Kelimenin tam anlamıyla asla susmuyor.

TEAGAN HUNTER

Lowell

Şu anda hâlâ UÇAKTA ANLATMAYA BAŞLADIĞI konunun aynısını anlatmaya devam ediyor.

Lowell

Ve bu SAATLER önceydi.

Lowell

Ayrıca bu iyi bir hikâye bile değil. Nasıl biteceğini iki dakika içinde tahmin etmişim.

Hollis

Ona sesini kesmesini söyle.

Lowell

Söyledim. Sürekli söylüyorum.

Lowell

Bir dahaki sefere koll bandı getireceğim.

Hollis

Muhtemelen yalayıp çıkıyor.

TEK VURUS

Lowell

Büyük ihtimalle.

Lowell

İş nasıl? İstedğin gibi gidiyor mu?

Hollis

Evet ama sanırım bu akşamlık bu kadar yeter. Yorgunum. Bebek tüm gün enerjimi emdi.

Lowell

O zaman gidip dinlen. Pizzayı yatağa götürüp kucakla, sonra da pizzanın ben olduğumu hayal et.

Hollis

Bu hiç de tuhaf değil.

Lowell

Hey! Pizzayı çok ciddiye alan, o yüzden de bu davranışları garipsemeyecek bazı insanlar tanıyorum.

Hollis

Senin o "bazı insanlardan" olup olmadığını öğrenmeye gerçekten korkuyorum.

TEAGAN HUNTER

Lowell

Sanırım asla bilemeyeceksin.

Hollis

Yann görüşür müyüz?

Lowell

Evet.

Lowell

Ah, ayrıca Sevgililer Günü'n kutlu olsun.

Lowell

Hediyeni yann vereceğim.
dil emoji

Lowell

Elsa?*

Hollis

Çok güçlü biri ama hayır.

*"Frozen" adlı Disney animasyon filmindeki ana karakterlerden biridir. Kraliyet ailesinin büyük kızı Elsa, güçlü bir buz büyücüsü olan prensesdir.

TEK VURUŞ

Hollis

Georgia'ya ne dersin?

Lowell

Eyalet olan mı?

Hollis

Evet.

Lowell

Hımm... Çok nefret etmedim.

Hollis

Cinsiyetini bilseydim bu çok daha kolay olabilirdi...

Lowell

Olabılırdı ama öğrenmek istemeyen sendin, unuttun mu?

Lowell

Hatta sana söylemeye çalışırsam bana zarar vereceğine dair söz vermiştin.

Hollis

Yani benden korktuğunu mu söylüyorsun?

TEAGAN HUNTER

Lowell

HAHI Böyle bir şey mümkün değil.

Lowell

Ama aynı zamanda... evet.

Lowell

Ayrıca, bana yine yumruk atarsan bu ilk seferin olmaz.

Hollis

LOWELLI

Hollis

Yemin ederim, bu konuyu açmaya devam edersen...

Lowell

Çok travmatik bir olaydı!

Hollis

Değildi! Aksine, muhtemelen tahrik olmuşsundur.

Hollis

Lowell?

TEK VURUS

Hollis ...
Tanım.

Hollis ...
Oldun, değil mi?

Hollis ...
LOWELL!

Hollis ...
Ah, bir dakika. Şimdi fark ettim,
muhtemelen şu anda hokey oynuyorsun.

Hollis ...
BASTIR TAKIM! PUANLARI TOPLA!

Hollis ...
Sanırım bugün doktor seninle
flört etmeyi özlemişti.

Lowell ...
Orada olamadığım için üzgünüm.

Hollis

Ben de.

Lowell

Nasıl geçti?

Hollis

Her şey yolunda gözüküyor.
Bebek oldukça sağlıklı.

Lowell

Peki ya anneçik?

Hollis

O da sağlıklı. Sadece karnı aç.

Lowell

Canın ne çekiyor? Sana
yemek sipariş edeceğim.

Hollis

Her acıktığımda bana yemek sipariş
etmek zorunda değilsin. Ben yetişkin bir
kadınım. Kendi karnımı doyurabilirim.

Hollis

Ayrıca, gitmem gereken başka
bir randevu daha var.

TEK VURUŞ

Lowell

Bir tane daha mı?

Lowell

Google takvimimde bununla ilgili bir şey görmedim.

Hollis

Bu ev için.

Lowell

Ah

Lowell

İstediğin bu mu? Daha büyük bir ev?

Hollis

Daha çok İHTİYACIM OLAN büyük bir ev diyebiliriz.

Hollis

Kahretsın, şimdiki SEN bile zor sığıyorsun.

Hollis

Aynı zamanda sana, arenaya ve kalan her şeye daha yakın olmak güzel olacak. Bebek doğduğu zaman herkesin işini kolaylaştır.

TEAGAN HUNTER

Lowell

Çünkü sen orada olacaksın,
ben ise burada.

Hollis

Aynen öyle.

Lowell

İstediğin bu, değil mi?

Hollis

Bu gece geliyor musun?

Lowell

Muhtemelen hayır. Sabah erkenden pistte
olmam gerekiyor. Başka bir zamana
erteleyelim mi?

Hollis

Olur.

Lowell

İyi geceler.

BÖLÜM 21

Lowell'in maçını izlerken uyuyakaldığım koltuktan doğrulduğumda, "Kahretsin," diye inledim.

Alnımı ovuşturdum, başım hafifçe zonklamaya başlamıştı. Araba çarpmış gibi hissediyordum ama büyük ihtimalle bunun sebebi dün gece yatağımda yalnız ve iyi uyuyamamış olmamdı. Çok fazla düşünmüş, yatakta dönüp durmuştum ve bu yüzden de yeterince uyuyamamıştım.

Karnımdaki hafif krampları yatıştırmak için bir elimi göbeğime koydum, midem öğle yemeğinde yediğim burrito* ile hiç anlaşılamamış gibiydi. Maçın skoruna baktığımda üçüncü periyodun bitimine yedi dakika kalmışken geride kaldıklarını gördüm. Eğer kaybederlerse, Lowell geldiğinde sinirli olacaktı.

Eğer gelirse.

Son birkaç gecedir gelmiyordu ve bu hiç onun yapacağı türden bir hareket değildi. Aslında, kendi sahalarında maçları olduğu zamanlarda, ayrı geçirdiğimiz tek bir geceyi dâhi hatırlamıyordum. Onun, yatağımda olmaması yanlış hissettiriyordu, hatta o kadar yanlış ki midemi ağrıtıyordu. Gerçi bunun sebebi burrito da olabilirdi...

*Meksika mutfağına özgü, genellikle tortilla içinde birçok farklı malzeme ile doldurulmuş bir yemektir.

İşin en kötü yanıysa, yanlış bir şey mi yaptığımı ya da yaptığımız şey hakkında yanlış mı hissettiğini bilmiyordum ama her iki seçenek de mantıklı gelmiyordu.

Karnıma yeniden kramp girdiğinde acıyla irkildim.

“Bunun için üzgünüm, bebeğim. Söz veriyorum annen bir daha o yemek arabasından burrito almayacak.”

Acaba bunun sebebi gerçekten burrito mu diye *düşündüm* çünkü dün de kendimi pek iyi hissetmiyordum.

“Şuna ne dersin? Annen sabah kendini daha iyi hissetmezse doktoru arayacak, anlaştık mı?”

Bebeğim benimle aynı fikirdeymiş gibi karnımı tekmelediğinde sııttım.

İlk kez kımıldadığını hissettiğimde ağlamıştım. O kadar çok ağlamıştım ki hıçkırıklarımla yanımda uyuyan Lowell’i bile uyandırmayı başarmıştım. Daha sonra gece ikiye kadar bebeğimizin hareketlerini hissetmek için uyanık kalmıştık.

Artık sadece kımıldamıyor, *daha fazla* hareket ediyordu ve aramızdaki bu küçük anların hamilelikte en çok özleyeceğim şey olacağına neredeyse emindim.

Elimi karnımın üzerinde tutmaya devam ederek dikkatimi tekrardan maça verdim. Zaman hızla ilerliyordu ve Comets hâlâ bir sayı gerideydi. Maçın bitmesine artık sadece üç dakika kalmıştı, bu yüzden kalecilerini oyundan çıkardılar.*

Bunun büyük bir risk olduğunun farkındaydım. Ya aradaki skor farkını kapatabilir ya da diğer takıma boş kaleye gol atma ve maçı bitirme şansını verebilirlerdi.

Ne yazık ki bu akşam şans onlardan yana değildi çünkü fazla oyuncuya sahip olma avantajına geçeli on saniye bile olmadan

*Kalecinin oyundan çıkarılması bir stratejidir ve genellikle takımın skoru eşitlemek veya öne geçmek için ekstra bir hücum oyuncusunu sahaya çıkarması amacıyla kullanılır. Böylece takım ekstra hücum oyuncusuyla sahada daha fazla oyuncuya sahip olur. Bu strateji aynı zamanda takımın savunma pozisyonunu riske atar.

rakip takım diski buzun üzerinden adeta uçurarak doğrudan boş kaleye fırlattı. Kameraman kamerayı yedek kulübesinde bekleyen Lowell'ın yüzüne yaklaştırdı, tamamen yıkılmış ve hayal kırılglığına uğramış görünüyordu. Bu akşam kazanacakları puanlara ne kadar ihtiyaçları olduğunu biliyordum ama şu anda pek şansları var gibi durmuyordu.

Karnıma şiddetli bir kramp daha girdiğinde bunun düşündüğümünden neredeyse daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Koltuktan kalkıp banyoya ilerlemeye çalıştığım anda bunun düşündüğümünden daha fazlası olduğunu *anladım*. Sanki oda sallanıp sarsılıyordu ve bayılacakmışım gibi hissediyordum. Nefes almaya çalışarak tekrardan koltuğa yığıldım. Başım zonklamaya başladı ve sanki içinde dans eden binlerce küçük fil varmış gibi hissetmeye başladım.

Bir sorun vardı.

Telefonuma uzanıp Lowell'ı aramayı denedim ama sonra hâlâ maçta olduğunu hatırladım. Cevap veremez ya da bu konu hakkında bir şey yapamazdı.

Bu yüzden onun yerine Harper'ı aradım.

Neredeyse anında cevapladı.

“Lütfen bana bu maçı izlediğini söyle. Çok kötü. Bu maçtan kazanacakları puanlara *fazlasıyla* ihtiyaçları vardı. Collin eve döndüğünde çok üzülecek. Ben-”

Sözünü sertçe kestim. “Harper.”

“Neler oluyor?” diye sorduğunda sesindeki panik elle tutulur cinstendi. Ben de tıpkı onun gibi hissediyordum. “Bir sorun mu var? Her şey yolunda mı?”

“Beni hastaneye götürmen gerek.”

Lowell'ı görmeden önce sesini duydum.

“O hangi cehennemde?” diye hırladığında bağırdığı hemşire her kimse onun adına üzölmüşüm. “Hollis nerede?”

Beş saniye bile geçmeden yattığım küçük odanın kapısı hızla açıldı.

Bana doğru koşarken makinelere bağılı halimi görünce gözleri irileşti, dudakları endişeyle büzüldü. Orada durup bana baktı, bakmaya devam etti ve biraz daha baktı. Gözleri dolmuştu, endişeliydi ve kesik kesik nefes alıyordu.

Sonra bir anda gerçekliğe dönmüş gibi odada bana doğru ilerleyip yüzümü ellerinin arasına aldı.

“Bebek iyi mi?”

Ellerini yanaklarımda ve saçlarımda gezdirerek yara alıp almadığımı kontrol etti. Görünürde hiçbir şeyim yoktu; her şey tamamen içteydi.

Dudaklarından dökölen ilk şeyin bebekle ilgili olmasını sevmiştim.

“Bebek iyi,” diyerek onu rahatlattım. “Sadece biraz korkuttu.”

Rahatlayarak bana doğru eğildi ve dudaklarını sertçe alnıma bastırdı. “Neler oldu? Harper sadece buraya gelmem gerektiği dışında hiçbir şey söylemedi. Maçtan sonra doğrudan buraya geldim.”

“Harper bazen çok dramatik olabiliyor.”

“Dramatik mi?” Bağılı olduğum şeyleri işaret ederek başını salladı. “O zaman tüm bunlar ne?”

“Bebek ve benim için monitörler. Ayrıca, bir kaba işlemem gerekti ki bu hamileyken oldukça zorlayıcıydı. Bir de rahim ağzımı kontrol ettiler ve bu da neredeyse buraya gelme sebebimden daha acı vericiydi.”

“Peki buraya gelme sebebin neydi?”

“Biraz başım döndü ve başıma çok kötü bir ağrı girdi. Kramplarım da vardı.”

"Kramplar mı? Braxton Hicks' kasılmaları gibi mi?"

"Braxton Hicks'in ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne?" Omuz silkti. "Hakkında bir şeyler okumuştum."

Sırttım. "Braxton Hicks kasılmalarından değildi. Daha farklıydı. Sadece... rahatsız hissettirdi. Biraz susuz kalmışım."

Geri çekilip başını eğdi. "Susuz mu kalmışsın? Yeterince su içmiyor musun?"

"İçtiğimi sanıyordum. Öyle olduğunu sanacak kadar çok işiyorum."

Kaslarını çatarak benden uzaklaştı ki bu iyi bir şeydi çünkü şu anda bana attığı bakışlardan hiç *hoşlanmamıştım*. "Hollis, sen *her zaman* işiyorsun, işlememen gereken zamanlarda bile. İçinde mesanene baskı yapan bir bebek var. Yani, bu yeterince su içtiğin anlamına gelmez."

"Ü-üzgünüm. Ben sandım ki..."

Başını salladı. "Bu sadece seninle ilgili değil, Hollis. Benim bebeğimle de ilgili."

Şaşırmış bir şekilde hızla kafamı kaldırdım. Aniden ortaya çıkan bu öfkesinin ve hayal kırıklığının sebebini anlamamıştım ama böyle bir tavrı hak etmiyordum. Bebek iyiydi ve önemli olan tek şey buydu.

"*Bizim* bebeğimiz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ona sertçe baktım. "Hayır, üzgünüm. Bilmiyorum."

"Bu yaptığın sorumsuzluk-"

"Sorumsuzluk? *Sorumsuzluk* mu? Bunu bilerek yapmışım gibi davranıyorsun! Hastaydım, Lowell! Bu benim hatam değil."

"Hasta mıydın?"

"Evet! Eğer yanımda olsaydın bilirdin."

*"Braxton Hicks" kasılmaları, hamilelik sırasında rahimdeki kasılmaları ifade eder. Bu kasılmalar, doğumun başlamasıyla ilgili olmayan, düzensiz ve hafif kasılmalar şeklinde ortaya çıkar.

“Tanrım.” Gözlerini devirdi. “*Hokey* oynamakla meşgul olduğum için kusura bakma. Sezon boyunca her zaman yanında olamayacağımı biliyordun.”

“Son zamanlara kadar bununla ilgili bir problemin yoktu.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Eğer fark etmediysen, son zamanlarda pek yanımda değildin.”

Olmamıştı. Günlerdir ortada yoktu. Yanıma gelmemiş, neredeyse hiç mesaj atmamıştı. Bunu kabul etse de etmese de benden uzaklaşıyordu.

“*Hokey* oynuyordum! NHL’de!”

“Şunu söylemeyi kes! Sanki bir önemi varmış ya da bir şeyi değiştirecekmiş gibi aynı şeyi söyleyip durma. Bu sezon diğer tüm geceleri yatağında geçirirken hiç sorun yaşamıyordun.”

“Sorun bu mu?” Yüzündeki bıkkın ifadeyle alay edercesine odada volta atmaya başladı. “Seni *becermek* için yanında olmadığım için mi kızgınsın?”

Sözleri karşısında ciğerlerimdeki tüm hava çekildi. Eğer makinelere bağlı olmasaydım, bu odadan ve yataktan çok hızlı bir şekilde çıkardım çünkü onunla bir dakika daha aynı odada kalmaya katlanamıyordum.

Şu anda baktığım kişinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her kimse, Lowell olmadığı kesindi.

Bu adam çoğu geceyi sırtımı ovarak ya da gecenin bir yarısı işemem için kalkmama yardım ederek geçiren adam değildi. Yeterince yemek yemediğimden endişelendiği için daha birkaç hafta önce bana kalp şeklinde pizza yollayan adamla karşımdaki adamın alakası yoktu. Bana dünyadaki tek insanmışım gibi bakan adam bu değildi. Tüm bunların bana şu anda *bakan* adamla hiçbir ilgisi yoktu, özellikle de gözlerini dikip bakarken.

Bu adam kimdi? Bana onunmuşum gibi hissettiren adamı olmadığı kesindi.

Bu adamı tanımiyordum, tanımak da istemiyordum.

“Ben-”

Kapı hızla açıldığında Lowell ile doktorun önünde tartışmak istemediğim için ağzımı kapattım.

Kadın bize doğru ilerlerken gülümsedi. “Ah! Kocanız da burada. Bu-”

“Biz birlikte değiliz. Ben sadece bebeğin babasıyım.”

Kalbim sıkıştı, şu anda ayakta olsaydım kesinlikle oturma ihtiyacı hissederdim.

Sözleri hem sert hem de netti. Aramızdaki şeyin ne olduğunu netleştirmediğimizi bilmeme rağmen ikimizin arasında hiçbir şey olmadığını *ısrarla* söylemesinin, kalbimin göğsümden sökülmüş gibi hissettireceğini beklememiştim.

Bir yüzük ya da söz istemiyordum ama son birkaç ay boyunca yaptıklarımızın onun için gerçekten hiçbir anlamı yok muydu?

Çünkü benim için vardı.

Ses tonuna bakılırsa, sadece benim için bir anlam ifade ediyordu.

Lowell bana bakmıyordu, sadece gözlerini ikimizin arasında gezdiren doktora odaklanmıştı.

Lowell, “Ee?” diye sordu. Dudakları hoşnutsuzlukla düz bir çizgi halini almıştı.

Doktor boğazını temizledi. “Taburcu oluyorsunuz, *Bayan* Kelly. Şimdilik her şey yolunda. Sadece bol sıvı aldığınızdan emin olmalısınız.” Gözlerini Lowell’a çevirdi. “Belki eve dönerken birkaç tane sporcu içeceği alabilirsiniz, Bay Lowell. Bir sporcu olarak elektrolitlerinizi yenilemenin faydalarının farkında olduğunuzu düşünüyorum.” Tekrar bana baktı. “Kulağa iyi geliyor mu? Taburcu olmadan önce bana sormak istediğiniz bir şey var mı?”

"Hayır, Doktor Kane. Bugünkü yardımlarınız için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Gülümsedi. "Hiç önemli değil. Zaman zaman bu gibi durumların yaşandığını görüyoruz, özellikle de anne adayı stres altındayken. Sadece dinlendiğinizden, mümkün olduğunca rahatladığınızdan ve sizi strese sokacak şeylerden kaçındığınızdan emin olun. Bu annenin zihnini daha da kötü hale getirebilir." Göz kırptı. "Bunları resepsiyona götüreceğim ve kısa süre içerisinde sizi uğurlayacağız."

Oksijensiz kalan odada bizi yalnız bırakarak yanımızdan ayrıldı.

"İstediğin bu mu, Lowell?"

Gözleri benimkileri buldu. "Ha?"

"Bebek doğduğunda... olmak istediğin bu mu? Sadece bebegin babası mı olmak istiyorsun?"

Ne sorduğumu biliyordu.

Ne sorduğumu anlamasına rağmen sadece orada öylece durdu. Cevap vermedi. Sadece bana baktı... ama gözleri sanki beni *görmüyor* gibiydi.

Bundan nefret etmiştim.

Ve şu anda, *ondan* da fazlasıyla nefret ediyordum.

"Ben-"

"Kusura bakmayın, Bay Lowell ancak sizinle bazı sigorta bilgilerini gözden geçirmemiz gerekiyor."

Bana son bir bakış atarak ağzını kapattı ve doktorun peşinden gitti. Böylece ben de cevabımı almış oldum.

Az önce yaşananların gerçekliğini anlayacak kadar uzun süre yalnız kalamadan bir hemşire gelip beni makinelerden kurtararak yataktan kalkmama yardım etti. Beni tekerlekli sandalyeye oturturken -hastane politikası böyleydi- "Sizi eve bırakacak birisi var mı?" diye sordu.

“Dışarıda bekliyorlar.”

Başını sallayıp beni ön girişe doğru götürmeye başladı. Tekerlekli sandalyeden kalkmama yardım edip beni arabaya doğru ilerletirken Lowell hastanenin sürgülü cam kapısından aceleyle çıktı.

Kaldırımından koşarak bize doğru gelirken, “Hollis, bekle!” diye seslendi.

Hemşireye dönerek, “Teşekkürler,” dedim. “Bundan sonrasını biz hallederiz.”

Gözlerini Lowell’a çevirdikten sonra bakışları tekrar beni bularak iyi olduğumdan emin oldu ve tekerlekli sandalyeyi alıp yanımızdan ayrıldı.

Lowell önümde durup, “Ciddi olamazsın,” dedi. “Harper ile mi gideceksin?”

“Kiminle gittiğimin senin için ne önemi var, Lowell? Biz birlikte değiliz, hatırladın mı?”

Bir şey söylemek için dudaklarını aralasa da tek kelime etmeden geri kapattı. Ona söylediğim sözlerin kendisine ait olduğunu biliyordu, o yüzden kendini savunmak için söyleyecek bir şeyi yoktu.

“Sana mesaj atarım.” Atacaktım da. Karnımda onun bebeğini taşıyordum. Onu dışlayamazdım. Lowell’a kötü bakışlar atan Harper’a dönerek, “Hadi gidelim,” dedim.

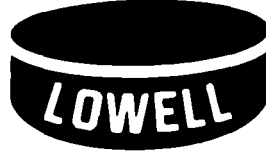
Harper arabaya binmeme yardım etti ve tüm bu süre boyunca ters bakışlarını Lowell’ın üzerinden ayırmadı. Yola çıkmak üzereyken iç çektiğinde *sana söylemiştim* konuşmasını yapacağını anlamıştım.

“Yapma,” dedim sessizce. “Lütfen. Şimdi olmaz.”

Tekrar iç çekerek başıyla onayladı.

Kalbimin yarısını hastanenin otoparkında bırakarak Lowell’ın dikiz aynasında kayboluşunu seyrettim.

BÖLÜM 22

Buz hokeyi oynadığım yıllar boyunca yaşadığım tüm yaralanmaları saymaya başlamam bile mümkün değildi. Kemiklerim kırılmıştı. Tehlikeli olabilecek bölgelerime -disk çarp-maması gereken yerlere- yüzlerce kilometre hızla gelen diskler çarpmıştı. Dişlerim paramparça olmuştu. Günlerce yürüyemeyecek hale gelene kadar dayak yemiştim.

Hepsinin üstesinden gelmiştim.

Ama bu acı? Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Ve bu sefer, hepsi benim suçumdu.

Her şeyi berbat etmiştim.

Her şeyi *mahvetmiştim* ve bunu sadece dün kendimi tamamen oyuna veremediğim için 3-1 önde olduğumuz maçı 7-3 kaybettiğimizde yapmamıştım.

Her şeyi bu gecedен çok daha öncesinde mahvetmiştim. Aslında birçok kez...

Hollis'i asla öpmemem gerekirdi.

Onunla asla yatmamalıydım.

Onunla asla yatmaya *devam* etmemeliydim.

Ve kesinlikle, hatta yüzde yüz ona âşık olmamalıydım.

Ancak işler istediğim gibi gitmemişti. Ona âşık olmuştum...

Hem de *kahrolası şekilde* olmuştum.

Hastane odasının önünde durup onu tüm o kablolarla makinelere bağlı görmek beni yıkmıştı. Beni yıkmıştı ve bunu fark etmek beni korkutmuştu çünkü bu bizimle ilgili değildi. Hiçbir zaman bizimle ilgili olmaması gerekiyordu.

Hollis ile aramızdakiler bu kadar ciddi bir hal almamalıydı. Tek seferlik, tek gecelik bir şey olacaktı ve sonra hayatımıza devam edecektik. Tek bir gece geçirecek, ardından hiçbir şey yaşanmamış gibi davranacaktık. Hâlâ çevremde olmaması gerekiyordu ve kesinlikle hamile de kalmamalıydı.

Başından beri yaşananların hepsi tam bir karmaşaydı ve baştan çıkıp ne olursa olsun hokeyin her şeyden önce gelmesi gerektiği kuralımı çiğnediğim için sadece kendimi suçluyordum. Ona tam olarak ne zaman âşık olduğumu bilmiyordum -büyük ihtimalle bana yumruk attığı zamandı- ama onu sevmemem gerektiğini anladığım anın tam olarak farkındaydım. Ona âşık olamazdım çünkü olursam, onu kaybedebilirdim. Eğer hiç sevmesem, onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu asla öğrenmez ve hiçbir yara almadan yoluma devam ederdim.

Öte yandan bu saçmalıktı.

Her zaman öyleydi.

Artık bunun farkındaydım. Biliyordum çünkü bu kahrolası bankta milyonlarca parçaya bölünmüş bir şekilde otururken parçalarımı nasıl toplayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

“Nasıl olmasını istersin?”

İç çektim, bir nokta bu anın geleceğini biliyordum. Patenlerimin bağcıklarını bağladıktan sonra kollarını göğsünde bağlamış bir şekilde başımda dikilen ve öldürücü bakışlarıyla bana bakan Collin'e döndüm.

Çok sinirliydi ve bunun için onu suçlayamazdım.

Geriye yaslanıp öfkesiyle yüzleştim, bunu hak ettiğimi biliyordum.

“Neyin nasıl olmasını isterim?”

“Ölümünün. Zehirlenerek mi? Baltayla mı? Okla mı? Kū-rekle mi? İple mi? Bıçakla mı? Testereyle mi? Yoksa kaşıkla mı? Seçimini yap.”

“Siktir git. Senin oyunlarınla uğraşacak halde değilim.”

“Ah, inan bana, bunların hiçbirisi oyun değil.”

Arka cebinden gerçekten bir kaşık çıkarıp kafama vurduğunda yaşadığım şoku hayal edebilirdiniz.

“AH! Ne sikim...”

Kazağımdan tutup beni banktan kaldırarak neredeyse burunlarımız birbirine değecek kadar kendine çekti.

Öfkeyle, “Siktir git, Wright,” dediğimde antrenman için neredeyse giyinik olan takım arkadaşlarımızın şaşkın bir şekilde *ne sikim oluyor* söylemlerini görmezden geldim. “Bu seni ilgilendiren bir şey değil.”

“Saçmalık. Senin kızın son bir haftadır benim koltuğundayken benim kızım da onun moralini düzeltmeye çalışıyordu. Yani, bu senin olduğu kadar benim de sorunum.”

Burunlarımız değene kadar beni yakınına çektiğinde kazağını tutarak onu ittim ancak kıpırdamadı. “Bu konuya karışma.”

“Hayır!” diye gürledi.

Onu tekrar itip kazağını tuttum ve yumruğumu çenesine geçirdim. Gözlerinin kararması ve bana saldırması için sadece tek bir vuruş yetmişti.

Bana vurmasına izin verdim çünkü bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordum.

Yumruklarıyla ne kadar vakit geçirdiğim hakkında bir fikrim yoktu. Saymayı da karşılık vermeyi de bırakmışım. Sadece bana vurmasını bekleyip cezamı kabullendim.

Çünkü bu... Şu anda yaşananlar... İçimde hissettiklerime kıyasla hiçbir şey değildi.

"Dostum, dostum. Vay canına. Hadi ama adamım, bu kadar yeter, tamam mı? Sakinleş."

Rhodes onu çekerek uzaklaştırmaya çalıştı ancak Collin geri çekilmedi. Vazgeçmemesi hoşuma gitmişti. Hollis'in arkasını kollaması tatmin ediciydi. Hayatım boyunca, dayak yediğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Burada ne sikim oluyor?!"

Koç öfkeyle odaya girip perişan halimize baktı, yüzünde sert bir ifade belirdiğinde Collin hızla beni bıraktı. Ellerini kalçalarına koymuş, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Sinirliydi. İkimizden de iğrenmiş gibi başını iki yana salladı.

"Artık böyle mi yapıyoruz, ha? Rakip takım yerine birbirimizle mi kavga ediyoruz?" Alaycı bir şekilde konuştu. "Sikdiğimin rezilliği." Collin'i işaret etti. "Oyun dışısın. Hem de bu geceden itibaren." Sonra bana döndü. "Sen de... *İki* maç. Senin takıma liderlik etmen gerekiyordu, özellikle de şu anda, buna en çok ihtiyacımız olduğu zamanda. Ama bunun yerine, burada kendi takım arkadaşınla kavga ediyorsun. Bundan daha iyisin, *Kaptan*."

Bana o kelimeyi söyleyiş şeklinden nefret etmiştim.

Kendimi kaptan gibi hissetmiyordum. Özellikle de şu anda. Söylediklerini onaylayarak başımı salladım.

"Aferin. Şimdi defolup şu buzun üzerine çıkın ve bu saçmalık her neyse burada bırakın. Anlaşıldı mı?" Alaycı bir şekilde gülerek başını salladı ve odadan çıkarken mırıldandı. "Kahrolası çocuklar. Hepsi bir grup çocuktan ibaret."

Kapı arkasından çarparak kapandığında oda tamamen sessizleşti, herkes şimdi Collin'le aramda ne olacağını görmeyi bekliyordu.

En sonunda Rhodes elini Collin'in omzuna koyana kadar uzun bir süre birbirimize baktık.

“Antrenmanımız var, dostum. Bu iş burada bitti.”

“Hayır. Bitmedi. Onun kalbini kırdıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam edemez. Bu işler böyle yürümüyor.”

“*Onun* kalbini kırmak mı?” diye mırıldandım. “Ben onun kalbini falan kırmadım. O benimkini kırdı.”

Collin kavgamıza kaldığı yerden devam etmek istercesine arkasına döndü. “Ne dedin sen?”

“Hollis’in kalbini kırmadığımı söyledim. *O, benim kalbimi* kırdı ve onu seviyorum, tamam mı?” Güçlkle ayağa kalktım, kum torbasıymışım gibi yumruk yediğim için hafifçe sendeliyordum. Zonklayan çenemi ovuşturup nefesimi düzene sokmaya çalıştım ama pek başarılı olamadım. “Onu seviyorum. Kahretsin, şimdi mutlu musun?”

Öfkeyle, “Hayır,” dedi, Collin. “O mutlu olana kadar ben de olmayacağım ve senin düzeltmen gereken bir ton kahrolası şey var.”

Bu akşamki maç için -bariz sebeplerden ötürü *kadro dışı* edildiğim maç- binaya doğru ilerlerken Smith’e, “Hepsi senin hatan,” dedim.

Herkes bu sebeplerden ötürü oyun dışı kalmanın en kötüsü olduğunu bilirdi. Bu, her şeyin içine sığığınızın ve şimdi takımınız siz olmadan açığı kapatmaya çalışırken bir kenarda oturup, akşamın kalanını eylemlerinizin sonuçlarını izleyerek geçirmeniz gerektiği anlamına gelirdi.

Bu, lanet olası berbat durumun tekiydi özellikle de Koç, Collin ve beni kulübede birlikte bırakacağı için. Yüzümdeki morluklara ve onun da patlak dudağına bakıldığında, kavgaya ettiğimiz oldukça bariz olacaktı. Hiç şüphesiz, basın bu konuyla çok eğlenecekti.

“Öyle mi? Peki bu tam olarak nasıl oluyor?”

“Onu dansa kaldırmamı söyledin, ben de kaldırdım. Eğer bunu yapmasaydım, şimdi böyle bir karmaşanın içinde olmazdım.”

Kaşlarını kaldırdı ve bana, ikimizin de bunun doğru olmadığını bildiğini anlatan bakış atmasından nefret ettim. Sanırım o akşam Hollis ile dans etmemiş olsaydık bile yine de kendimizi o bahçede, birbirimize sarılmış ve yıldızların altında gizlice buluşmuş bir şekilde bulurduk.

Bulmasaydık da Smith bana onu dansa kaldırmamı söylerdi. Başından beri her şeyin farkındaydı.

Şerefsiz.

“Ne yapacaksın?”

Fiona’ya baktım. Yapmak istediğim tek şey, kamyonetimin içine atlayıp Hollis’e gitmek ve ona ne kadar üzgün olduğumu söylemekti.

Fakat yapamazdım. Koç tam bir sadistti ve bu yüzden oynamadığım kahrolası bir maç için burada beklemek zorundaydım.

“Bu durumu düzelteceğim. Eninde sonunda.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum.”

“Bu kulağa delice gelebilir ama hiç dürüstçe iletişim kurmayı denedin mi?”

Homurdandım. “Tıpkı senin Emilia ile denediğin gibi mi?”

“Benim durumum biraz daha... karışık.”

“Ve benimki değil mi?”

“Hayır. Aslında, sikik kafanı kaldırıp olaya hasarsız bir bakış açısıyla bakarsan oldukça basit.”

“Ama hasarlıyım.”

Yürümeyi bırakıp bana döndü. “Haklısın. Öylesin ama Hollis de öyle. Kocasını onu *aldattığı* için bir yıldan daha kısa

süre önce boşandı. Hemen sonrasında ise hamile kaldı. O da çok yara aldı ama bil bakalım ne yaptı? Korktuğu için etrafına duvarlar örüp insanları dışında bırakmadı. O, bu pislikle başa çıkıyor ki senin bunu yaptığını söyleyemem.”

Ben... *Siktir*. Haklıydı. Haklı olduğunu *biliyordum*.

“Biliyorum.” Ellerimle yüzümü ovuşturup keskin bir nefes verdim. “Biliyorum, tamam mı? Ben aptalım tekiyim. Miller’dan daha aptalım.”

Miller yargılayıcı bakışlarla bakıp yanımdan geçerken, “Evet, öylesin,” dedi.

Kahretsin. Bu çaylak bile beni eleştiriyordu.

Smith iç çekti. “Hayatımı kariyerim için askıya aldım. Bu oyunla senin olduğundan çok daha uzun süredir evliyim. Hockey benim hayatım ama senin de olmak zorunda değil. O yüzden, eğer Hollis’i seviyorsan ve aile kurmak için bir şansın varsa bu şansını kullan. Çünkü inan bana Lowell, bu yıllar hızla geçip gidecek ve farkına varmadan benim gibi yaşlı bir adam olacaksın. Bir yıllık sözleşmeler imzalayıp sevdiğin oyuna biraz daha tutunabilmeyi umacaksın çünkü her şey bittiğinde tamamen yalnız olacağını bileceksin.”

Yutkundum, dudaklarım Hollis’in olmadığı bir hayatı düşünmekten hem yapış yapış hem de kupkuru olmuştu. Yani, bebekten dolayı her zaman birbirimize bağlı olacaktık ama başka bir adamın çocuğumu büyüttüğünü, başka bir adamın ona dokunduğunu ve onu benim gibi tanıdığını düşünmek...

Buna dayanamazdım.

O kişi ben olmak zorundaydım.

Seninim, diye söz vermişti.

Benimsin, diye yemin etmiştim.

“Söyle ona, Lowell.”

BÖLÜM 23

“**P**ekâlâ, bana neler olduğunu anlat.”
Kaşlarım çatıldı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Hiçbir şey olduğu yok.”

Emilia her şeyin farkında olduğunu söyleyen gözlerle bana baktı. “Hımm, iyi deneme. Ama sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni tanıyorum. O yüzden, anlat bakalım... neler oldu?”

Bir sürü şey.

“Hiç... hiçbir şey olmadı.”

“*Hiçbir şey* falan değil. Susuz kalmıştın ve hastaneye gitmiş-tin. Bu da önemli bir şey olduğu anlamına geliyor.”

Ah. O konudan bahsediyordu.

“Doğru. Sadece biraz susuz kalmıştım ama şimdi daha iyiyim.”

“İyi. Sevindim. Şimdi Lowell ile neler olduğunu anlat.”

Sadece adını duymamla kalbim yerinden fırlayacak gibi at-maya başladı. “N-ne olmuş ona?”

“Neden pistte mutsuz bir şekilde dolanıyor?”

Öyle mi yapıyordu?

Sanırım başka bir hayatta, başka bir zamanda onun da benim gibi acı çektiğini bilmek beni biraz da olsa tatmin edebilirdi.

Fakat etmemiştii. Aksine, daha da kötü hissetmemi sağla-mıştı.

Karnıma hafif bir sancı girdiğinde yatıştırmak için ovuştur-dum. Sabahın erken saatlerinde başladığı andan beri tüm gün yaptığım gibi saati zihnime kazıdım. Daha da sıklaşıp daha acı verici bir hale geldikleri kesindi.

Rahatsızlığımı bastırarak, “Neyi kastettiğini bilmiyorum,” dedim.

“Evet, biliyorsun. Konuşmaya başla.”

Pes etmeyeceğinin farkındaydım. Dürüst olmak gerekirse, bu gece çalışması gerekirken yanıma geldiğinde pes etmeyece-ğini anlamıştım. Benimle vakit geçirmek için izin almıştı. Bu-nun için onu çok seviyordum ama aynı zamanda somurtmak için kendime vakit ayırmak da iyi gelirdi.

Sonunda Harper’ı beni kontrol etmek amacıyla yanıma “uğ-ramayı” bırakması, beni dairemnden “kızlar günü” için çıkarma-ması ve bu geceki maçı izlemek için kendi evine götürmemesi konusunda ikna etmişim. Ayrıca Collin, dün akşam kadro dışı bırakıldıktan sonra bu akşamki maç için geri dönmüştü.

Collin, antrenmandan dudakları patlak bir şekilde döndüğü gün onların evindeydim. Nasıl olduğunu sormamıştım çünkü zaten biliyordum.

O andan itibaren Collin’in bebeğimin amcası olacak olma-sından biraz daha memnun olmuşum. Bebeğimin onun ya-nında her zaman güvende olacağını biliyordum.

Emilia’ya her şeyi anlattım. Hastaneyi ve ondan da önce yaşananları. Son birkaç aydır aklımdan geçen her şeyden bah-settim.

Bitirdiğimde uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, güzel kızıl saçlarına yaptığı topuz başını eğmesiyle yana doğru kaydı. “Onu seviyorsun, değil mi?”

Altıdudağımı dişledim. “Seviyorum. Ama bu kötü, değil mi? Ben... uzun süreli bir ilişkiden henüz çıktım. Kahretsin, evliliğim bitti. Şimdiden başka birine âşık olamam, değil mi?”

“Tabii ki olabilirsin. Böyle şeylerin zaman çizelgesi olmaz, Hollis. Kendini geri çekmene sebep olan bu muydu?”

Bir noktada öyleydi. Bunu Harper’a söylememiştim çünkü kırılmasını istemiyordum ama onun anlayabileceğini düşünmüyordum. Kendini birine adamanın ve olabilecek en kötü şekilde ihanete uğramanın ne demek olduğunu bilmiyordu.

Emilia ise... anlıyordu.

“Evet. Hayır. Bilmiyorum. Aramızdaki ilişkiyi hiç resmîleştirmedik, anlıyor musun? Sadece bir... *şeydik*. Ta ki hiçbir şey olmayana kadar.”

“Ama sanki birlikteymişsiniz gibi hissettin, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet.”

Her ne kadar kendime bunu yapmamı söylesem de ona bağlanmıştım. Bize bağlanmıştım.

“Doktor odaya girdiğinde onu kocam sandı...” Sözleri bu kadar kolay bir şekilde söylediği anda yüzünde oluşan ifadeyi hatırlayarak sözümü yarıda kestim. “O da *sadece bebeğin babası* olduğunu söyledi. Bu kadar.”

O hastane odasında bana nasıl baktığını düşünmeden edemiyordum. Kızgın, korkmuş, incinmiş ve tekrar etmek gerekirse biraz daha korkmuş görünüyordu. Onu anlıyordum, ben de korkmuştum.

Yine de onda, bundan çok daha fazlası vardı. Kararsız görünüyordu. Bizim hakkımızda... her şey hakkında.

Bu beni her şeyden daha çok korkutmuştu. Yeniden birine kalbimi açıp sonra da incinemezdim. Öylece bunun olmasına izin veremezdim. Sadece kendimi düşünmüyordum. Bebeğimi de düşünmek zorundaydım.

"Aklından geçenleri tahmin edebiliyorum ve eğer o adamın seni sevmediğini düşünüyorsan gerçekten aptalsındır, Hollis. Sana nasıl baktığını gördüm. Seni dünyalar kadar seviyor. Hatta *daha çok* sevdiğine bahse girerim. Seni incitmeyecek. İncitmeyeceğini biliyorum."

"Ama ona bu gücü vermek..."

"Beni dinle," diyerek sözümü kesti. "Bunun ne kadar korkutucu olabileceğini herkesten daha iyi biliyorum. Demek istediğim, bana bir baksana. Adı Anılmayacak O Şerefsiz'in üzerinden neredeyse üç yıl geçti ve hâlâ onu atlatamadım."

Thad ile yaşadıklarımın inişli çıkışlı olduğunu düşünsem bile Emilia ve eski sevgilisinin yaşadıklarının yanında bizimkisi neredeyse hiçbir şeydi. Henüz hazır olmadığı için onu suçlamıyordum, yine de bunun bir kısmının o yaşça büyük hokey oyuncusuyla ilgili olduğuna dair bazı fikirlerim vardı...

"Ama dünyadaki tüm insanlar arasından Lowell'ın, kalbini riske atmaya değer biri olduğunu düşünüyorum. Onunla konuşmalısın. Ona nasıl hissettiğini söyle. Ona karşı dürüst ol."

Açık konuşmak gerekirse, haklıydı. Kahretsin, haklı olduğunu *biliyordum*. Ya kalbimi riske atıp neler olacağını görecektim ya da tek başıma acı çekip buna katlanacaktım.

Hiçbir zaman sorunlarımdan kaçan biri olmamıştım ve şimdi de öyle birine dönüşmeye niyetim yoktu.

"Konuşacağım. Onunla konuşup, ona nasıl hissettiğimi söyleyeceğim. Ben..."

Başka bir sancı daha hissettiğimde bir kez daha elimi karnıma bastırdım.

Emilia bu sefer fark etti. "İyi misin?"

"Ah... evet." Yüzümü buruşturdum.

"Emin misin?"

"Sanırım. Kramp giriyor."

“Bu ne kadar süredir devam ediyor?”

“Düzensiz olarak tüm gün sürdü ama düzenli bir şekilde sanırım birkaç saattir.”

“Biraz saattir...” diye mırıldandı. “Hollis, acaba sen...”

“Tanrım.” Birden öne doğru sendeledim, karnım şimdi gerçekten *çok* ağrıyordu.

“Konuş benimle. Neler olduğunu anlat. Bu, susuz kaldığında hissettiğin zamanki gibi mi?”

“Hayır, hayır. Bu... Ben... bilmiyorum. Bu daha başka bir-
ah!” Vücudum tekrar bir ağrıya kasıldı.

“Doğuruyor musun?”

“Hayır! Evet! Doğuramam! Hastane çantamı bile hazırlamadım!”

“Evet, bebeğin bekleyeceği şeyin *kesinlikle* hastane çantamı hazırlamış olman olduğuna eminim.”

“Hiç...” Başka bir sancı daha girdiğinde keskin bir nefes aldım. “Yardımcı olmuyorsun, Emilia.”

Ayağa kalkarak, “Tamam,” dedi. “Hadi. Hastaneye gidiyoruz.”

“Ne?” Ona vurdum. “Hayır. Sana söylediğim gibi önemli bir şey değil. Doğuruyor olsam bunu bilirdim. Ben-”

“Koltuğa mı işiyorsun?!”

Aşağı baktığımda açık gri koltuğu koyu renge dönüştüren su birikintisini gördüm.

Hayır...

“Şey, Emilia? Sanırım doğuruyorum.”

“Kesinlikle doğuruyorsun! Çabuk kalk. Gidiyoruz.”

Beni tutarak koltuktan kalkmama yardım etti, ayakkabılarını giymek için acele ederken çantasını omzuna attı.

Karnımda başka bir kasılma daha hissettim.

Aman Tanrım.

Tüm gün doğum sancısı çekmiş ve bunun farkına varmamış mıydım? Evet, gün boyu karnımda şiddetli bir ağrı vardı ama henüz doğurmamam gerekiyordu. Sadece otuz sekiz haftalık hamileydim. Hâlâ zamanım vardı...

Beni kapıya doğru ilerletirken, "Tamam, hadi gidelim," dedi.

"Telefonum!"

"Ne... Nerede?"

Koltuğu işaret ederek acıyla soluklanmaya çalıştım çünkü yeni kramplar yaklaşık bir dakika sürmeye başlamıştı. "Onu aramam gerek..."

"Kimi? Kimi aramamı istiyorsun?"

"Lowell'ı. Ona ihtiyacım var."

BÖLÜM 24

Baba olmak üzereydim.
Ben.

Hâlâ inanamıyordum.

“Bu kamyoneti daha hızlı süremez misin? Parçalandığını biliyorum ama kahretsin, sanki baba değil de büyükbaba olacakmışın gibi sürüyorsun.”

Hastaneye varmamıza on beş dakika kala trafiğe takılmıştık. Hareket edebiliyorduk ancak yeterince hızlı değildi.

Kahrolası maç günleri.

Öfkeyle Harper’a baktım. “Trafiğin izin verdiği kadar hızlı gidebilirim.”

“Saçmalık, bu bebeği acil durum yoluna çıkar ve sürmeye başla.”

“Trafik kurallarına uymak gibi bir eğilimin yok, değil mi?”

“Yok.”

“Seni neden yanımda götürdüğümü bana hatırlatır mısın?”

“Çünkü bana ihtiyacın var!”

Kahkaha attım. “Daha çok beni buna zorladığın için.” Başımı salladım. “Siz Kelly kadınlarının başkalarının işine bu kadar karışma sebebini gerçekten anlamıyorum.”

“Lowell yemin ederim, çeneni kapatıp arabayı sürmezsen meme uçlarını *çimdikleyeceğim*. Yeğenimin doğumunu kaçırmak istemiyorum!”

“Sence ben çocuğumun doğumu kaçırmak istiyor muyum?”

“O zaman sür!” diye bağırdı.

Ben de dediğini yaptım.

Fiona’yı acil durum şeridine çıkarıp gaza bastım.

Deli gibi görünüyorduk. Tamamen kafayı yemiş gibi. Yaptığımız şey yasa dışıydı. Eğer Comets, kadro dışı kalmamın ikinci gününü dâhi tamamlamadan maçı izlemeyip terk ettiğim için çok sinirlenmediyse bile bunu öğrendiklerinde tam olarak öfkeden deliye döneceklerdi.

Harper’ın telefonuna bildirim geldi.

“Emilia’dan,” dedi. “Onu bir odaya aldıklarını ve doktoru beklediklerini söylüyor.”

“Ne kadar açılmış?”

“İy, iğrenç. Ablamın rahminin ne kadar genişlediğini bilmek istemiyorum.”

“Harper...”

“İyi. Üç santimetre.”

“Tamam, tamam. O zaman hâlâ vaktimiz var. Bu iyi.”

Kamyoneti yavaşlatırken burnumdan derin bir nefes alarak ağızımdan verdim. Kahrolası şekilde gergindim. Hatta en son, Şampiyonluk Finali zamanı kendimi bu kadar gergin hissetmiştim. Bunu çocuklara asla söylemezdim çünkü ne kadar endişelendiğimi bilmelerine gerek yoktu ama o zamanlar çok stresliydim.

Yine de şu anda yaşadığıma kıyasla hiçbir şeydi.

“Lamaze’ mi yapıyorsun?”

“Ne? YouTube’dan video izliyordum. İstiyorsan bunun için beni dava edebilirsin.”

Hollis ile onun odasında oturup nefes alma tekniklerini öğrenmek için saatler harcamıştık ve kahkaha atmaya başlayana kadar pratik yapmıştık.

Sonra öpüşmeye başlamıştık ki bu her zaman işlerin daha da ileriye gitmesine yol açardı.

“Bu çok tatlı,” dedikten sonra uzanıp kolumu sıktı. “Çok iyi bir baba olacaksın, Lowell.”

Lanet olası kamyonetimde biri soğan falan doğradığına yemin edebilirdim çünkü gözlerim yaşarmıştı. Harper fark ettiyse bile hiçbir şey söylemedi ve bu hoşuma gitmişti.

“Teyze olacağın için heyecanlı mısın?”

“Evet. Harika bir teyze olacağım. Şimdiden evde çok fazla kahvem ve şekerim var.”

“Sanırım ebeveynlere çocuğuna kafein ve şeker vereceğini söylememen gerektiğine eminim.”

“Ah. Pekâlâ, o zaman evimde kesinlikle kahveyle şeker *yok*. Hem de hiç.”

Homurdanıp sinyal verdim. Yolun bu tarafından gittiğim için pisliğin teki olabilirdim fakat en azından *biraz* da olsa saygım vardı.

Otoparka girip boş bir yer bulduk.

Ardından orada öylece durdum. Hareketsizce oturuyordum, kesinlikle panik atak geçirdiğime emindim. Tanrım, şu anda gerçekten bunun olmasına inanamıyordum. Hollis ile günlerdir konuşmamışken bir anda bunun yaşandığına inanmak oldukça güçlü.

*Lamaze, hamilelik sırasında annelerin doğum yaparken kullanabilecekleri nefes alma, gevşeme ve konsantrasyon tekniklerini öğrenmelerini sağlayan bir doğum hazırlık metodudur.

Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Ona delicesi-ne aşık olduğuma ve hayatımın geri kalanını bunu, ona göstererek geçirmek istediğime onu ikna etmek için hâlâ haftalarım olacağını sanmıştım.

“Lowell? İyi misin? *Lamazeni* bıraktın.”

Söylediği karşısında kısık sesle güldüm çünkü bu gerçek bir kelime bile değildi ve gerginliğimi azaltmıştı.

“İyiyim. Sadece...”

“Biliyorum,” diye cevapladı. “Anlıyorum. Ama aklını başına toplayıp içeri girmen gerek. Bu bir takım çalışması, şu anda birbirinize destek olmalısınız. Kızın -ablam- seni bekliyor. Bunu yalnız yapmasına izin verme.”

Ona gülümsedim. “Biliyor musun, kulübede fena olmazdın. Senin gibi motive edici biri işimize yarayabilir.”

“Biliyorum. Şimdi, git ve ablama onu sevdiğini söyle.”

“Tamam, Koç.”

“Kelly’yi arıyorum. Hollis Kelly.”

Resepsiyondaki hemşire, “Kimsiniz?” diye sordu.

“Ben... *erkek arkadaşım*. Ve bebeğin babası.”

“Ah!” dedi heyecanla. “Biz de ne zaman geleceğinizi merak ediyorduk. Beni takip edin, sizi ona götüreceğim. Ben de tam kontrollerini yapmaya gitmek üzereydim.”

Yol boyunca lamazeni yapmaya devam ederek kısa boylu hemşireyi takip ettim.

Kapıyı açarken omzunun üzerinden bakıp, “Güzel teknik,” dedi.

Yarakta yatan Hollis'i gördüğüm anda tüm tekniklerim ortadan kayboldu. O... lanet olası derecede muhteşem görünüyordu.

Ve de acı içinde. Gözleri sıkıca kapalıydı, karnını tutarak burnundan nefes alıp vermeye çalışıyordu. Uzun bir süre buna devam ederken tek yapabildiğim sadece durup onu izlemek oldu.

Emilia arkamdan içeri doğru girerken, "Ah, Tanrıya şükür! Geldin!" dedi. Kolunun altında buz dolu iki büyük bardak ile soda vardı. "Biraz sıvı tüketmek için can atıyordu."

Hollis'in bunların hiçbirini duyduğunu sanmıyordum çünkü kasılmaları nihayet azalıp gözlerini açtığı anda beni gördüğüne tamamen şaşırmışa benziyordu.

"Cameron, burada-"

"Seni seviyorum."

Kelimeler dudaklarımdan aniden çıkmıştı. Hatta o kadar hızlı ve rastgele çıkmışlardı ki hemşire bile yaptığı işi bırakıp omzunun üzerinden bana bakmıştı.

Onu görmezden gelerek odada ilerledim.

"Seni seviyorum, Hollis. Sana *âşığım*. Hem de çok ama *çok* *âşığım*. Aslında, sanırım seni hokeyi sevdiğimden daha fazla seviyorum." Birkaç adım daha atarak büyük, yaşla dolu gözleriyle bana baktığı yatağa doğru yaklaştım. "Ama seni bebeğimizden daha fazla sevmiyorum ve bunu anlayacağını umuyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıp ağlamamaya çalıştı.

Dayanamıyordum, ona dokunmak zorundaydım.

Aramızdaki mesafeyi hızlıca kapatarak yüzünü ellerimin arasına aldım. Doyamadığım, *asla* da doyamayacağım derin, koyu mavi gözlerine baktım.

"Sadece seni sevdiğimi bilmeni istiyorum, tamam mı?"

Başını sallayarak beni onayladığında onu öptüm.

Şu anda onu öpmemem gerekiyorsa da umurumda değildi. Bana kızgın olup olmamasını da önemsemiyordum.

Onu öpmek zorundaydım. Burada dururken onu *öpmemeye* dayanamazdım.

Neyse ki o da öpücüğüme aynı hevesle karşılık vermişti.

Geri çekildiğimde, “Buradasın,” dedi. Yanaklarından birkaç damla yaş aktığında onları da öptüm.

“Buradayım.”

Onu bir kere daha öptüm ve sonra, bir kere daha.

Hemşire gülerek, “Pekâlâ, Taze Baba,” dedi. “Birkaç şeyi kontrol etmemiz gerekiyor. Şu köşede rahatına bakmaya ne dersin?”

Yatağın diğer tarafına geçtim ve hemşire onu kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olurken Hollis’in elini bırakmadım.

“Tamamdır, güzel ilerliyoruz. Şimdi dördüncü santimdeyiz. Önümüzde hâlâ saatler var. O yüzden dinlenmene bak tamam mı, Annecik?”

Hollis onayladı, şimdiden yorgun görünüyordu.

Hemşire başka kişilerin de kontrole gelip gideceğini söyleyerek odadan çıktı.

Emilia kapıyı işaret etti. “Sizi biraz yalnız bırakacağım. Bon Jovi çalmaya başlayabileceğim zaman bana haber verin.”

“Bon Jovi?”

“Biliyorsun, yolun yarısındayız ve dualarla yaşıyoruz.” Göz kırparak kapıyı arkasından kapattı ve Hollis ile beni bir hafta sonra ilk kez yalnız bıraktı.

*Karakterin burada söylediği sözler Bon Jovi'nin ünlü şarkısı “*Living on a Prayer*”ın nakaratına aittir. Bu şarkı, zorluklarla mücadele eden ama birbirlerine sıkı sıkıya bağlı kalan bir çiftin hikâyesini anlatmaktadır. Emilia'nın bu şarkı sözlerini kullanması, doğum sürecinin ortasında olduklarını ve bu zorlu süreci birlikte, umuda açacaklarını esprili bir şekilde ifade etmesi anlamına gelmektedir.

Bir nefes vererek ona baktım. Kasılmalar yüzünden biraz terli ve yorgun görünüyor olsa da hâlâ kahrolası şekilde mükemmeldi.

Sessizce, "Selam," diye fısıldadı.

"Selam."

Sonra tepki vermeyip sadece ona bakmaya başladım çünkü ikimiz de buradaydık ve gerçekten bir bebeğimiz oluyordu. Hâlâ olanları tam olarak kavrayabilmiş değildim.

Ne kadar süre sessizce oturduğumuzu bilmiyordum ama gün geceye dönene ve ay ışığı pencereden, doğrudan ona vuracak kadar uzundu. Tıpkı o bahçedeki gibi görünüyordu. Sanırım onu o zaman bile seviyordum.

"Özür dilerim," dedim, kelimeler ağzımdan birden dökülmüştü. "Lanet olsun çok özür dilerim. Bebeğimize zarar verecek bir şey yapacağını ima ettiğim için tam bir aptalım. Sadece..."

"Korkmuştun," diyerek cümlemi tamamlayıp başını salladı. "Anlıyorum. Ben de korkmuştum. Hatta *korkuyorum*."

Onun da korktuğunu bilmek beni biraz rahatlatmıştı için derin bir nefes verdim. "Biliyorsun, bunu planlamamıştım. Uzun süredir ilişkilere, aşka ve onlarla beraber gelen tüm bu saçmalıklara karşıydım. Hokeyi her zaman ilk sıraya koymuştum ve insanların beni kırabileceklerini unutmaya çalıştım. Ama bu süreçte aşkın bambaşka bir yönü olduğunu unuttum. Tüm iyi yanlarını, seni dünyanın zirvesindeymiş gibi hissettiren tarafını unuttum. Başımın üzerinde bir kupa kaldırmak kadar harika hissettiren tüm o kısımlarını unuttum."

"Herhangi bir kupa da değil, Super Bowl Kupası*."

Ona ters ters baktığımda kıkırdadı.

Kahrolası kıkırdamasını özlemiştim.

*Amerikan Futbol Ligi şampiyonu olan takıma verilen ödül.

Birden ciddileşerek elimi sıktı. “Ne demek istediğini anlıyorum, Lowell. Boşandıktan sonra tekrar hayata dönme düşüncesi bende kusma isteği uyandırıyordu. Kahretsin, hatta *hâlâ* uyandırıyor. Hayatımı değiştirecek başka bir olaya atlamadan önce daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Neyin yanlış gittiğini ve hayattan ne istediğimi anlamak için zamanım olacağını sanmıştım. Ama bu...” Elini karnına koydu. “Asıl *istediğim* şey. Planladığım şey her ne kadar bu olmasa da bir şeyin gerçekleşmesine hiç bu kadar sevinememiştim. Ve bunun *seninle* olmasından çok memnunum.”

“Ben de benimle olmasından çok memnunum. İlişkimiz iyi ilerlemese bile bebeğimin her zaman sana sahip olacak olmasına mutluyum.”

“Şanslı bir bebek, değil mi?”

“En şanslısı.” Titreyen ellerimi görmezden gelmeye çalışarak onun elini öptüm. “Kesinlikle deliyiz, değil mi?”

“Tamamen aklımızı kaçırmış durumdayız.”

“Sorun değil. Deliliğin seksi olduğunu duymuştum.”

Göz kırptığımda güldü.

“Miller mı söyledi?” Başımı salladım.

“Anlaşıldı. Şu anda bu halde olduğumuza inanamıyorum.”

“Biliyorum.”

“Beni sevdiğine inanamıyorum.”

“Seviyorum.”

“Ve seni sevdiğime de inanamıyorum.”

Sözleri beni şaşırtmamalıydı. Özellikle de bu durumda.

Ama şaşırtmıştı.

Böyle hissetmişim çünkü bu...

Smith’in başından beri bahsettiği şeydi.

Eksik olan şey buydu.

Onlar.

“Tamam, vay canına. Bu şimdiye kadar gördüğüm en *tatlı* küçük yumuşak şey.”

Harper dikkatle kollarında tuttuğu bebeği öpüp kokladı. Son otuz dakikadır yaptığı tek şey buydu ve başka hiç kimsenin onu almasına izin vermiyordu.

Hollis nihayet gece yarısından sonra doğum yapmıştı.

Onun bebeğimizi doğurduğunu izlemek, sonsuza kadar hafızamda yer alacak bir anıydı. Bunun sadece tamamen iğrenç bir şey olmasıyla da -çünkü öyleydi ve bunu hiç kimse inkâr edemezdi- alakası yoktu. Onun bu zorlu durumun üstünden güçlü bir şekilde gelişini izlerken ona daha da fazla âşık olduğuma yemin edebilirdim.

Collin, Harper’ın omzunun üstünden bakarak, “İsim seçtiniz mi?” diye sordu.

İkisi de gözlerini bebeğimizden alamıyordu.

“Miller!” diye bağırdı ismin sahibi olan kişi. “Tamamen unisex bir isim.”

Gözlerimi devirdim. “Miller değil ama ismine karar verdik. Sen söylemek ister misin?”

Hollis, “Sen söyle,” dedi. Yorgun görünüyordu ama bir o kadar da muhteşemdi.

“Freddie Olivia Lowell.”

Harper yeni doğan yeğenine baktı. “Freddie. Mükemmel.”

Hepsi tekrar kızımızın etrafına toplanıp öğrendikleri ismiyle ona farklı bir gözle bakmaya başladılar.

Hollis bana bakıp gülümsedi. “O *mükemmel*, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum. Sen de öylesin.” Göz kırptım.

“Altı hafta boyunca seks yapamayacağımızın farkında olduğunı düşünüyorum?”

“Farkındayım...”

“O zaman neden bu kadar güzel şeyler söylüyorsun?”

Eğilip alnımı onunkine bastırdım. “Çünkü sana âşığım... *tatlım.*”

İç çekti. “Bu sefer bu söylediğini görmezden geleceğim ama sadece bana güzel bir kız çocuğu verdiğin için.”

“Harika *tek seferlik* bir şeydi, değil mi?”

“Hayatımdaki en iyi tek seferlik şeydi.”

“Seni seviyorum, Hollis.”

“Ben de seni seviyorum... Cameron.”

EPİLOG

Haklıydım.

Freddie doğduktan bir ay kadar sonra annem çocukluğumun geçtiği evden eşyalarını toplamış ve yeni torununa daha yakın olmak için eyaletin öbür ucuna taşınmıştı. Aklını tamamen Freddie ile bozmuş durumdaydı.

Açıkçası onu suçlayamazdım, benim de ondan bir farkım yoktu.

Küçük kızım karnımda bir kıpırtıdan ibaretken onu sevdiğimi düşünüyorsam, yanıldığım ortadaydı. O zamanki sevgim, bebeğimin büyüdüğüne tanık olmakla kıyaslanamazdı bile.

Kızım dünyaya geleli dokuz ay olmasına rağmen hâlâ anne olduğumu idrak edemiyordum. Küçük bir insan yaratıp onu karnımda taşımış olmak inanılmazdı. Şimdiyse bu bebeğin büyümesine tanık olacaktım.

Freddie'nin odanın öbür ucunda gülmesiyle dikkatimi ona çevirdim. Minik kollarını babasına doğru uzattı ve babası da onu büyükannesinden alarak boğumlu boynuna öpücükler kondurdu. Dudaklarımda bir gülümseme belirmesine engel olamadım.

"Ona çok âşıksın. Bu mide bulandırıcı."

Sırıtarak Lowell'ı izleyen kız kardeşime bir bakış attım.

“Söyleyene de bakın.” Gözlerimi Lowell’ın yanında duran ve Freddie’ye komik suratlar yapan kocasına çevirdim. “Sen de *ona* deli gibi âşıksın.”

“Evet. Öyleyim.” Arzulu bir tavrıyla iç çekti. “Bu noktaya gelebildiğimize inanıyor musun?”

“Hiç de değil.”

“Anne oldun.”

“Ve sen de evlendin.”

“Ve yakın zamanda *sen de* evleneceksin... değil mi?” Sanki ondan bir sır saklıyormuşum gibi kaşlarını kaldırdı.

Gülüp elimi gösterdim. “Hâlâ bir yüzüğüm yok.”

Tekrar iç çekti ama bu defa arzusundan değil, öfkesinden dolayı gibi duruyordu. “Aptal herif.”

Son iki yılım, eski kocamın beni aldatığını öğrenmem, ondan boşanmam, tek gecelik ilişkimden hamile kalmam ve ardından söz konusu tek gecelik ilişkideki partnerime âşık olmamla geçmişti. Hayatımın en çalkantılı dönemiydi. Bunların yanına Lowell’ın yanına taşınmayı, anneliğe alışmayı ve profesyonel bir hokey oyuncusunun kız arkadaşı olmayı da eklersek... Evet, çılgın bir macera olmuştu.

Öte yandan Lowell evlenme teklifi etseydi... hiç düşünmeden evet derdim.

Freddie doğmadan önce onu sevdiğimi düşünüp o doğduktan sonra ne kadar yanıldığımı fark etmem gibi Lowell’a duyduğum sevginin çok güçlü olduğunu düşünürken de hata etmiştim. Baba oluşunu izlemek, ona karşı olan duygularımı bambaşka bir seviyeye taşımıştı.

Freddie’nin doğumu, ardından ilk deplasman maçına gitmek zorunda kaldığı anı asla unutamayacaktım. Doğum sırasında tek bir damla gözyaşı dökmemişken Freddie’nin yanından ilk kez ayrıldığında kendini *kaybetmiş*ti. Uçağa yetişmek

TEK VURUŞ

için kapıdan çıkana kadar on dakika boyunca ağlamıştı. Koçu onu epey azarlasa da Lowell çocuğuyla geçirdiği o fazladan dakikaların buna değdiğine yemin ediyordu.

Ona âşık olduğumu ilk kez o an fark etmiştim. O zamandan beri ona daha da âşık olmamı sağlayan yüzlerce an olmuştu.

Örneğin, bir deplasman maçından sonra sabahın ikisinde eve gelip gece boyunca uyumakta zorlanan Freddie'ye eşlik edeceğini söylediği zaman. Ya da bir randevuya çıktığımızda ve memelerim elbisemden sızdırmaya başladığında; içine bir şey giymemiş olmasına rağmen kendimi örtebilmem için gömleğini çıkardığında... Yemeğimizin geri kalanı boyunca takım elbisenin ceketinin altında gömleksiz olmayı umursamamıştı.

Ayrıca bugün bile birlikte geçirdiğimiz ilk Noel'de ona aldığım o aptal tişörtü giyiyordu. Üzerinde kalın harflerle *DÜNYANIN EN ATEŞLİ HOKEYCİ BABASI* yazmasından asla utanmıyordu.

Sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibi gözleri benimkileri buldu ve sırtıttı. Kollarında Freddie ile bize doğru yürüyüp bana doğru uzandığında Harper aramıza girerek onu uzaklaştırdı.

Harper, burnunu yeğenininkine sürterken anlamsız sesler çıkarıp güldü. "Ne? Hayır, anneni istemiyorsun. Teyzen Harper'ın kollarında olmak istediğini biliyorum. Teyzeler annelerden daha havalıdır."

"Anneler ve teyzeler iyi olabilir ama asıl önemli olan amcalardır!" Collin, Freddie'yi karısının kollarından aldıktan sonra onu yere, oyun matının üzerine oturttu. Freddie sersemce onu izlerken Collin de blokları üst üste dizdi. Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Harper ve Collin hâlâ ebeveyn olmaya karşılardı fakat bu, Freddie'nin hayatlarının değişmez bir parçası olmadığı

anlamına gelmiyordu. Kendi çocuğumla vakit geçirmek için kız kardeşime kaç kez yalvarmak zorunda kaldığımdan bahsetmiyordum bile. Çok komikti. İkisi de sürekli buraya gelip Freddie'nin tüm ilgisini alıyorlardı.

"Gönüllü amcalar da öyle." Rhodes dizlerinin üzerine çöküp Freddie'yi kaldırdıktan sonra *Godzilla*'dan bir sahneyi canlandırarak onu blokların arasından geçirdi. Bu sırada Harper, Ryan ve annem de koltukta arkalarına yaslanmış, onların oyunlarını gülerек izliyorlardı. Bu kızımın en sevdiği oyundu.

Bu odada Freddie'nin sevilerek büyümediğini iddia edebilecek hiç kimse yoktu. Sürekli huysuz olan Smith -bugünlerde daha az huysuz olduğunu itiraf ediyordu- de dahil olmak üzere, kızım herkesin ilgisini üzerinde toplamayı başarmıştı.

Lowell kollarını belime dolayarak çenesini saçlarıma yasladı. "Ona çok âşıklar," diyerek şakağımı öptü. "Tıpkı benim sana âşık olduğum gibi."

"Bu oldukça klişeydi. Tekrar söyler misin?"

Güldü. "Sana çok âşığım." Dudaklarını kulağıma indirip elini hâlâ düz olan karnımda gezdirdi. "Üçünüze de."

Evlilik teklifiyle ilgili sır saklamıyor olabilirdim ama başka bir sırrım vardı.

Hamileydim.

Bunu da planlamamıştık ama bu sefer çok daha az şaşırmıştık.

"Sence ikinci çocuğumuzu da ilki kadar sevecekler mi?" diye fısıldadım.

"Aksini düşünemiyorum. Birlikte çok tatlı bebekler yapıyoruz."

Freddie'ye bakıp sıırıttım. Kendinden geçercesine kükürdarker siyah bukleleri zıplıyordu. "Doğru."

*Japon popüler kültürünün ikonik bir figürü olan dev bir canavardır. İlk olarak 1954 yılında Japonya'da çıkan "Godzilla" filmiyle ortaya çıkmıştır.

TEN VURUŞ

“İkinci bebeğimizi de aynı şekilde *seveceğimizi* düşünüyor musun?”

“Evet ama itiraf etmek gerekirse seni biraz daha az *seveceğim*.”

Başımı ona çevirdiğimde kaşlarım çatılmıştı. “Öyle mi?”

“Evet ama bunun tek nedeni kalbimde başka bir kıza yer açmam olacak. Kişisel algılama.”

Kalbim hızlandı. “Sanırım bu kabul edilebilir ama kız olmasının imkânı yok.”

Kaşlarını kaldırdı. “Daha önceki tecrübelerim göz önüne alındığında, gerçekten bu bahse girmek konusunda emin misin?”

“Doğru tahmini yürütmek için yüzde elli şansın vardı, o kadar da etkileyici değil.”

“Gerçekten mi? Eğer bundan etkilenmediysen sana gerçekten *etkileneneceğin* bir şey göstermeme izin ver.” Kalçalarını bana doğru ittiğinde aletinın kıcımda yarattığı hissi inkâr edemezdim.

“Lowell!” diye tısladım. “Misafirlerimiz var.”

“Şey, evet ama tüm bunlara tanık olmamış gibi davranacağım.” Emilia yanımdan geçerken elini bize doğru salladı ve Miller ile Smith’in arasındaki yere oturdu.

Miller kolunu Emilia’nın arkasından koltuğa yaslasa da Smith’in ona attığı bakışla hemen geri çekti.

Gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Herkesi evine gönderebilir miyiz?” diye sordu, Lowell.

Bu defa kahkahamı bastıramamıştım. Lowell hep mahremiyetine önem vermesiyle tanınırdı. Öyle ki takımdan sadece beş kişi nerede yaşadığını biliyordu. Fakat artık neredeyse devamlı olarak misafir ağırlıyorduk. Özellikle de Comets’ın kendi sahalarında maçları olduğu zaman *brunch* düzenlediğimiz pazar günlerinde.

“Yeni geldiler.”

TEAGAN HUNTER

“Yani? Seninle tekrar baş başa kalmaya hazırım.”

“Az önce baş başaydık.”

Burnunu boynumda gezdirdi. “Yeterli değildi ama dürüst olmak gerekirse asla yeterli olmayacak.”

“En sonunda benden bıkaçağına eminim.”

“Asla.” Boynumu öptü. “Hatırlamıyor musun, sonsuza dek demiştik?”

“Hatırlıyorum.”

“Emin misin? Çünkü bir hatırlatıcıya ihtiyacın varsa, bunu sonsuza dek aklında tutabilmen için memnuniyetle yasal olan bağlayıcı bir anlaşma imzalayabilirim. Bilirsin, yüzüklerin falan olduğu türden bir anlaşma.”

Başımı kaldırıp genellikle kendinden çok emin olan yeşil gözlerine baktım. “Az önce bana evlenme teklifi mi ettin?”

“Hayır. Evet. Onun gibi bir şey?”

“Onun gibi bir şey mi?”

“Demek istediğim...” Dilini dudaklarında gezdirdi. “Bu... istediğin bir şey mi?”

Lowell pek endişelenmezdi, aslında onu sadece iki kere böyle görmüştüm. Fakat şu anda öyleydi.

“*Senin* istediğin bu mu?”

“Önce ben sordum.”

Sırıttığında gözlerimi devirdim.

Kısık bir sesle gülerek, “Evet,” dedi. “İstediğim bu.”

“Hamile olduğum için mi?”

Bu defa kaşlarını çatı. “Hayır. Ben... Hayır, değil. Aslında sanırım tanıştığımız andan beri istediğim bu.”

“Sana yumruk attığımda benimle evlenmek mi istedin?”

“Ne diyebilirim ki?” Omuz silkti. “Delilerden hoşlanıyorum.” Göz kırpıp, “Ne diyorsun, sevgilim?” diye sordu. “Evlenelim mi?”

“Sen ciddi misin?”

“Kesinlikle.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdıktan sonra onları kıstım.
“Benimle dalga geçme...”

“Böyle bir şeyi asla yapmam. Sağ kroşenin ne kadar iyi olduğunu biliyorum.”

“Cameron... Ben ciddiylim.”

“Ben de.”

Benden birkaç adım uzaklaştıktan sonra dizlerinin üzerine çökerek elini cebine soktu ve muhteşem, damla kesim bir yüzük çıkardı.

Şaşkınlıkla elimi ağzıma götürdüm çünkü bugün bunun yaşanmasını hiç *beklemiyordum*.

“Seni seviyorum, Hollis. Hayatım boyunca Freddie dışında kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Evlen benimle.”

“Ben...” Bakışlarımı diğerlerine çevirdim. Hepsi bizi dikkatle izliyordu, canavarlar ve legolar tamamen unutulmuştu. Gözlerimi tekrar Lowell’a çevirdiğimde kendinden fazlasıyla emin bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ettim.

Cevabımı biliyordu. *Elbette* bilirdi.

“Evet!”

Odadaki herkes neşeyle bağırmaya başladı ve Lowell ayağa kalkmadan önce karnıma hızlı bir öpücük bıraktı. Doğrulduğunda beni kendine çekerek bu defa yüzümü öpücüklere boğdu.

“Bunu planlıyor muydun?” diye sordum.

“Tam olarak bu andan mı bahsediyorsun? Hayır ama yüzük uzun zamandır benimleydi.”

“Ne zamandan beri?”

“Dokuz ay.”

“Ama bu...”

Freddie doğduğundan beri yüzüğü yanında taşıyordu.

“Birisi annesiyle babasını tebrik etmek istiyor.”

Freddie’yi, Harper’ın kollarından alıp kızıma sarıldığımda Lowell da kollarını ikimize doladı. Bu, şimdiye kadar en sevdiğim anımızdı.

“An... ne.”

Nefesim kesildi, gözlerim dolmuştu. “Aman Tanrım! *Anne* dedi!”

Lowell onu ikna etmeye çalışarak, “Şimdi de *baba* de,” dediğinde Freddie gülümsedi ve tekrar, “An... ne,” dedi.

“*Baba* de.”

Kızı ona sırtıtarak baktı.

“Hah! Anne kazandı. Favori olan anne,” diyerek ona sataştım.

“Sorun değil, küçük sevgilim.” Lowell kızının başını öperken gözlerini benden ayırmadı. Yüzündeki saf sevgiyi görebiliyordum. “Benim de favorim annen.”

Yalan söylemiştim.

Şimdiye kadarki en sevdiğim anımız, *bu* andı.